NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

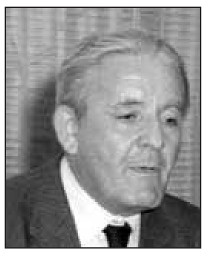
Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

47. ÉVFOLYAM 9. SZÁM | 2008. SZEPTEMBER | ÁRA: 280 Ft

Tudós-Takács János:

A TURUL-SZOBOR ÉS A NEMZETI ÖNTUDAT

A nyári uborkaszezonban a balliberális média a XII. kerületi Turul-szoborral kapcsolatos konfliktussal bőségesen foglalkozott. Rengetegszer hivatkozott a szobor eltávolítását elrendelő határozatra, az azzal kapcsolatos jogi vitákra, de kiemelt módon írtak a Turul-szobor megőrzése melletti, a Jobbik által szervezett tüntetésről is, amellyel szemben nem sikerült egy hatékony ellentüntetést (és ezzel együtt egy utcai összecsapást) kiprovokálniuk. A szobor melletti tüntetés így viszonylag békésen, emelkedett hangulatban folyt le.

Az a hecckampány, amelyet baloldalról e szobor körül indítottak, illetve az a gyűlölet, amely ezen emlékmű ellen megnyilvánult, nagyon emlékeztetett azokra a hecckampányokra, amelyeket 1990 óta valamennyi nemzeti szimbólum ellen szítottak. Ugyanazon körök, amelyek ma a Turul-szobor ellen uszítanak, hisztérikusan tiltakoztak az ősi szentkoronás címerünk restaurálása ellen (ezt olyan mondvacsinált „érvekkel" spékelték meg, miszerint rendkívül költséges lesz az összes hivatalos bélyegző átállítása…) Ugyanígy zavarta őket az, hogy augusztus 20-a, vagyis első királyunk, Szent István ünnepe lett a fő állami ünnep. Sikeresen meghiúsították a Budapestre tervezett Világkiállítást, nehogy ez is hozzájáruljon a 40 éven át megtépázott nemzeti öntudat újjáélesztéséhez. Fel voltak háborodva, amikor a Nemzeti Múzeumból a Parlamentbe vitték át legszentebb nemzeti ereklyénket, a Szent Koronát, és azt az államfőnek kijáró 21 ágyúlövés köszöntötte. Hisztérikusan reagáltak az ősi Árpád-sávos zászlónk láttán, de még a nemzetiszínű kokárda is nyugtalanította őket.

Természetesen elfogadhatónak látszó magyarázatot akarnak adni ellenszenvükre. Ilyen indokolásnak érzik, hogy „a Turul-szobor és az Árpád-sávos zászló sokak kegyeleti érzését sérti, mert a Turul képmása és az Árpád-sávos zászló alatt lőtték be a Dunába a nyilasok a zsidókat".

Az ilyen magyarázat ugyanolyan abszurd, mint amikor a bélyegzők átállításának költségére hivatkoztak. Eltekintve attól, hogy soha, egyetlen történész nem tudott felmutatni egyetlen olyan hiteles dokumentumot sem, amely azt bizonyítaná, hogy a Szálasi-kormány hivatalosan elrendelte a zsidóknak a Dunába lövését pusztán származásuk miatt, tény, hogy arra sincs semmilyen bizonyíték, hogy 1944. október 15. után bármilyen kivégzés az Árpád-sávos zászló, avagy a Turul képmása alatt ment volna végbe. De még akkor is, ha – per abszurdum – ez a képtelen történet valahol, valamikor a túlságosan merész fantázia világán kívül a valóságban is megtörtént volna, teljesen indokolatlan lenne a szóban forgó jelképekkel kapcsolatos hisztéria. Ugyanilyen alapon – a Strassburg-i ítélettel szembefordulva – azt is lehetne mondani, hogy az ötágú vörös csillag több százezer magyar kegyeleti érzését sérti, mert az általa szimbolizált eszme nevében végezték ki hozzátartozóikat a bolsevista diktatúra alatt! S ráadásul ez utóbbi érvelés sokkal logikusabb lenne, mert az osztályharcot és az antagonisztikus, kibékíthetetlen ellentéteket hirdető marxizmus *lényegéből szükségképpen* következik a „forradalmi terror", míg a magyar nemzet évezredes ősi jelképei és a „zsidók Dunába lövése" között a fantázia világán kívül semmi kapcsolat, semmi összefüggés nem létezik!

Ha arra gondolunk, hogy balliberális részről *valamennyi nemzeti szimbólumunk* a gyűlölet, elutasítás, sőt hisztéria tárgya, akkor megkapjuk ennek az ellenszenvnek a valódi okát. S ez az ok azonos azzal, ami közel 20 évvel ezelőtt a budapesti Világkiállítás tervének megbuktatását okozta: *nem akarják, hogy a nemzeti szimbólumaink hozzájáruljanak a megtépázott nemzeti öntudatunk helyreállításához!*

Ezen a ponton érdemes észrevennünk, hogy a – többnyire elméletileg is, de gyakorlatilag mindenképpen – materialista baloldali „véleményformálók" milyen nagy erőt tulajdonítanak egy tisztán szellemi tényezőnek: a nemzeti szimbólumnak! A maguk hisztérikus ellenszenvükkel akaratuk ellenére tanúságot tesznek arról, hogy a szellem erejében az is hisz, aki szóban tagadja az anyagtól különböző szellem létezését!

De van valami, amit a Turullal, mint szimbólummal kapcsolatban a Turul-szobrot eltávolítani akarók nyilván nem tudnak, mert ha tudnák, nyilván hivatkoztak volna erre is. A Hűség Háza dísztermének a falát az 1940-1944. közötti években a Nagytanács ülései alkalmából a nyilaskereszttel kombinált Turul díszítette. S e két szimbólum párosításának meg volt a szimbolikus értelme. Az ősi, mitologikus Turul az álommal, Emese álmával kapcsolatos, a nyilaskereszt pedig – Szent László hadijelvénye – a kereszténységgel összeforrott nemzetvédő harci szellemet szimbolizálja. E két szimbólum kombinációjának üzenete: merjünk álmodni, mert nem veszhet el a nemzet, amelynek szívében él az Isten, és lelkéből nem vesztek ki az álmai. Merjünk álmodni dicső elődeinkről, arról, hogy egykor Európa legnagyobb katonai hatalma volt Magyarország, merjünk álmodni a Kárpátoktól övezett Nagy-Magyarországról, a Kárpát-Duna Nagyhazáról, merjünk álmodni akkor is, ha egyesek azt tanácsolják, hogy „tanuljunk meg kicsinek lenni". S ha az álomból felébredve ott a magyar lélekben a mindig erőt adó istenhit, ott a gondviselésben hívő keresztény szellem, a hit abban, hogy Isten a történelem Ura, akkor ebből az következik, hogy a trianoni igazságtalanság egy perccel sem tart tovább, mint ameddig a történelem Ura megengedi, és ha ez a hit a nemzetvédő hősi életszemlélettel párosul – és ez a kereszténység és a nemzetvédő hősi életszemlélet szintézisét jelképező nyilaskereszt igazi üzenete –, akkor egyszer az álom valósággá válik.

Az pedig, hogy Hazánkban az ifjúság soraiban is sokan vannak, akik tudják, hogy a balliberálisok által gyűlölt szimbólumok, s köztük a Turul-szobor nem a gyűlölet, hanem a nemzeti öntudat szimbólumai, és ezek az ifjak, a magyar nemzet tavaszának virágai ragaszkodnak ezekhez a szimbólumokhoz, Vörösmarty szavait juttatják eszünkbe:

„…Hála Égnek,
Még van lelke Árpád nemzetének!"

Ma: kis Magyarország nagyokat álmodik…

És holnap?

A Cserkészinduló soraival válaszolhatunk:

„Fiúk, fel a fejjel, az óra közel,
Kél a magyar éjben a hajnal.
Most kell az erős kar, a férfiú mell
Ezeréves acél akarattal.
Zúg, mint a harci trombita,
A Lomnic és a Hargita,
Értünk kiált, felénk süvölt
Az ősi föld, a drága föld!"

Ez nem háborús uszítás, nem is fegyveres harci felhívás, hanem éppen olyan ösztönzés az örök remény megőrzésére, a nemzeti öntudatra, mint amilyen öntudatot erősítő minden szimbólumunk, a Turul-szobor is. Reményben sohasem mondhatunk le arról, ami a jog és igazság szerint a miénk! Ki hitte volna akár a 80-as években is, hogy Németország még egyszer egyesül? S nekünk hinnünk kell, hogy „ezeréves acél akaratunk" a történelem logikájánál fogva, az isteni igazságosság és mindenhatóság segítségével újra egyesíti a Kárpát-Duna Nagyhazát! Csak ne tűnjön el szívünkből az álom, és a lelkünkből Isten. S akkor – ismét a Cserkészinduló szavaival élve:

„… Szemben, szívben tiszta láng,
S az Isten arca néz le ránk,
S leheletén ott megterem
Erő, szabadság, győzelem!"

Úgy legyen.

Major Tibor

HAZÁNK ÉLVEBONCOLÁSA AZ ELSŐ VILÁGHÁBORÚ UTÁN

Magyarországon 1918. október 31-én a végzet gróf Károlyi Mihályhoz sodorta az ország kormányrúdját. Az első világháborút az Egyesült Államok közbelépése ellenére sem katonailag, hanem lélektanilag vesztettük el, amit elsősorban a teljesen zsidó ellenőrzés alatt álló sajtó idézett elő.

Harcvonalunk 1918 őszén – a hátországban kirobbantott forradalmak idején – mindenütt több száz kilométeres mélységben ellenséges földön állt. Keleten közvetlenül Moszkva alatt kanyarodott délre a Fekete-tengerig. A négyéves küzdelemben minden szláv katonai erő megsemmisült. A háborút mégis elvesztettük, mert az Egyesült Államok cionistáival együttműködő belső ellenség: a zsidó sajtó és a zsidó ellenőrzés alatt álló szociáldemokrata szakszervezetek propagandát folytattak Wilson elnöknek – az igazságos megegyezéses békére és a népek önrendelkezési jogának elismerésére abban a bizonyos hírhedt 14 pontjában tett – ígérete mellett, miközben Magyarországon gróf Károlyi Mihály és bűntársai, majd Németországban – a Karl Radek Sobelsohn orosz zsidó népbiztossal együttműködő – Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Kurt Eisner és a többi zsidó demagóg kirobbantják a marxista forradalmat, amely megakadályozta a hadsereg további ellátását.

A németek a közhangulat nyomására bízva Wilson ígéretében letették a fegyverüket. *Magyarország sorsára pedig különösen végzetesnek bizonyult az a tény, hogy a tehetségtelen IV. Károly magyar király a pacifista jelszavakat hangoztató degenerált Károlyi Mihálynak, az erőskezű Tisza István politikai ellenfelének adta át a hatalmat, aki teljesen a forradalmár zsidó publicisták befolyása alatt állt. Ezek egyik tagja Kéri (Kramer) Pál – matrózoknak öltözött zsidó gengszterek élén – betört a „háborús uszítóként" rágalmazott, gyűlölt Tisza István lakásába és ott fegyverrel végzett a fegyvertelen Tiszával.* Ezért a „hőstettéért" Kéri-Kramer 293 840 svájci frankot vett fel az állampénztártól és ezzel az összeggel, mint szabadalmazott demokrata kötött ki az Egyesült Államokban.

Károlyi Mihály, Tisza István meggyilkolása után kormányt alakított, amelynek magatartását a budapesti polgári társadalom legszervezettebb alakulata, a szociáldemokrata párt irányította a zsidó Weltner Jakab szakszervezeti vezérrel az élén. Ennek a szellemét fejezte ki Weltner hasznos idiótája Linder Béla „hadügyminiszter", aki programját első nyilvános beszédében a világtörténelemben páratlanul maradt eme tőmondatban foglalta össze: „Nem akarok katonát látni!" Károlyi elfelejtette kitömetni és az utókor gúnykacajára vitrinbe záratni ezt a „hadügyminisztert", aki ezt akkor hangoztatta, amikor az ország határain ugrásra készen álló ellenségeink az ezeresztendős magyar állam birtokállományának széttépésére készültek.

A politikának halálos és megbocsáthatatlan bűne *a hazaárulás, de halálos és megbocsáthatatlan hibája is van: az ostobaság. A magyarországi szociáldemokrata párt mindkét bélyeget kitörölhetetlenül viseli homlokán 1918. október 31. óta.*

Ha azután, hogy a központi hatalmak hadseregei frontjaikon beszűntetik harcukat ugyan, de Károlyi „őszirózsás" forradalmát nem koronázza siker, ha nincs pacifista jelszavakkal leplezett hazaárulás, ha a hadügyminiszter nem a Weltner Jakabok utasításait hajtja végre és nem oszlatja fel a frontról zárt egységben hazatérő magyar ezredeket, hanem ezek segítségével a pokol fenekére kergeti a csatornából előbújó zsidó csőcseléket, miközben megvédi az országhatárokat, megmenti Kossuth örökségét, akkor valóra válik az előző évszázadok álma: *a detronizált Habsburgokat elsöprő Ausztriától független történelmi Magyar Birodalom!*

Ez a független, a trianoni országcsonkítást elkerülő Magyar Birodalom nemcsak politikailag lehetett volna teljesen önálló, de állambölcseletében is. Felvértezeődött volna a zsidó-szláv kommunizmus befolyásával szemben. Területi integritásának birtokában elég erős lehetett volna semlegességének megvédésére a német-szláv párbajban.

A szociáldemokraták azonban semmit sem tanultak a magyar nemzet általuk felidézett tragédiájából. Nem adhattak mást, mint mi lényük volt, a gyáva opportunizmust.

Az „őszirózsás forradalom" nyomán a viszszarendelt és itthon leszerelt csapatokat követve törnek be országunkba a békeszerződést megszegő román hadsereg részei, a balkáni és a világháborúban kivérzett szerb csapatok és a Szovjetunióban megalakított cseh légió egységei. Feltartóztatásuk az ország határain, sem katonai, sem politikai szempontból nem jelentett volna nagyobb nehézséget.

A pádovai fegyverszüneti megállapodásban, amelyet 1918. november 3-án kötöttek meg a Monarchia megbízottjai Dias tábornokkal, az antant hatalmak legfőbb tanácsának megbízottjával, Magyarország történelmi határai szolgáltak a határok demarkációs vonalául. A *Károlyi Mihály körül összecsődült, a magyarsághoz soha nem tartozó idegenek, a Jászi Oszkárokat, Kunfiakat, Diener Déneseket, Hatvaniakat képviselő „őszirózsás forradalom" kormánya a Monarchia képviselői által a fegyverszüneti feltételekben lefektetett megállapodás ellenére új tárgyalást kezdett a Magyarország déli határai felé előrenyomuló hadsereg vezető tábornokával, Franchet d' Esperay-vel. Ennek eredménye lett az úgynevezett belgrádi fegyverszünet.*

A belgrádi fegyverszüneti feltételek már olyan demarkációs vonalakat húztak meg Magyarország testén keresztül, amelyek a pádovai fegyverszüneti szerződésben megállapított és a történelmi Magyarország határain nyugvó demarkációs vonalakat a Beszterce, Szamos, Maros, Szabadka, Pécs és a Muraköz között elvonuló határvonalakra szorították. *„A forradalom, az összeomlás, a szélsőségek felülkerekedése ezerkilencszáztizennyolcban nemcsak azért következett be, mert a háborút elvesztettük* – írta a nagy magyar kózíró, *Milotay István* ezekről a végzetes időkről –, *hanem elsősorban azért, mert nem volt párt, nem voltak férfiak, akik a belső, szociális átalakulás ügyét össze tudták volna kötni a nemzeti önvédelem nagy gondolatával, nagy érdekeivel. Azok a hitványak, akik a tömegeket felbujtatták ezekkel a jelszavakkal, uralomra jutva azon módon cserbenhagyták a nemzeti önvédelem és helytállás ügyét."*

A belgrádi fegyverszünet létrejöttével vált világossá és keltett országos megdöbbenést a fegyverszüneti feltételeknek az a hazaáruló és nemzetgyilkos rendelkezése, amely megengedte az ellenséges csapatoknak, hogy történelmi határainkon átkelve, az ország testén húzzanak új demarkációs vonalat és tartsák idegen megszállás alatt az elfoglalt területeket a végleges békeszerződésig.

A Károlyi Mihály vezette „nemzeti tanács" a nemzetvédelemnek még a csíráit is felszámolta. Nem tűrt meg fegyvert a hazáját védeni akaró magyar kezében és az engedelmesség megtagadására szólította fel a katonaságot. „Kormányunknak, nemzetünknek és mindenkinek, aki csak élni és boldogulni akar – írja Az Est 1918. november 8-i számában – egy közös és leghőbb vágya az, hogy minél hamarabb pusztuljon a szemünk elől, ami háborúra emlékeztet: az uniformis." *Az országhódítók, a hadseregből dezertálók és a börtönökből szököttek tépték le a magyar katonák melléről a hősiségnek és kötelességteljesítésnek elismerő jeleit.*

A destrukció a maga könyörtelen és szilaj logikájával nézhette és mondhatta zenitnek a nadírt, építésnek a rombolást, életnek az agóniát. Amikor a magyar nemzeti gondolat tépett szárnyakkal lebukott az utca sarába, és az osztályforradalom kénköves infernójába: egy másik fajta diadalmas nacionalizmus bontakozott ki az őszirózsa szirmai körül. Ez tagadás volt mindannak, ami az összeomlás romjai között megpróbált fészket rakni, de e tagadáson túlmenően egy olyan újfajta országhódításra indult, amelynek célgondolata minden korábbinál súlyosabban fenyegette a keresztény kultúrát, az európai civilizációt.

Az 1918-as őszirózsás forradalom a magyar történelem egyik legszomorúbb fejezetéhez tartozik. A hivatalos történetírás részben elhallgatja, részben teljesen meghamisítva tárja annak történetét a magyarság elé. Már az orosz bolsevizmus kezdeti korszakában világosan felismerhető volt, hogy ennek uralkodó rétege nem orosz, nem nemzeti, hanem nemzetközi és zsidó, egy kisebbség, amely a legszorosabban együttműködik az Egyesült Államokban a „nacionalista zsidó kultúrát" ápoló rabbik és a zsidó burzsoák cionista csoportjával, amelynek pénzügyi központja a New York-i zsidó-bankok csoportja volt.

Hogy mit szándékozott a judeo-bolsevizmus cionista uralma a többi népeken végrehajtani, azt meggyőző szemléletességgel bemutatta mindenütt, ahol korlátlan hatalmával kitombolhatta gyűlöletét a befogadó nemzetállam vezetőrétegének „likvidálásában". Ebben a nemzetgyilkosságban, amelynek Oroszországban, a többi kelet-európai országban, valamint más európai országokban az 1917/22-es években közel 20 millióra becsült áldozata volt, nem az számított főbűnnek, hogy valaki kapitalista volt-e vagy sem, hanem az, ha valaki kiemelkedő nemzethű író, szónok, politikus vagy művész, vagy akár egyszerű dolgozó munkás volt, főképp, ha nem tetszett neki a zsidó országhódítás és „antiszemita" nyilatkozatot tett.

Még csak forradalomnak sem volt minősíthető az a két államcsíny, amelynek nyomán a szovjet mintájú kisebbségi diktatúrát mind 1919-ben, mind 1945-ben lényegében a magyar nemzettel szemben ellenséges külhatalomra támaszkodva, olyan elemek kényszerítették a magyar népre, akik sem származás, sem érzület tekintetében nem voltak magyarok, hanem zsidók voltak, annak a zsidó világhatalmi messianizmusnak a megszállottjai, akiknek szemében a kommunizmus nem cél, hanem eszköz volt a zsidó világhatalomnak az általuk felidézett forradalmak útján történő megvalósítása szolgálatában. Ez volt az a zsidó nacionalizmus, amelyet a zsidó hitvallás szerint a zsidó Isten az ő kiválasztott népének ígért meg a zsidó törvény betartása ellenében. Ez a nép- és nemzetellenes zsidó merénylet nemzetünket európai történelmének legnagyobb szerencsétlenségébe taszította, és 1000 éves birodalmunk lerombolásához vezette.

A Rákosi/Rosenfeld-féle zsidó klikknek és az őket kiszolgáló hazaárulóknak a magyar országgyűlésre csalás útján rákényszerített 1946. évi VII. törvénycikke – amelyet a köznyelv már a megjelenése pillanatában „hóhértörvénynek" nevezett – népellenes bűntények minősít minden zsidóellenes ténykedést vagy nyilatkozatot. Ez a törvény adta meg Magyarország zsidó diktatúrájának a törvényesség látszatát, ez hatalmazta fel az uralkodó klikket a példátlan tömeggyilkosságokra, hosszú időtartamú börtönbüntetések tízezreire. A magyar értelmiség közül – minden igazolható törvénysértés nélkül 50 000-et deportáltak vidékre a legnyomorúságosabb körülmények közé. 95 000 politikai fogoly dolgozott az internáló táborokban. 25 000-re rúgott a börtönbe zárt politikai foglyok száma, akik azután a börtönrácsok mögül lehettek szem- vagy fültanúi a mindennapos akasztásoknak. A hivatalosan beismert kivégzések száma elérte az 1500-as létszámot. Ez utóbbi adatok csak akkor kerültek nyilvánosságra, amikor 1956. november 1-én a szabadságharcosok felszabadították a Gyűjtőfogházat.

Az út Magyarországon Kun Béla bolsevizmusa felé Oroszországból indult ki. A kommunista mételу azonban nem tudott volna Magyarországon elterjedni, ha a Károlyi Mihály árulása folytán kialakult viszonyok nem készítették volna elő a talajt, a magyar nemzet organizmusát e betegség átvételére, ha Kun Béla és társai nem találják Magyarországot olyan bel- és külpolitikai viszonyok között, mint amilyenekbe a vesztett háború haszonélvezői sodorták. Kun Bélának és társainak önállótlan, ingatag s legfőképp magyartalan gondolkodásába csupán a pusztítás rögződött bele s ennek a magyar földön való elvégzését a világforradalom felszításának egyik fejezeteként tartották számon, amikor aranyrubelekkel zsebükben Budapestre utaztak.

A nemzet sorsának irányítása ekkor már olyanok kezébe volt, akik személyi sértettségükben és reménytelen politikai helyzetükben bosszúállásra és a legkétségbeejtőbb politikára is hajlamosak voltak. *Így, ilyen körülmények között szakadt rá hazánkra az egyik napról a másikra a proletariátus diktatúrájának csúfolt, zömében zsidók által rendezett terroruralom.* Károlyi Mihály azt hitte, hogy megmenti történelmi nagyságát, ha a hatalmat átadja a moszkovita tanfolyamon kiképzett Kun Bélának.

Az októberi forradalom történeti lényege: a zsidó értelmiség forradalmi elitjének győzelme a régi Magyarország korhadt kormányzati rendszere fölött. *„Az októberi őszirózsa, amely egy évtized serény munkájával megdolgozott s a zsidó intellektuelek szellemi ekéjével felszántott talajból indult ki* – olvasható Dr. Pethő Sándor az Új Nemzedék munkatársának „Bolseviki arcok" c. tanulmányában – *történelmi jelképe lett annak, hogy Magyarországon egy nagy fejlődési erő szakadt meg, hogy a hagyománynak és a nemzeti gondolatnak az a súlyovonala, amely – mint az angol hajókötelekbe font veres fonál – áthúzódott a magyar fejlődéstörténetén: egyszerre folytatás nélkül belezuhant egy szakadék sötétjébe. Egy szakadékba, melyet rejtelmes és idegen erők hasítottak ki a szerves talajból s amelyből a magyar élet elvével és ritmusával ellenséges hatalmak törtek a felszínre és sodorták erőszakosan életünket olyan túlzások és nyaktörő végzetek felé, amilyenekre a magyar történelem precedenst eddig még nem alkotott."*

Ezekhez a dúvadakhoz képest bárány a sakál is és aranyhalacska a csörgőkígyó. Emberi köntösben jártak, de emberi érzés nem korlátozta, emberi értelem nem fékezte, sőt inkább fokozta bennük a nép prédává tételének és a marcangolásnak bestiális ösztönét. A győztes nagyhatalmak válasza Magyarország politikai vesztegzár alá helyezése volt. Magyarország ellenségei a cseh Benes, a román Bratianu és a szerb Pasics most már tele szájjal mutathattak Magyarországra, mint a „vörös pestis" közép-európai elrákosodott daganatára. A Párizsban folyó békekonferenciáról Magyarország képviselete ki lett zárva. Miközben Kohn Béla 35 zsidó és 7 hasznos idióta népbiztosból álló „kormányának" 135 napos diktatúrája Magyarországot a vörös narkózisban minden ellenállásra képtelen áldozatként fektette a párizsi műtőasztalra, a zsidó-szláv szabadkőművesek zavartalanul foghattak hozzá hazánk élveboncolásához. Így lett a totális szláv katonai vereségből trianoni szláv-román diadal! Magyarország meghívása a békekonferenciára Kohn Béla proletárdiktatúrájának összeomlása után, már csak 1919. dec. elején, befejezett tények után történt meg.

Ma is azok ellen az erők ellen kell harcolnunk, amelyek 1918-ban béklyóba kötöttek mindent, ami magyar, majd 1919-ben az ún. proletárdiktatúra mocsarába taszították a nemzetet.

Weronika Clark:

HITLER KERESZTÉNYSÉGE

A kereszténységnek meg kell tisztulnia a zsidó szellemtől

Az intézményes kereszténység veszélyben van – ez a veszély azzal fenyeget, hogy az emberiség többé nem hisz Istenben, és behódol a materialista bolsevizmusnak vagy a destruktív zsidó erkölcsnek, annak a hitnek, hogy az ember az Isten, következésképpen úr a természet felett.

Hitler azt mondta Bormannak: **„Ahogy én látom, a leginkább aggasztó veszély az, hogy a kereszténység olyan zsidó politikai elgondoláshoz ragaszkodik, amelynek következtében szüntelen támadásnak van kitéve. Ez az emberiségben azt a törekvést érleli meg, hogy a materialista bolsevizmushoz pártoljon. Ez pedig borzalmas tragédia. Az ember el fogja veszíteni minden arányérzékét, és mihelyt önmagát a világegyetem urának tekinti, vége lesz mindennek."**

Hitler számára a zsidó-bolsevizmus volt a lehető legrosszabb valami, az abszolút rossz. Kisebb rossznak tekintette volna, ha az emberek egy értelmetlen vagy egy pogány hithez ragaszkodnának, mint azt, hogy egyáltalán semmilyen hitük se legyen. A materializmus volt a legnagyobb veszély.

Az amerikai nemzetiszocialista, Kurt Ludecke ezt mondta: **„A németországi nemzetiszocialista mozgalom nagyon sajátos körülmények között született. Mint a Versailles-i békeszerződés által a német népre kényszerített elviselhetetlen szellemi és gazdasági terhekre adott természetes reagálás, évszázados metafizikai és történelmi háttérrel rendelkezett. De Amerikának nem voltak gótikus dómjai, nem volt nagy festőművészete és zenéje, nem volt Eckhartja, Luthere, Kantja, Schillere és Goethe-je, röviden: nincs hagyományos, de eleven kulturális teste, amely megmozgatná a lelkeket, vágyakat keltene és megmutatná az utakat az új szabadsághoz. Amerika nem tapasztalt olyan antiszemita mozgalmakat, mint amilyeneket Európa minden korszakában megismert; ellenkezőleg, elmondható, hogy az USA minden országnál jobban bővelkedett a zsidó szellemiségben. Werner Sombart ezt írta: 'Amit amerikanizmusnak nevezünk, nem kevesebb, … mint desztillált zsidó szellemiség.' Amerika nem vesztett el világháborút és nem élte át a bolsevizmus borzalmait. Nem ismerte még meg azt a borzalmas szellemi és fizikai nyomorúságot, ami arra kényszerítette a németeket, hogy gondolkodjanak, hozzák felszínre újra az eltemetett szellemi kincseket, és vasakarattal törekedjenek a szabadságra."** („I Knew Hitler", 322. o.)

A „Hitler kereszténysége" című Erwin Lutzer-műben találtam valamit, ami teljesen hamis és nevetséges. Ez csupán egy példája a Hitlerrel kapcsolatos torzításoknak, amelyek folyamatosan felszínre kerülnek mind a zsidó, mind a keresztény tudományban, ha ugyan mindezt még tudománynak lehet nevezni.

Erwin Lutzer, a „kereszténynek" feltételezett szerző ezt írta:

„Krisztus elhúzta a függönyt, és lehetővé tette számunkra, hogy bepillantsunk Hadész-birodalmába, arra a helyre, ahol a hitetlenek lelkei a végső ítéletet várják. Egy bizonyos gazdag ember a gyötrelmei közepette így kiáltott: 'Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam! Küldd el Lázárt, hogy ujja hegyét vízbe mártva hűsítse a nyelvemet, mert kínlódom ebben a lángban!' (Lk 16, 24). Hitler is érzi jelenleg ezt a tüzet. Ez előíze annak, ami be fog következni.

Végül Hitler is meg lesz ítélve és le lesz taszítva a lángtengerbe a sárkánnyal, a vadállattal és a hamis prófétával együtt. Minden démoni vallás tévesnek, megtévesztőnek és üresnek fog tűnni. És minden nyelv meg fogja vallani, hogy Krisztus az Úr, az Atyaúristen dicsőségére. Az Isten be fogja bizonyítani, hogy az ember nem kormányozhatja önmagát; minden törekvés, amely el akarja venni a kormányt a Mindenhatótól, hiábavaló és ostoba." (Hitler kereszténysége, 76. o.)

Nos, mi tudjuk mind a történelemből, mind pedig abból, amit Hitler ténylegesen mondott, különösen a fenti idézetből, hogy az, amit Lutzer írt Hitlerről, egyáltalán nem az, amit Hitler akart vagy tett. Hitler sohasem képzelte magát Isten helyébe, és ténylegesen még azt is visszautasította, hogy Messiásnak vagy Üdvözítőnek nevezzék. Ezért Lutzer elemzése egyszerűen nem igaz. Az ehhez hasonló analitikus és metafizikai eszmefuttatások bővelkednek a Hitlerről és a Harmadik Birodalomról szóló irodalomban, ezért nagyon fontos az igazságot megtudni ezzel kapcsolatban. Ennek a hazugságnak az utóhatásai érződnek még ma is.

Vegyük csak az állítólagos holocaust feltételezését példaként. Ezt az új vallást ráerőltették az amerikaiakra, akik ténylegesen, vagy ahogy mondták nekünk, „felszabadították" a zsidó népet, és ezért ezt mi elhisszük. Ezért fel kell tenni azt a kérdést: miért vannak az amerikaiak démonizálva és büntetve az állítólag Hitler és a nemzetiszocialisták részéről elkövetett, állítólagos holocaust-ért? A válasz az, hogy létezik egy nagyszabású cselekvési terv az amerikai nagyközönségnek bemutatott látszat árnyékában. Az igazság az, hogy a zsidók éppen olyan ellenségesek az európai származású amerikaiak iránt, mint magában Európában az európaiak, főleg a németek és osztrákok iránt. A zsidók sohasem lesznek a barátaink, hanem csupán a zsarnokaink és elnyomóink. Nagyon fontos, hogy az amerikaiak is kezdjenek elmélyülni ebben a gondolatban.

Hitler keresztény volt Hogyan látta Hitler önmagát?

John Lukacs szavaival élve Hitler önmagát „egy keménykezű utolsó Diocletianusnak" látta („A történelmi Hitler", 268. o.). Mindazonáltal a legfontosabb az, hogy Hitler önmagát az istenhit és az európai keresztény nyugati világ Istentől sugalmazott, sőt talán Istentől kijelölt védelmezőjének látta. Minthogy megvan rá a bizonyíték, nem lenne túlságosan messzire menő következtetés annak a feltételezése, hogy Hitler nemcsak azt hitte, hogy ő a legvészesebb időkben lépett a színre, hanem azt is, hogy ő a Nyugati Keresztény Birodalom utolsó reménye. Még azt is mondta, nem egy alkalommal, nyilvánosan és magánbeszélgetésekben is, hogy **„amit Krisztus elkezdett, azt ő fogja befejezni"** (Rigg, 185. o.; Bormann, 721-722. o.; Wagener, 315-317. o.; Helmreich, 241. o.).

Ezt mondta: **„Ez a döntő pillanat, amelyben mi élünk! A nemzetiszocialista mozgalom a természet akaratához és küldetéséhez való visszatérés előfutára, és fenntartója a szocialista eszméknek, ahogy az megfelel a keresztény tanításnak és az igazi vallásnak. A nemzetiszocialista mozgalom elutasít minden zsidó vezetést."** (Wagener, 319. o.)

Szerintem Hitler tudta, hogy a veresége Európa halálos ítéletének aláírását jelentené. Vizsgáljuk meg az EU-t; a gondolkodás és a szabadság elnyomását szerte mindenütt az EU-ban; a török nép EU-ba való bevételének lealacsonyító szemléletét és az egykori szovjet disszidens Vlagyimir Bukovszkij újabb keletű figyelmeztetéseit az Európai Szocialista Szovjet Köztársaság várható eljöveteléről. Éppen ez az olyan ateista államalakulat, amelynek eljövetelét Hitler látta, és ezért önmagát jelölte ki ennek megállítására, vagy legalábbis akadályozására.

Hitler ezt mondta: **„A népi gondolkodású embernek különösen az a szent kötelessége, hogy mindenki a maga hitvallásán belül rábírja az embereket, hogy ne csak felületesen beszéljenek Isten akaratáról, hanem ténylegesen teljesítsék Isten akaratát, és ne hagyják Isten szavát megszentségteleníteni."** (Steigmann- Gall, 27. o.)

Még azt is kijelentette, hogy a német nép lesz **„Isten kardja"** (Wagener, 215. o.).

Hogyan látták mások Hitlert?

A Steigmann- Gall szerint a „keresztényszocialista" Göbbels Hitlert „Messiásnak" látta.

A hívő keresztény Hanns Kerrl [a „The Holy Reich" /A Szentbirodalom/ című könyv tanúsága szerint] Hitlert „Szentléleknek" hitte.

Albert Speer, Ernst Hanfstaengl és Kurt Ludecke valamennyien egyfajta bölcs és egyedülállóan reményt nyújtó személynek látták Hitlert egy abszolúte reménytelen, pusztuló korszakban. Ludecke első jelenlétét egy Hitler-beszéden „vallási élménnyel egyenértékűnek" nevezte („I Knew Hitler", 13-14. o.; Hanfstaengl: „The Missing Years" /Az elveszett évek/; Albert Speer: „Inside the Third Reich" /A harmadik Birodalmon belül/). Julius Streicher, keresztény nemzetiszocialista, a „Der Stürmer" kiadója „a német Üdvözítőnek" nevezte őt. Hermann Göring valami hasonlót mondott [ahogy dokumentálva van a „The Holy Reich"-ben].

Hogyan látta Isten Hitlert?

Hitem szerint Isten Hitlert olyan embernek látta, aki hajlandó teljesíteni az ő akaratát, és őszintén hiszem, hogy Hitler azért kapott időt és képességet megtenni, amit tett, mert hajlandó volt teljesíteni Isten akaratát. Ezen kívül, Hitlert nem tudták megvásárolni a zsidó bankárok és ideológusok. Ez alapvető fontosságú tény, mert – ahogy Henry Makow mondja – nem volt „az ő emberük". Lemondott erről a zsidótámogatásról, és ez jelezte végének kezdetét (A. P. Laurie tárgyalja ezeket a pontokat a „The Case for Germany" / A német ügy/ című könyvében).

Hogyan látta Hitler Krisztust

Hitler számos intézkedést tett, hogy megmentse a természetet az emberiségtől.

Ezen kívül annak érdekében is nagyszabású intézkedéseket hozott, hogy megmentse az emberek kollektív istenhitét. Valójában ahhoz fogott hozzá, hogy megvédje Istent az emberiségtől.

Hitler azt mondta Bormannak: **„Egy olyan mozgalomnak, mint amilyen a miénk, nem szabad engedni, hogy bevonják a metafizikai kalandozásokba. Az egzakt tudomány szelleme mellé kell lecövekelnie. Nem az a Párt funkciója, hogy vallásutánzat legyen… Felmerülhet a kérdés, hogy a kereszténység eltűnése maga után vonná-e az istenhit eltűnését. Ez nem lenne kívánatos."**

„… Nem tudok ellenállni annak a gondolatnak, hogy az ember el lett látva aggyal, amely azt a célt szolgálja, hogy az ember használja, és mindaz, ami olyan elven alapul, ami elfogadhatatlan az emberi értelem számára, nem maradhat fenn örökké. Nem lehet nagyon sokáig tartósan olyan tételekhez ragaszkodni, amelyek az ismeret előrehaladása folyamán tévesnek bizonyultak… Az én szememben az emberiség képessége arra, hogy elutasítsa azt, ami valótlannak bizonyult, egyike az erényeinek."

Hitler nyilvánosan kijelentette: **„Azt mondom: az érzéseim, mint keresztényt engem az Úrhoz és az Üdvözítőhöz mint harcoshoz irányítanak. Egy olyan személyhez, aki egykor magányosan, csupán néhány követőtől körülvéve, felismerte, hogy kik ezek a zsidók, és embereket gyűjtött össze – Istenemre mondom – harcolni ellenük. Ő nem mint szenvedő, hanem mint harcos volt a legnagyobb. Mint keresztény és ember mérhetetlen szeretettel olvastam végig azt a szakaszt, amely elmondja nekünk, hogy miként kelt fel végül az Úr a maga hatalmában, és ragadott ostort, hogy kiverje a Templomból a viperák fajzatát. Milyen félelmetes volt a harca a világért a zsidó méreg ellen! Ma, kétezer évvel később, a legmélyebb érzelemmel ismerem fel a tényt, mélyebben, mint bármikor korábban, hogy ezért ontotta vérét a kereszten."** (Baynes, 32. o.)

A második világháború – fordulópont a nyugati társadalom és a kereszténység számára

Wagener ezt mondta Hitlernek: **„[A zsidóság] egyesíteni fogja Európa és Amerika összes hadseregét és hajóhadát, hogy legyőzzön minket, és eltávolítsa ezt – a pénzügyi tőke, vagyis a zsidóság világuralma számára – halálos veszélyt. Meg fognak ölni mindenkit, el fognak égetni minden könyvet és dokumentumot, ami tanúként szolgálhat a felismerés igazsága mellett."** (189-190. o.)

Kétségtelen, hogy a legtöbb történész és politikus a második világháborút világfelfordulásnak, illetve vízválasztó eseménynek tekinti a nyugati történelemben. Ennek a háborúnak utóhatásait vizsgálva, visszatekintve könnyen megállapíthatunk két dolgot:

a) a Dávid vagy Salamon napjaihoz hasonló zsidó uralom feltámadását;

b) a nyugati kultúra lerombolását és a nyugati társadalom és gondolkodás abszolút démonizálását.

A kereszténység eltüntetése egyenes következménye a zsidó hatalom növekedésének és a Nyugati Birodalom 1945-ös elbukásának. Ezzel kapcsolatban gondoljuk el a következőt:

Hitler a legnagyobb ember, aki valaha élt. Ő nyugat-európai fehér ember volt.

Ez nem puszta véletlen egybeesés.

Az Észak-Amerikai Unió és a Szovjet Szocialista Köztársaság

Egy Amerikai Szovjet Szocialista Köztársaság elgondolása kialakulóban van. Az úgynevezett „terror elleni háború" egyrészt agyrém, másrészt kiváló módszere az ellenőrzésnek. Lehet, hogy a jövőben Amerikára éhezés vár, mihelyt a határokat eltörlik, de ebben nem lehetek biztos. Akárhogyan is, az Észak-Amerikai Unió borzalmas lesz az amerikaiak számára. Ez okozhat egy keresztény, illetve euro-amerikai exodust, ahhoz hasonlót, ami ma Nagy-Britanniában folyik. A kereszténység elleni támadások rosszabbra fordulhatnak, a Nyugat vallását kiirtják, hogy annak helyét kizárólag az Iszlám vagy a zsidó materializmus töltse ki. Valami biztosan be fogja tölteni e helyet, mivel lehetetlen, hogy a vallás egyszerűen eltűnjön, ahogy azt a zsidó vezetőség szeretné előidézni. A dolgok nem így működnek.

Befejezésül azt szeretném mondani, hogy meggyőződésem szerint az első tényező a nemzeti újjászületés felé a képesség annak beismerésére, hogy súlyos zsidókérdéssel küszködünk. Erre felelet vagy megoldás egyik párttól sem várható, mivel – Pat Buchanan szavaival élve – **„e pártok ugyanannak a ragadozó madárnak a két szárnyát alkotják."**.

Véleménye szerint parancsolóan szükségünk van egy új hégeliánus szintézisre: a hitleri nemzetiszocializmus és az intézményes kereszténység szintézisére.

Hitleri nemzetiszocializmus – Intézményes kereszténység

Ez eredményezi› a megtisztult kereszténységet, a keresztényszocializmust; és/vagy az amerikai nemzetiszocializmust, kizárólag amerikaiakkal. Az eredmény egyfajta amerikai nemzetiszocializmus, vagy amerikai fasizmus, amely kétségtelenül egyedülállóan amerikai lesz. A legfontosabb: szem előtt tartani azt a magától értetődő realitást, hogy valamennyiünknek egy közös ellenségünk van: a zsidóság.

Konklúzió

Mondandómat keresztény harcosunknak, Adolf Hitlernek nagyhatású idézetével szeretném befejezni:

„Ez a döntő pillanat, amelyben élünk! A nemzetiszocialista mozgalom a nemzet akaratához és küldetéséhez való visszatérés előfutára, és fenntartója a szocialista eszmének, ahogy ez megfelel a keresztény tanításnak és az igaz vallásnak. A nemzetiszocialista mozgalom elutasít minden zsidó vezetést."

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

John Vennari:

„AZ ’ŐSI VÉRBOSSZÚ’ ÁLLANDÓ UTASÍTÁSA”

(Szabadkőműves terv a katolikus egyház felforgatására)

„Mert nem a vér és a test ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának kormányzói ellen, a gonoszságnak az ég magasságaiban lévő szellemei ellen.” (Ef 6, 12)

„A végső célunk ugyanaz, ami Voltaire-é és a francia forradalomé – a katolicizmusnak, sőt a kereszténység eszméinek végleges megsemmisítése.”

„Az állandó utasítás”-ból

AZ „ŐSI VÉRBOSSZÚ” ÁLLANDÓ UTASÍTÁSA

Nem sok katolikus ismeri az „Az ’Ősi Vérbosszú’ állandó utasítása” című titkos dokumentumot, amelyet a XIX. század elején írtak, és amely tervet dolgozott ki a katolikus egyház felforgatására. Az „Ősi Vérbosszú” a „Karbonari” nevű, a szabadkőművességhez kapcsolódó titkos társaság legfelsőbb páholya. (A „Karbonari”-t a szabadkőművességgel együtt elítélte a katolikus egyház.) Fr. E. Cahill S. J. a „Szabadkőművesség és a keresztényellenes mozgalom” című könyvében azt állítja: **„Általánosan feltételezik, hogy az ’Ősi Vérbosszú’ a maga idejében az európai szabadkőművesség irányító központja volt.”** A „Karbonari” a legaktívabban Olaszországban és Franciaországban fejtette ki hatását.

Rudolf Graber püspök az „Athanasius és korunk egyháza” című könyvében idéz egy szabadkőművest, aki kijelentette: **„[A szabadkőművesség] célja immár nem az egyház elpusztítása, hanem felhasználása beszivárgás által.”**

Más szóval: mivel a szabadkőművesség nem képes teljesen kiirtani Krisztus egyházát, azt tervezi, hogy gyökeresen megsemmisíti a katolicizmus társadalmi befolyását, de ezenkívül fel akarja használni az egyház struktúráját mint a „megújulás”, „haladás” és „felvilágosodás” eszközét számos elvének és céljának előmozdítására.

Körvonalazás

„Az ’Ősi Vérbosszú’ állandó utasítása” című dokumentumban kifejtett stratégia megdöbbentően merész és ravasz. A dokumentum elejétől kezdve egy olyan folyamatról beszél, amelynek megvalósítása évtizedeket igényel. A dokumentum megfogalmazói tudták, hogy nem fogják látni annak megvalósulását. Egy olyan munkát kezdeményeztek, amelyet a beavatottak egymást követő nemzedékei fognak elvégezni. „Az állandó utasítás” ezt mondja: **„A mi sorainkban a katona meghal, de a harc folytatódik.”**

Az „Utasítás” megköveteli a liberális eszmék és axiómák terjesztését a társadalomban és a katolikus egyház intézményein belül, úgy, hogy a laikusok, a szeminaristák, a klerikusok és az elöljárók évek alatt fokozatosan legyenek átitatva a progresszív elvekkel.

Idővel ez az egyöntetű gondolkodás oly meggyőző lesz, hogy olyan papokat és püspököket fognak szentelni és olyan bíborosokat fognak kinevezni, akiknek a gondolkodása lépést tart a francia forradalom „Emberi Jogok Nyilatkozata” és az „1789-es elvek” című dokumentumaiban gyökerező modern gondolatokkal (a vallások egyenlőségével, az egyház és az állam elválasztásával, a vallási pluralizmussal stb.).

Végül azok sorából fognak pápát választani, akik az egyházat a „felvilágosodás” és a „megújulás” ösvényén vezetik. Azt állították, hogy nem céljuk szabadkőművest ültetni Péter székébe. **Céljuk olyan környezet létrehozása, amely végül olyan pápát és hierarchiát eredményez, amelyet meggyőztek a liberális katolicizmus eszméi, miközben valamennyien hithű katolikusnak hiszik magukat.**

Azután ezek a katolikus vezetők nem fognak már szembeszállni a forradalom modern eszméivel (ami a pápák állandó gyakorlata volt 1789-től 1958-ig, XII. Piusz haláláig, aki elítélte ezeket a liberális elveket), hanem beötvözik azokat az egyházba. Ez végül olyan katolikus klérust és katolikus laikusokat eredményez, akik a felvilágosodás zászlói alatt fognak menetelni, miközben úgy gondolják, hogy az apostoli kulcsok zászlói alá tartoznak.

Lehetséges ez?

Mindazok számára, akik esetleg azt hiszik, hogy ez a terv túlságosan messzire megy, s ezért az ellenség számára reménytelen azt elérni, meg kell jegyezni, hogy mind IX. Piusz, mind XIII. Leó pápa kérte, hogy „Az állandó utasítás”-t tegyék közzé, kétségtelenül azért, hogy megakadályozzák, hogy ilyen tragédia bekövetkezzék.

Mindazonáltal, ha ilyen sötét fejlemény valaha bekövetkezik, három csalhatatlan eszköze nyilvánvalóan lesz a felismerésének:

1) Ez olyan nagyságú felfordulást fog okozni, hogy az egész világ tudatára ébred, hogy nagy forradalom ment végbe a katolikus egyházon belül a modern eszmék vonalán. Világos lesz mindenki számára, hogy egy „modernizálás” ment végbe.

2) Egy új teológiát fognak bevezetni, amely ellentmond a korábbi tanításoknak.

3) Maguk a szabadkőművesek fogják kikukorékolni a győzelmüket, azt hívén, hogy a katolikus egyház végre „meglátta a fényt” olyan kérdésekben, mint a vallások egyenlősége, a világi állam, a pluralizmus, és minden egyéb kompromisszumban, amelyet elértek.

„Az ’Ősi Vérbosszú’” dokumentumainak hitelessége

„Az ’Ősi Vérbosszú’” titkos iratai, amelyek XVI. Gergely pápa kezébe kerültek, az 1820-1846-ig terjedő korszakot ölelik fel. Ezeket IX. Piusz pápa kérésére Cretineau-Joly tette közzé „A római egyház és a forradalom” című művében.

IX. Piusz pápa az 1861. február 25-i keltezésű, a szerzőhöz intézett jóváhagyó levélben kezeskedett e dokumentumok hitelessége mellett, de nem engedte meg senkinek sem közétenni „Az ’Ősi Vérbosszú’” e levelekben szereplő tagjait.

„Az ’Ősi Vérbosszú’ állandó utasítása” teljes szövege Msgr. George E. Dillon-nak a „Leleplezett Grand Orient szabadkőművesség” című könyvében is szerepel. Amikor XIII. Leó pápa kézhez kapta Msgr. Dillon könyvének egy példányát, a könyv oly nagy hatást gyakorolt rá, hogy elrendelte, készítsék el olasz fordítását és tegyék közzé a saját költségén.

„Humanum Genus” kezdetű, 1884-es enciklikájában felhívta a katolikus vezetők figyelmét, hogy „leplezzék le a szabadkőművességet, és tegyék világossá mindenki előtt, hogy valójában mi az.” E dokumentumok közzététele egyfajta eszköze a „leleplezésnek”. És ha a pápák kérték, hogy ezek a levelek legyenek közzétéve, ezt azért tették, mert azt akarták, hogy az összes katolikus tudja meg, hogy a titkos társaságok azt tervezik, hogy belülről forgatják fel az egyházat – s így a katolikusok résen lesznek, és remélhetőleg megakadályozzák, hogy egy ilyen katasztrófa bekövetkezzék.

„Az ’Ősi Vérbosszú’ állandó utasítása”

Az alább következők nem tartalmazzák a teljes utasítást, hanem csak azokat a részeit, amelyek a tárgyalásunk szempontjából a legfontosabbak. A dokumentum így szól (a kiemelések hozzátételével):

„A végső célunk ugyanaz, ami Voltaire-é és a francia forradalomé – a katolicizmusnak, sőt a kereszténység eszméinek végleges megsemmisítése…

A pápa, bárki is az, sohasem fog közeledni a titkos társaságokhoz; a titkos társaságoknak kell képesnek lenniük megtenni az első lépést az egyház felé, azzal a céllal, hogy meghódítsák a pápát és az egyházat.

A munka, amelyre vállalkozunk, nem egy nap, nem egy hónap, nem egy év munkája, lehet, hogy évszázad feladata, de a mi sorainkban a katona meghal, miközben a harc folytatódik.

Nem akarjuk megnyerni a pápát az ügyünknek, nem akarjuk, hogy híve legyen elveinknek, terjesztője a mi eszméinknek. Ez nevetséges álom lenne; és ha az események valamiképpen úgy alakulnának, ha például a bíborosok, illetve az elöljárók szabad akaratukból, illetve meglepetést keltve részesei lennének a titkainknak, ez egyáltalán nem ösztönözne minket arra, hogy azt kívánjuk, hogy az ilyen személyekből legyenek pápák, hiszen ez romboló hatással lenne az ügyünkre. Egyedül a becsvágyuk vinné őket aposztáziába; a hatalom követelményei arra késztetnék őket, hogy minket feláldozzanak. Amit kérnünk kell, amit keresnünk kell, amire várnunk kell, mint a zsidók a Messiásra: az *a mi igényeink szerinti pápa…*

Ezzel biztonságosabban haladunk majd az egyház elleni roham felé, mint franciaországi testvéreink pamfletjeivel, sőt mint Anglia aranyával. Akarjátok tudni ennek okát? Az ok az, hogy ennek birtokában, annak érdekében, hogy szétzúzzuk azt a sziklát, amelyre Isten építette az egyházát, nincs szükségünk már hannibáli ecetre, sem puskaporra, de még a fegyvereinkre sem. Ha Péter utódjának kisujját bevontuk a játszmánkba, ez a kisujj éppen olyan jó e keresztes hadjárat számára, mint voltak az összes II. Orbánok és Szent Bernátok a kereszténység terjesztésében.

Nem kételkedünk abban, hogy elérjük erőfeszítéseinknek ezt a legfőbb célját. De mikor? De hogyan? Az ismeretlen még nem tárult fel. Mindazonáltal, mivel semmi sem téríthet el minket a felvázolt tervtől, ellenben mindennek erre kell irányulnia, mintha már holnap siker koronázná a vázlatosan megfogalmazott munkánkat, ebben az utasításban, amely titokban fog maradni a kezdők számára, néhány tanácsot akarunk adni a legfelsőbb [páholy] vezetői számára, hogy azokat adják át minden testvérnek utasítás vagy emlékeztető formájában…

Annak érdekében tehát, hogy olyan pápát biztosítsunk magunknak, aki a kívánt hatósugárral rendelkezik, mindenekelőtt *e pápa számára olyan nemzedéket kell formálni, amely méltó arra az uralkodásra, amelyről álmodunk.* Hagyjuk az idős és érett korú embereket, és forduljunk a fiatalokhoz, sőt, ha lehetséges, a gyermekekhez… Kis fáradsággal azt a hírnevet fogjátok szerezni magatok számára, hogy jó keresztények és tisztalelkű hazafiak vagytok.

Ez a hírnév segít majd hozzáférhetővé tenni tanításainkat a fiatal papok és szerzetesek számára. Néhány év alatt ezek a fiatal papok fognak elfoglalni minden funkciót, ők lesznek az uralkodó tanácsosai, és őket fogják meghívni pápát választani, akinek azután uralkodnia kell. *És ez a pápa, kortársaihoz hasonlóan, többé-kevésbé szükségképpen át lesz itatva az olasz [forradalmi és humanitárius] elvekkel, amiket mi fogunk köztudatba vinni.* Kicsiny fekete mustármag, amit mi szórunk a földre, de az igazságosság napfénye azt a legnagyobb hatalommá fogja növelni, és egy napon látni fogják azt a gazdag aratást, amelyet ez a kicsiny mag létrehoz.

Ezen az úton, amelyet testvéreink számára kijelölünk, nagy akadályok találhatók, amelyeket le kell győzni, több nehézség lesz, amelyet meg kell oldani. Ezek felett győzedelmeskedni fogtok tapasztalataitok és tisztánlátásotok erejénél fogva, de a cél oly ragyogó, hogy minden szelet be kell fogni a vitorlánkba, hogy elérjük azt. Forradalmasítani akarjátok Itáliát; keressetek hát olyan pápát, akinek a képét az imént megrajzoltuk. Létre akarjátok hozni a kiválasztottak uralmát Babilon kéjnőjének trónján; *meneteljen hát a klérus a ti zászlaitok alatt, azt hívén, hogy az apostoli kulcsok zászlajához tartozik.* Azt akarjátok, hogy a zsarnokok és elnyomók utolsó nyoma is eltűnjön; vessétek ki a hálótokat, mint Simon, Jónás fia; vessétek ki a sekrestyékben, a szemináriumokban, a kolostorokban, ne a tenger fenekén, és ha nem sietitek el a dolgot, ígérhetünk nektek csodálatosabb halfogást, mint Péteré volt. A hal halászából az emberek halásza lett; barátokat szereztek az Apostoli Szentszék környezetében. *Forradalmat fognak hirdetni tiarában és püspöki palástban, kereszttel és zászlóval menetelve,* egy olyan forradalmat, amelyet csupán egy kicsit kell siettetni, és a tüze elterjed a világ négy sarkáig.”

Ránk marad annak vizsgálata, hogy milyen sikeres volt ez a terv.

A felvilágosodás, barátom, „a széllökés”

A XIX. század folyamán a társadalmat egyre inkább átjárták a felvilágosodás és a francia forradalom liberális elvei, mégpedig a katolikus hit és a katolikus állam nagy kárára. **A vallási pluralizmus, vallási közömbösség állítólag „kedves és nemes” fogalmai, a demokrácia, amely minden hatalmat a népből származtat, a szabadság hamis elgondolásai, az egyház és állam elválasztása, a hitvallások vegyítése és más újítások megragadták a felvilágosodás utáni Európa lelkiségét, megfertőzve az államférfiakat és az egyházi személyeket egyaránt.**

A XIX. századnak és a XX. század elejének pápái e veszélyes tendenciák ellen teljes harci díszben és fegyverzettel viseltek háborút. A hit megalkuvás nélküli bizonyosságában gyökerező lélek tisztánlátásának birtokában ezek a pápák nem lettek részedve. Tudták, hogy a rossz elvek, bármilyen tiszteletre méltónak is látszanak, nem hozhatnak jó gyümölcsöt, márpedig ezek a lehető legrosszabb elvek voltak, mivel nem pusztán eretnekségben, hanem kifejezetten hitetlenségben gyökereztek.

Azokhoz a parancsnokló tábornokokhoz hasonlóan, akik felismerik, hogy az általuk birtokolt területet minden áron tartani kell, ezek a pápák hathatós ágyúikat irányították a modern világ tévedéseire és szünet nélkül tüzeltek. Az enciklikák voltak az ágyúgolyók, és azok sohasem tévesztették el céljukat.

A legpusztítóbb robbanás IX. Piusz pápa 1864-es Syllabus-ából jött, és amikor a füst eloszlott, a háború minden résztvevője bizton-

sággal tudta, melyik oldalon áll. A demarkációs vonalak világosan meg lettek húzva. Ebben a nagy Syllabus-ban IX. Piusz elítélte a modern világ fő tévedéseit, nem azért, mert modernek voltak, hanem mert **ezek az új eszmék a panteista naturalizmusban gyökereztek, és ezért összeférhetetlenek voltak a katolikus hittel és rombolták a társadalmat.**

A Syllabus tanítása liberalizmus-ellenes volt, és a liberalizmus elvei Syllabus-ellenesek. Ezt mindkét oldal bizonyossággal felismerte. Denis Fahey atya IX. Piuszhoz hasonlóan a liberális elveket az ember panteista istenítésének nevezte. „Egy iskola nem maradhat semleges a Syllabus és az 'Emberi jogok Nyilatkozata' között."

„Liberális katolikusok"

A XIX. század mégis bemutatta a katolikusoknak egy új fajtáját, akik utópista módon kompromisszumot kerestek a kettő között. Ezek az emberek keresték azt, amit „jónak" hittek az 1789-es elvekben, és megpróbálták azokat bevezetni az egyházba. Sok pap, akit megfertőzött a kor szelleme, fennakadt ebben a hálóban, amelyet „kivetettek a sekrestyékben és a szemináriumokban"; ők „liberális katolikusként" váltak ismertté. IX. Piusz szerint ők voltak az egyház legrosszabb ellenségei. Ennek ellenére számuk növekedett.

Szent X. Piusz pápa és a modernizmus

Ez a válság a XX. század elején tetőzött, amikor 1789 liberalizmusa azzá a „szellőkésé" vált, amely a modernizmus tornádójává fokozódott. Fr. Miceli ezt az eretnekséget, mint ilyet a modernizmus „három szülejének" leírása segítségével azonosította. Ezt írta:

1) vallási őse a protestáns reformáció;
2) filozófiai őse a felvilágosodás;
3) politikai őse a francia forradalom.

Szent X. Piusz pápa, aki a pápai trónt 1903-ban foglalta el, felismerte, hogy a modernizmus a leghalálosabb csapás, amelyet fel kell tartóztatni. Azt írta, hogy a pápa legfontosabb kötelessége a katolikus hit tisztaságának és épségének biztosítása, és azt állította, hogy ha ő semmit sem tesz, nem teljesíti lényeges kötelességét.

Szent X. Piusz a modernizmus elleni küzdelmében kiadott egy enciklikát („Pascendi") és egy Syllabus-t („Lamentabili"). **Előírta az antimodernista esküt minden pap és teológiai tanár számára, megtisztította a szemináriumokat és az egyetemeket a modernistáktól, és kiközösítette a makacs és megátalkodott eretnekeket.**

Szent X. Piusz hatékonyan megállította a modernizmus terjedését a maga idejében. De azt mondják, hogy amikor gratuláltak neki e súlyos eretnekség kigyomlálásáért, azt felelte, hogy nem sikerült megölnie a vadállatot, csak a föld alá kényszerítette. Felhívta a figyelmet, hogy ha az egyházi vezetők nem éberek, a modernizmus visszatér és életképesebb lesz, mint valaha.

A kúria készültségben

Egy kevésbé ismert dráma, ami XI. Piusz pápaságának ideje alatt bontakozott ki, bizonyítja, hogy a modernista gondolat földalatti patakja nagyon is élő volt a X. Piuszt közvetlenül követő időszakban.

Fr. Raymond Dulac elmondja, hogy az 1923. május 23-i titkos konzisztóriumon XI. Piusz pápa megkérdezett 30 kuriális bíborost egy egyetemes zsinat összehívásának időszerűségéről. A megjelentek között olyan tekintélyes személyiségek voltak, mint Merry del Val, De Lai, Gasparri, Boggiani és Billot bíborosok. A bíborosok az egyetemes zsinat ellen szóltak.

Billot bíboros így figyelmeztetett: **„A püspökök közötti mélységes nézeteltéréseket nem lehet elrejteni… A zsinat azzal a kockázattal járna, hogy a végtelenségig vitatkoznának."**

Boggiani emlékeztetett a modernista elméletekre, amelyektől szerinte a papok és püspökök egy része nem mentes. **„Ez a mentalitás arra késztetne bizonyos atyákat, hogy olyan előterjesztéseket tennének, olyan módszereket alkalmaznának, amelyek a katolikus hagyománnyal összeegyeztethetetlenek."** Billot még mélyebbre hatolt. Kifejezte azt a félelmét, hogy nem látják: a zsinat eszméjével **„az egyház legrosszabb ellenségei, a modernisták manővereznek, akik – amint azt bizonyos jelek mutatják – már készen állnak, hogy az egyházban kirobbantsák a *forradalmat, az új 1789-et.*"**

Egy zsinat eszméjétől ilyen okok miatt visszarettenve ezek a bíborosok alkalmasabbnak mutatkoztak „az idők jeleinek" felismerésére, mint a II. Vatikáni Zsinat utáni összes teológus együttvéve. De az ő óvatosságuk valószínűleg mélyebben gyökerezett. Valószínűleg megrémítették őket Canon Roca-nak, a kiközösített hírhedt illuminátornak (1830-1893) írásai, aki forradalmat és egyházi „reformot" hirdetett, és előre megjósolta az egyház felforgatását, amihez egy zsinat vezetne.

Canon Roca forradalmár őrjöngései

Graber püspök az „Athanasius és korunk egyháza" című könyvében hivatkozik Canon Roca jóslatára egy új, felvilágosult egyházról, amelyet „Jézus és az apostolok szocializmusa fog befolyásolni".

A XIX. század közepén Roca megjósolta: **„Az új egyház, amely lehet, hogy nem lesz képes fenntartani semmit sem a skolasztikus tanításból és a korábbi egyház eredeti formájából, mindazonáltal felszentelést és kánoni joghatóságot fog kapni Rómától."** Graber püspök ezt a jóslást kommentálva megjegyezte: „Néhány évvel ezelőtt ez még mindig elképzelhetetlen volt a számunkra, de ma…?"

Canon Roca megjövendölt egy liturgikus „reformot" is. A jövő liturgiájára utalva úgy gondolta, hogy **„az istentisztelet a római egyház liturgiája, ceremóniája, rítusa és szabályai által irányított formájában rövidesen átalakuláson fog keresztülmenni egy egyetemes zsinat nyomán, amely helyre fogja állítani az apostolok aranykorának tiszteletreméltó egyszerűségét a lelkiismeret és a modern civilizáció követelményeinek megfelelően."**

Megjósolta, hogy e zsinat által létrejön **„egy tökéletes összhang a modern civilizáció és Krisztus, valamint az ő evangéliumi eszméi között. Ez lesz az Új Szociális Rend megszentelése és a modern civilizáció ünnepélyes megkeresztelése."**

Roca beszélt a pápaság jövőjéről is. Ezt írta: **„Kilátásban van egy áldozat, ami a kiengesztelés ünnepélyes aktusát fejezi ki… A pápaság el fog bukni, a megszentelt kés alá kerül, amelyet az utolsó zsinat atyái fognak kovácsolni. A pápa-császár áldozatbemutatásra koronázott áldozat lesz."**

Roca lelkesen megjósolt **„egy új vallást", „új dogmát", „új rítust", „új papságot". Az új papokat „progresszistáknak" [sic!] nevezte, a reverenda eltörléséről és „a papok házasságáról" beszél.**

Roca és „Az 'Ősi Vérbosszú'" fagyos visszhangja megtalálható a rózsakeresztes Dr. Rudolf Steiner szavaiban: **„Szükségünk van egy zsinatra és egy pápára, aki azt összehívja."**

A Nagy Zsinat, amely sohasem lett megtartva

XII. Piusz pápa 1948 körül a hűségesen ortodox nézetű Ruffini bíboros kérésére azt fontolgatta, hogy összehív egy egyetemes zsinatot, sőt néhány évet töltött a szükséges előkészületekkel. Bizonyíték van arra, hogy Róma progresszív elemei végül lebeszélték XII. Piusz-t a zsinat összehívásáról, mert ez a zsinat határozott jeleit mutatta annak, hogy összhangban lesz a Humani Genesis enciklikával. Eme nagy 1950-es enciklikához hasonlóan ez az új zsinat harcolt volna **„a téves nézetek ellen, amelyek azzal fenyegetnek, hogy aláaknázzák a katolikus tanítás alapjait".**

XII. Piusz pápát tragikus módon meggyőzték, hogy túl előrehaladott életkorban van ahhoz, hogy vállára vegye ezt a nagy jelentőségű feladatot, és lemondott a zsinat gondolatáról, hogy „azt majd az utódom összehívja".

Roncalli „megszenteli az ökumenizmust"

XII. Piusz pápasága (1939-1958) alatt a Szent Officium Ottaviani bíboros bölcs vezetésével biztos katolikus képet őrzött meg, az-által, hogy a modernizmus vad lovait biztos kézzel féken tartotta. A mai modernista teológusok közül sokan lekicsinylően emlékeznek arra, hogy ők és barátaik ebben az időszakban „szájkosarat" kaptak.

Mégis még Ottaviani sem tudta megakadályozni azt, ami 1958-ban történt. Egy új típusú pápa került a pápai trónra, „akit a progresszívek a maguk ügye pártolójának tartottak". Ő a vonakodó Ottavianit arra fogja kényszeríteni, hogy távolítsa el a zárakat, nyissa ki a karámot és gyürkőzzön neki a fejvesztett futásnak.

De ezek nem voltak váratlan események. Amikor XII. Piusz meghalt, Roncalli bíborosnak, a későbbi XXIII. Jánosnak egy régi barátja, Louis Bouyer atya ezt mondta: **„Ha ők megválasztják Roncallit, minden megmenthető: képes összehívni egy zsinatot és megszenteli az ökumenizmust."**

És így is történt. Roncalli bíborost pápává választották, ő összehívta a zsinatot, amely „megszentelte az ökumenizmust". A „forradalom tiarában és püspöki palástban" megkezdődött.

János pápa forradalma

Közismert és bőségesen dokumentált tény, hogy a liberális teológus szakértőknek egy csoportja azzal a kidolgozott tervvel ment el a II. Vatikáni Zsinatra (1962-1965), **hogy az egyházat egy „új teológia" beültetésével a maguk képére formálják.** A II. Vatikáni Zsinat és védelmezői egyetértenek ebben.

Aloysius J. Wycislo püspök (a II. Vatikáni Forradalom heves védelmezője) „Az újra látogatott II. Vatikáni Zsinat" című könyvében lelkesen kijelenti, hogy **„azok a teológusok és biblikus tudósok, akik évekig mellőzve voltak, most zsinati szakértők lettek, akiknek zsinat utáni könyvei és kommentárjai népszerűvé váltak".**

Megjegyzi, hogy az 1950-es Humani Genesis **„pusztító hatással volt számos zsinat előtti teológusra, és a zsinat előkészítése során ezek a nagyrészt francia és kisebb részben német teológusok még mindig mellőzve voltak. János pápa feloldotta néhánynak a tilalmát a legbefolyásosabbak közül. De számos teológus gyanús maradt a Szent Hivatal számára."**

Wycislo püspök olyan progresszív teológusokat dicsőít, mint Hans Küng, Karl Rahner, John Courtney Murray, Yves Congar, Henry de Lubac, Eduard Schillebeeck és Gregory Baum, akik gyanúsak voltak a zsinat előtt, de most a zsinat után a teológia irányító fényei lettek.

Ténylegesen azok irányítják most a Várost, akikre XII. Piusz úgy tekintett, mint olyanokra, akik letértek a katolicizmus útjáról. **Tetteik megkoronázásaként kevéssel a zsinat után eltörölték az antimodernista esküt.** Szent X. Piusz jövendölése helyes volt. Az éberség hiányában a modernizmus bosszút állva tért vissza.

„Menetelés egy zászló alatt"

Számtalan csata zajlott le a zsinaton a különböző nemzetiségű tradicionalista atyák és a progresszista rajnai csoport között. **Tragikus módon végül a liberális modernisták kerültek fölénybe.**

Nyilvánvaló volt mindenki számára, akinek szeme volt a látásra, hogy **a zsinat számos olyan eszmének nyitott ajtót, amelyet korábban elítélt az egyház, de amelyek összhangban voltak *a modernista gondolkodással.*** Ez nem volt véletlen, hanem tervszerűen történt.

A progresszisták elkerülték, hogy a zsinat elítélje a modernista tévedéseket. Ugyanők szándékosan kétértelműségeket iktattak a zsinati szövegekbe, amiket igyekeztek kiaknázni a zsinat után. Ezeket a kétértelműségeket arra használták fel, hogy támogassák a XI. Piusz által elítélt modernizmust, a XIX. és a korai XX. század pápái (de különösen IX. Piusz) által elítélt vallásszabadságot, az ökumenikus jellegű új liturgiát, amelyet Bugnini érsek „a katolikus egyház nagyszabású meghódításának" nevezett, a pápai primátus szívére csapást mérő kollegialitást és „egy új magatartást a világ felé" – különösen az egyik legradikálisabb zsinati dokumentumban, a „Gaudium et Spes"-ben.

Amint „Az 'Ősi Vérbosszú' állandó utasítású"-nak szerzői remélték, a liberális gondolatok elterjedtek a katolikus hierarchián és az egész egyházon belül. A következmény a hit soha nem látott válsága lett, amely folytonosan súlyosbodik. Ugyanakkor számtalan magas állású egyházi személy folytonosan dicsőíti a zsinat utáni reformokat.

Taps a szabadkőműves lelátóról

Nemcsak számos egyházi vezető, hanem a szabadkőművesek is dicsőítik az események ezen fordulatát. Örvendenek, hogy a katolikusok végre „meglátták a fényt", mivel számos szabadkőműves elvet szentesített az egyház.

Yves Marsuadon skót rítusú szabadkőműves „Egy hagyományos szabadkőműves ökumenikus szemlélete" című könyvében ezt mondja:

„A katolikusoknak… nem szabad elfelejteniük, hogy minden út Istenhez vezet. El kell, hogy fogadják a szabadgondolkodás eszméjét, amely a mi szabadkőműves páholyainkból származik…"

A II. Vatikáni Zsinat utáni szellem melengette Jacques Mitterand szívét, aki ezt írta:

„Valami megváltozott az egyházon belül: a pápa által adott válaszokat… a papi cölibátus és a születésszabályozás égető problémáira… megkérdőjelezik a püspökök, a papok, a hívők.. Egy szabadkőműves számára az, aki megkérdőjelezi a dogmákat, kötény nélküli szabadkőműves."

Marcel Prelot francia szenátor ezt írja:

„150 évig harcoltunk azért, hogy az egyházzal szemben érvényre juttassuk a nézeteinket, és nem jártunk sikerrel. Végül jött a II. Vatikáni Zsinat és győztünk. A liberális katolicizmus elveit véglegesen és hivatalosan elfogadta az Anyaszentegyház."

Prelot kijelentéséhez kommentárt kell fűznünk, mert megkülönböztetést kell tennünk az egyház és az *egyházi személyek* között. **Lehetetlen, hogy tanbeli tévedéseket „véglegesen és hivatalosan elfogadjon az Anyaszentegyház". Az egyház, Krisztus Misztikus Teste nem eshet tévedésbe. A mi Urunk megígérte, hogy „a Pokol kapui nem vesznek erőt rajta" (Mt 16,18). De ez nem jelenti azt, hogy az egyházi személyek, még a legmagasabb szinten is, ne fertőződhetnének meg a liberális szellemtől.**

Szakítás a múlttal

Azok a „konzervatívok", akik tagadják, hogy a II. Vatikáni Zsinat különböző pontjai – legalább is a kétértelműségeik, burkolt állításaik és mulasztásaik miatt – szakítást jelentenek a Hagyománnyal és a korábbi tanítóhivatali kijelentésekkel, elmulasztják, hogy ▶

▶ odafigyeljenek a zsinat fő mozgatórugóira, akik szégyentelenül elismerik e szakítást.

Yves Congar elégtétellel jegyezte meg:

„Az egyháznak békésen lezajlott a maga októberi forradalma."

Ugyanez a Congar állította, hogy a II. Vatikáni Zsinatnak a vallásszabadságról szóló nyilatkozata ellentétes IX. Piusz „Syllabus"-ával:

„Tagadhatatlan, hogy ez a szöveg *lényegesen* mást mond, mint az 1864-es Syllabus, sőt szinte ellentétes e dokumentum 15. és 77-79. tételeivel."

Később, néhány évvel ezelőtt, Ratzinger bíboros ezt írta:

„… A Gaudium et Spes a maga egészében (a vallásszabadsággal összefüggésben) egyfajta ellen-Syllabus… A szöveg… hivatalos megbékélést tükröz az 1789-ben elkezdődő új korszakkal."

Az 1789-ben elkezdődő új korszak viszont ténylegesen az „emberi jogokat" az isteni jog fölé helyezte.

Suenens bíboros pedig kijelentette: **„A II. Vatikáni Zsinat a francia forradalom az egyházban."**

A II. vatikáni Zsinat dokumentumainak státusa

A katolikusok egy része éveken keresztül abban a tévedésben volt, hogy a pasztorális II. Vatikáni Zsinatot ugyanazon hittel kell elfogadniuk, mint a dogmatikus zsinatokat. Ám nem ez a helyzet.

A zsinati atyák ismételten utaltak arra, hogy ez *pasztorális* zsinat, vagyis **nem olyan zsinat, amely a hit *meghatározásával* foglalkozik, hanem olyan, amelynek tárgya a hit *életté váltása*.**

Azt a tényt, hogy a II. Vatikáni Zsinat csekélyebb értékű, mint egy dogmatikus zsinat, megerősítette Thomas Morris püspök:

„Megnyugodtam, amikor kijelentették, hogy ez a zsinat nem akart végleges meghatározást adni tanbeli tételekről, mert egy tanbeli megállapítást nagyon gondosan kell megfogalmazni, és én a zsinati szövegeket… reformálandóknak tekintem."

A II. Vatikáni Zsinat végén a püspökök megkérdezték a zsinat titkárát, Pericle Felici érseket, hogy milyen teológiai „súlya" van a zsinatnak. Felici így válaszolt:

„Meg kell különböztetni azokat a fejezeteket, amelyeket már dogmaként határozott meg a múltban, azoktól, amelyek csupán *tervezetek*. Ez utóbbiakkal szemben fenntartással kell élnünk."

A zsinat lezárása után VI. Pál pápa ezt a magyarázatot adta:

„Vannak, akik megkérdezik, hogy milyen teológiai minősítést akart adni a zsinat a tanításainak… A válasz ismeretes mindazoknak, akik visszaemlékeznek az 1964. március 6-i zsinati nyilatkozatra, amely meg lett ismételve 1964. november 16-án: arra kell tekintettel lennünk, hogy a zsinat pasztorális jellegű, elkerülte, hogy rendkívüli módon dogmákat tévedhetetlenül kimondjon."

Más szóval: eltérően a dogmatikus zsinatoktól, a II. Vatikáni Zsinat nem parancsol fenntartás nélküli hitet.

A II. Vatikáni Zsinat bőbeszédű, kétértelmű kijelentései nem hasonlíthatók össze a dogmatikus kijelentésekkel. A katolikusok *ellenállhatnak* a zsinat minden olyan tanításának, amely ellentmond a Szent Tanítóhivatal örök tanításának.

„Forradalom tiarában és püspöki palástban"

A II. Vatikáni Zsinatot követő forradalom magán viseli azokat az ismertetőjegyeket, amelyek „Az 'Ősi Vérbosszú' állandó utasítása" terveinek és Canon Roca jövendölésének teljesülésére utalnak:

1) Az egész világ tanúja volt a mélységes változásoknak a katolikus egyházon belül, és ezek a változások lépést tartottak a modern világgal.

2) A II. Vatikáni Zsinat védelmezői is, bírálói is állítják, hogy a zsinat szakított a múlttal.

3) Maguk a szabadkőművesek állítják, hogy az ő eszméik „nagyszerűen elterjedtek a Szent Péter-dómban".

Az egyház szenvedése

Ezért az a szenvedés, amelyet jelenleg a mi Anyaszentegyházunk elszenved, nem rejtélyes, nem titok. **A jelenlegi egyházi vezetők, a múlt pápáit figyelmen kívül hagyva, olyan kompromisszumos építményt emeltek, amely önmagától omlik össze. Noha VI. Pál felismerte, hogy „az egyház az önpusztítás állapotában van", mégis ragaszkodott ahhoz, hogy ennek az önpusztításnak az oka, az aggiornamento teljes gőzzel tovább folytatódjék.**

Eme „sátáni tájékozatlanság" láttán (a kifejezés a fatimai Lucy nővértől származik), a minden katolikusra vonatkozó reagálás csakis ez lehet:

1) Sokat imádkozni, különösen a Rózsafűzért.

2) Megtanulni és élni a katolikus egyház hagyományos dogmatikáját és erkölcstanát, ahogy az a zsinatot megelőző könyvekben található.

3) Ragaszkodni a latin nyelvű trienti miséhez.

4) Ellenállni egységesen és szívvel-lélekkel a zsinat utáni liberális irányzatoknak.

5) Szeretettel tanítani másokat a hit hagyományos igazságaira és figyelmeztetni őket korunk tévedéseire.

6) Imádkozni azért, hogy azok a püspökök, akik tévedéssel ragályos betegségben szenvednek, térjenek vissza az egészséges hithez.

7) Nagy bizalommal lenni a Szűzanya iránt. Kérni a segítségét visszatéríteni az egyházi vezetőket a katolikus hagyományhoz.

8) Sohasem kötni kompromisszumot!

„Csakis Ő képes segíteni Titeket"

Mivel ez a jelenlegi harc lényegileg természetfeletti küzdelem, nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a természetfeletti segítséget, amely megadatott számunkra Fatimában, 1917-ben. Minden érintett katolikus hűségesen teljesítse a Fatimai Asszonyunk kéréseit, különösen azt, hogy imádkozzék azért, hogy Oroszország Szűz Mária Szeplőtlen Szívének legyen felajánlva. Ez lesz a kulcs „Oroszország tévedéseinek" felszámolásához, nemcsak Oroszországban, hanem világszerte, közöttük az egyházon belül is. Mert a Szeplőtlen Szív megígért győzelmével a liberalizmus, modernizmus és naturalizmus megátalkodott ügynökei össze lesznek gyűjtve egy nagy ökumenikus összejövetel keretében e Világ Fejedelmével, a Sátánnal együtt, hogy megkapják a közös döntő csapást a Mennyország Királynőjétől.

A SZABADKŐMŰVESSÉG GYŰLÖLETE A KATOLIKUS EGYHÁZ ELLEN

A legnagyobb akadály az olyan témák tárgyalásában, mint „Az 'Ősi Vérbosszú'", az, hogy számos ember – közöttük sok katolikus is – nem hajlandó elhinni, hogy a szabadkőművesek annyira gyűlölik az egyházat, hogy rendíthetetlenül és kifinomult módon hadjáratot folytatnak ellene.

De a szabadkőművességnek a katolicizmus iránti gyűlöletére bizonyíték, hogy kitűzött céljuk az egyház elpusztítása. Ezt katolikus és szabadkőműves dokumentumok egyaránt bizonyítják.

A francia forradalom idején a szabadkőművesség közismert jelmondata volt: **„Ledönteni a trónt és az oltárt!"** Vagyis: megsemmisíteni a monarchiákat és a katolicizmust. A XVIII. század végén Augustine Barruel abbé, az egykori szabadkőműves ezt írta: **„Az ő összeesküvésük célja: ledönteni minden oltárt, ahol Krisztust imádják."**

Egyik legdrámaibb példája a szabadkőművesség Krisztus és az egyháza iránti gyűlöletének az 1868-as genfi Kongresszusuk Nyilatkozatában található, amit idéz Msgr. Dillon „A leleplezett Grand Orient szabadkőművesség" című, nagyszerű könyve:

„Le Istennel, és le Krisztussal! Le az ég és a föld zsarnokaival! Le a papokkal! Ez a mi keresztes hadjáratunk mottója!"

A pápák a pogányokkal szemben

A XVIII., XIX. század és a XX. század első felének nagy, éber pápái állandóan hangoztatták figyelmeztetésüket a titkos társaságokkal, liberális elveikkel és a kereszténység iránti gyűlöletükkel szemben.

E. Cahill S. J. atya a „Szabadkőművesség és a keresztényellenes mozgalom" című könyvében ezt írja:

„A szabadkőművesség pápai elítélései annyira szigorúak és elsöprőek a maguk hangnemében, hogy ez teljesen egyedülálló az egyházi törvényhozás történetében. Az utolsó két évszázad folyamán a szabadkőművességet legalább tíz különböző pápa ítélte el, így elítélte közvetlenül vagy közvetve majdnem minden pápa, aki Szent Péter székében ült… A pápák a szabadkőművességet titkos bűncselekményekkel, 'szégyenteljes tettekkel', magának a Sátánnak imádásával vádolják (ez utóbbi vád szerepel bizonyos pápai dokumentumokban), de vádolják még káromkodással, szentségtöréssel, a korábbi idők legszörnyűbb eretnekségeivel, módszeresen szervezett orgyilkosságokkal, hazaárulással, anarchikus és forradalmi elvek hirdetésével, azzal, amit ma bolsevizmusnak neveznek, az ifjúság lelkének megrontásával és elferdítésével, szégyenteljes képmutatással és hazugsággal, aminek segítségével a szabadkőművesek igyekeznek elrejteni gonoszságukat a becsületesség és tiszteletreméltóság leple mögé, míg a valóságban ők a „Sátán zsinagógája", amelynek közvetlen célja a kereszténység teljes megsemmisítése."

XIII. Leó pápa

A szabadkőművesség összes pápai elítélése közül XIII. Leó pápa 1884-es Humanum Genus kezdetű enciklikája páratlanul erőteljes és ragyogó stílusú. A szabadkőművesség rosszaságának és tévedéseinek ennél teljesebb és pontosabb kifejtése semmilyen más tanítóhivatali megnyilatkozásban nem található. Ebben az enciklikában a pápa újra és újra hangsúlyozza, hogy *a szabadkőművesség célja nem kevesebb, mint az egyház és a kereszténység teljes megsemmisítése.* Ezt írja:

„Céljukat már egyáltalán nem titkolják, most egyenesen Isten ellen lázadnak vakmerően. Az Anyaszentegyház elpusztítását nyilvánosan és nyíltan tervezik, és ezt azzal a kitűzött céllal teszik, hogy teljesen megfosszák a nemzeteket a kereszténységtől, s ha lehetséges lenne, azoktól az áldásoktól, amiket a kereszténység elnyert számunkra Jézus Krisztuson, Üdvözítőnkön keresztül."

Leó pápa kifejti, hogy mivel a szabadkőművesség a naturalizmuson alapul, lényegében keresztényellenes. A naturalizmus azt tartja, hogy az emberi természet és az emberi ész a legfelsőbb értékek; nincs olyan igazság, amelyet Isten kinyilatkoztatott, amit az emberek kötelesek lennének hinni.

A naturalisták tagadják az egyháznak, mint Isten földi szavának tekintélyét, és ezért „az ellenségek [a szabadkőművesek] haragja és támadása elsődlegesen az egyház ellen irányul". XIII. Leó pápa utal a „jól értesült emberek" tanúságtételére a távolabbi és a közelebbi múltban, akik **„kijelentették, hogy a szabadkőművesek főleg arra törekednek, hogy engesztelhetetlen ellenségességgel támadják az egyházat, és sohasem nyugszanak, amíg el nem pusztítják mindazt, amit a pápák a vallás érdekében létrehoztak".**

Arra is rámutat, hogy a szabadkőművesek jogosnak tekintik **„büntetlenül támadni szóban, írásban és tanításban támadni a katolikus vallás valódi alapjait".**

Leó pápa kifejtette, hogy az egyház elleni harc egyik leghatásosabb eszköze részükről az, hogy **támogatják a vallási közömbösséget, vagyis azt az eszmét, hogy nem számít, milyen vallású valaki. Ez aláaknázza az összes vallást, de különösen a katolicizmust, mivel egyedül a katolikus egyház tanítja szilárdan, hogy Isten egyetlen igaz vallást alapított.**

Maguk a szabadkőművesek dicsekednek azzal, hogy ők voltak a mozgatóerő „az emberi jogok nyilatkozata" és a francia forradalom mögött. Szándékuk a civilizációt letéríteni keresztény alapjairól és naturalista alapokra helyezni, ahol Istennek nincs helye. Ez volt az a romlott cél, amire XIII. Leó pápa utalt, amikor azt mondta: **„Ostoba és vakmerő istentelenség jele óhajtani annak a vallásnak és egyháznak a megsemmisítését, amelyet maga Isten alapított, amelynek örökkévalóságát Isten a maga támogatásával biztosítja, és tizennyolc évszázad eltelte után visszahozni a pogányok magatartását és szokásait."**

Ezért azok, akik nem hajlandók elhinni, hogy a szabadkőművesek az egyház elpusztításáért dolgoznak, azért nem hiszik el ezt, mert *nem akarják elhinni*. A pápák és maguk a szabadkőművesek bőséges tanúbizonyságot szolgáltatnak a szabadkőműves gyűlöletről és a katolikus egyház elleni bevallott háborúról.

AZ ANTIMODERNISTA ESKÜ

Szent X. Piusz pápa rendelte el 1910. szeptember elsején minden pap valamint filozófiai és teológiai professzor számára. El lett törölve 1967-ben VI. Pál pápa által.

„Én… szilárdan magamévá teszem és elfogadom mindazt a definíciót[1], amelyet az egyház tévedhetetlen tanítóhivatala előterjesztett, különösen azokat az alapvető igazságokat, amelyek ellentétesek korunk tévedéseivel. Mindenekelőtt vallom, hogy Isten, minden lény kezdete és végcélja, bizonyossággal megismerhető az ész természetes fényével a teremtett világból (v.ö. Róm 1,20), mint ok az okozataiból, és ennél fogva a létezése is bizonyítható. Másodszor, elfogadom és elismerem a kinyilatkoztatás külső bizonyítékait, vagyis az isteni cselekedeteket, különösen a csodákat és a jövendöléseket, mint a kereszténység vallás isteni eredetének legbiztosabb jeleit, és azt tartom, hogy ugyanezek a bizonyítékok alkalmasak minden kor minden emberének értelmi meggyőzésére, még a mi korunk embereit is beleértve. Harmadszor, ugyanilyen szilárdan hiszem, hogy az egyházat, a kinyilatkoztatott ige őrzőjét és tanítóját a valódi és történelmi Krisztus személyesen alapította, amíg közöttünk élt, és az egyház Péterre, az apostoli hierarchia vezetőjére és utódaira épül az idők végezetéig. Negyedszer, őszintén azt tartom, hogy a hit tanítása az apostoloktól az ortodox atyákon keresztül számunkra pontosan ugyanolyan értelemben és mindig ugyanazon jelentéssel lett átadva. Ezért teljességgel elutasítom azt az eretnek téves értelmezést, hogy a dogmák a fejlődésük során más jelentést vesznek fel, olyant, ami különbözik attól, amit az egyház korábban tartott. Elítélek minden olyan tévedést is, amely szerint a Krisztus jegyesének gondos őrzés végett átadott isteni letétemény helyett egy filozófiai kitalálás, vagy az emberi tudat alkotása létezik, amelyet az emberi igyekezet fokozatosan fejlesztett és fog fejleszteni vég nélkül. Ötödször, bizonyossággal igaznak tartom és őszintén vallom, hogy a hit nem vak vallási érzelem, amely a tudatalatti mélyéből a szív ösztönzésére és az erkölcsiségre nevelt akarat hatására tör fel, hanem a hit a külső forrásból hallás által befogadott igazsághoz való valódi értelmi hozzájárulás. Ezen hozzájárulás által a legmagasabb rendű módon igaz Isten tekintélye miatt igaznak hiszem azt, amit a személyes Isten, a Teremtőnk és Urunk kinyilatkoztatott és tanított.

Továbbá, kellő tisztelettel alávetem magam mindannak, és teljes szívvel csatlakozom mindahhoz az elítéléshez, deklarációhoz és előíráshoz, amiket a *Pascendi* enciklika és a *Lamentabili* dekrétum tartalmaz, különösen, ami arra vonatkozik, ami mint dogmatörténet ismeretes. Elutasítom azok tévedését is, akik azt mondják, hogy az egyház által tartott hit ellentmondhat a történelemnek, és hogy a katolikus dogmák, abban az értelemben, ahogy azokat most értik, összeegyeztethetetlenek a kereszténység vallás eredetének realisztikusabb szemléletével. Elítélem és elutasítom azok véleményét is, akik azt állítják, hogy egy művelt keresztény kettős személyiséggel rendelkezik – egy hívő ember, és ugyanakkor egy történész személyiséggel, mintha megengedhető lenne egy történész számára, hogy olyan dolgokat tegyen magáévá, amelyek ellentmondanak a hívő ember hitének, vagy olyan premisszákat[2] szögezzen le, amelyek, ha nem is közvetlen tagadásai a dogmáknak, olyan következtetésekre vezethetnek, hogy a dogmák tévesek, vagy kétségesek. Hasonlóképpen elutasítom a Szentírás megítélésének és értelmezésének azt a módszerét is, amely az egyház hagyományától, a hit analógiájától[3] és a Szentszék normáitól függetlenül magáévá teszi a racionalisták téves értelmezéseit, és okos mérlegelés, illetve fenntartás nélkül alkalmazza a szövegkritikát, mint egyedüli és legfőbb normát. Ezenkívül, elutasítom azok nézetét, akik azt mondják, hogy egy történeti-teológiai témáról előadást tartó vagy író professzornak először el kell tekintenie minden előzetesen megfogalmazott nézettől a katolikus hagyomány természetfölötti eredetével vagy azzal az isteni ígérettel kapcsolatban, hogy Ő segít megőrizni minden kinyilatkoztatott igazságot mindörökre. Azt is elutasítom, hogy a professzornak ezután minden egyes egyházatya írásait egyedül tudományos elvek alapján kell értelmeznie, kizárva minden szent tekintélyt, és ugyanolyan szabad ítélettel, ami közös minden átlagos történelmi dokumentum vizsgálatában.

Végül kijelentem, hogy teljes mértékben elutasítom a modernisták tévedését, akik azt állítják, hogy nincs semmi isteni elem a szenthagyományban, vagy ami sokkal rosszabb, azt mondják, hogy van isteni elem, de panteisztikus értelemben. Ennek következtében a szenthagyományból semmi más nem maradna, mint az a puszta, egyszerű tény – ami a történelem átlagos tényeihez hasonló –, miszerint az emberek egy csoportja a saját munkája, képzettsége és tehetsége segítségével a későbbi korszakokon át folytatta azt az iskolát, amelyet Krisztus és az apostolai elkezdtek. Azután szilárdan hiszem és utolsó leheletemig elfogadom az egyházatyák hitét az igazság karizmájában, amelyet a jelenben, a jövőben mindig a püspöki hatalom apostoloktól származó öröklődése biztosít. Ennek célja az, hogy a dogma ne legyen átszabható annak megfelelően, ami az egyes korok kultúrájához képest jobbnak és megfelelőbbnek tűnik, hanem az apostolok által kezdettől fogva hirdetett igazságról sohase higgyék, hogy megváltozhat, sohase érthessék azt semmilyen más módon.

Ígérem, hogy mindezeket a hitcikkelyeket hűségesen, teljes egészükben és őszintén meg fogom tartani, és sértetlenül megőrzöm, és semmiképpen nem térek el tőlük sem a tanításban, sem más módon, sem szóban, sem írásban. Így ígérem, így esküszöm, Isten engem úgy segéljen."

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

[1] Az egész egyház számára, a legfőbb pásztori tekintéllyel kimondott, a hit dolgaira vonatkozó, végleges meghatározás, vagyis dogma (a ford).

[2] Premissza: a szillogisztikus következtetés fő- és altétele, amelyekből a következtetés következik (a ford.).

[3] Hit analógiája: a szentírási szövegeket a hitigazságokkal összhangban kell értelmezni (a ford.).

David Irving:

A SIVATAGI RÓKA NYOMA: A REVIDEÁLT ROMMEL

(Az írás a X. Nemzetközi Revizionista Konferencián hangzott el.) II. befejező rész

Rommel először július 21-én hallott a Hitler ellen előző nap megkísérelt merényletről. Egy német vezérkari tiszt bombát hagyott Hitler konferencia-asztala alatt Kelet-Poroszországban, és utána gyorsan elhagyta a helyiséget. Hitler vezérkarából négyen azonnal meghaltak a bomba robbanása során. Maga Hitler csodálatos módon megúszta néhány szilánk ütötte sebbel a karján, néhány zúzódással és ütés nyomával, de máskülönben sértetlen maradt. Valóságos boszorkányüldözés vette kezdetét annak megállapítására, hogy ki követte el ezt a megdöbbentő merényletet.

Nos, nagy bizonyossággal mondhatjuk, hogy Rommel fanatikus hűsége Adolf Hitler iránt a Führer sebesülése pillanatában változatlan volt. Magánbeszélgetéseiben, amelyeket Ruge tengernagy gyorsírással jegyzett le naplójába, amely rendelkezésemre állt, amikor megírtam „A róka nyoma" című könyvemet, Rommel egészen július közepéig, még a baráti köreiben lezajló beszélgetéseiben is folyamatosan kifejezte a szinte fanatikus hűségét Adolf Hitler iránt. Amikor Ruge tengernagy egy alkalommal ezt mondta neki: **„nem volna-e jó most megpróbálni egyfajta tárgyalást Montgomeryvel arról, hogy megnyitjuk a Nyugati Frontot, és azután a britekkel és amerikaiakkal szövetkezve előrenyomulunk Berlinig és visszaszorítjuk az oroszokat?"**, Rommel ezt felelte: **„Nos, meg vagyok győződve, hogy ez lesz a végső megoldás, de egy dologról szintén biztos vagyok: a Führer zseni, és egészséges politikai érzékekkel rendelkező férfi, ezért a megfelelő döntést rá kell bíznunk."**

Az az ember, aki 1944. július 14-én ezt mondja, nem olyan valaki, akinek a legkisebb értesülése is lenne arról a bombáról, amelyet a Führer asztala alá helyeznek mindössze 6 nappal később. De Önök nem találják meg ezeket az idézeteket Rommel többi életrajzában, mert azok szerzői nem találtak rá ezekre a naplókra.

Amikor Rommelnek elmondták a Hitler elleni merényletet, hirtelen lehullt a hályog a szeméről. **„Az őrült holdkórosok! Vajon mit forralnak magukban! Megölni a Führert! El kellett, hogy menjen az eszük!"** – kiáltotta.

És amikor Speidel tábornok néhány nappal később – természetesen bűnös lelkiismerettel terhelten – jön meglátogatni őt, Rommel mérgesen fordul Speidel felé és ezt mondja: **„Most már értem, hogy az a Hofacker fickó miről beszélt! Most már értem, mire akart engem rávenni! El kellett, hogy menjen az eszük! Örülök, hogy egyáltalán semmi közöm sem volt hozzá!"**

Ezt azonban nem észlelték Hitler Főhadiszállásán, mivel Hofackert a bombamerénylet után azonnal letartóztatták. Valaki beszélt. Az egyedüli út, amelyen a Luftwaffe-alezredes remélte megmenteni a bőrét, az volt, hogy Seherezádét játszik. „Énekelni" kezdett: meséket kezdett mondani minden névről, aki eszébe jutott. Minden alkalommal, amikor el akarják vinni felakasztani, Hofacker ezt mondja: **„Várjanak, van még néhány ember, akiket meg tudok nevezni, ha adnak még néhány napot."**

Hofacker tehát „énekelt", 1944. augusztus 1-jén pedig Adolf Hitler kérette Jodl tábornokot, a Német Fegyveres Erők operatív vezérkari főnökét (a naplója birtokomban van): **„Délután 5 órakor a Führer felolvasta nekem a jelentést, amely most Kaltenbrunner birtokában van Hofacker alezredes vallomásával kapcsolatban a K.-val és R.-rel folytatott beszélgetéseiről** [K= Günther Hans von Kluge, az új nyugati főparancsnok, aki csak néhány héttel korábban lépett Rundstedt helyébe; R = Rommel.]. **A Führer azt mondja, hogy új parancsnok után néz R. helyébe. Ki fogja kérdezni őt a felgyógyulása után, majd nyugdíjba küldi minden további lárma nélkül."**

Érdekes a két régi jóbarát: Hitler és Rommel kapcsolata. Hitler nem akarta, hogy bármi kellemetlenség történjen Rommellel. Ki akarta kérdezni a július 20-i merénylettel kapcsolatban, majd nyugdíjazni, minden további lárma nélkül.

De a dolgok nem így történtek, mivel Hofacker tovább beszélt. További tanúvallomásában kijelentette: **„Amikor meglátogattam Rommelt, nem lehetett őt visszatartani. Azt mondta: mondja meg urainak Berlinben, hogy amikor eljön az idő, számíthatnak rám."** Ebből semmi sem volt igaz.

Stülpnagel tábornok, Franciaország katonai kormányzója, pontosan ugyanezt vallotta. Stülpnagelt elhozta a Gestapo Párizsból, visszahozták Németországba kikérdezés végett. Amikor átlépte a német határt, meglőtte magát a szemén. De az öngyilkossági kísérlete nem sikerült, csupán megvakította magát. A szükséges vérátömlesztés után visszavitték ezt a meglehetősen szánalmas figurát Németországba. A Gestapo által folytatott kikérdezés során Stülpnagel azt mondta: tudomása szerint Rommel az ő oldalukon volt, pártolta az összeesküvést.

Hölgyeim és Uraim, látják a tendenciát: ezek az emberek tudják, hogyha nem játsszák ki nagyon gondosan a kártyáikat, felakasztják őket, és az egyedüli út, ami megmentheti őket, ha azt mondják: „Nos, ha Önök fel akarnak akasztani engem, akkor van egy-két ember, akit szintén fel kell akasztaniuk. Mit szólnak Kluge tábornagyhoz? Mit szólnak olyan nagysághoz, mint Rommel tábornagy?" És ez kínos a németek számára, kínos Hitler számára, mert ő valójában nem képes felakasztatni Rommelt. Kiemel bárki mást: kiemeli Kluge vezérkari főnökét, Günther Blumentritt-et, aki – a jelek szerint – tudott az összeesküvésről, majd a későbbiekben úgy látszott mégsem tudott az összeesküvésről.

Azután, 1944. szeptember 4-én, a mi régi gazfickónkat, Hans Speidelt kiemeli és letartóztatja a Gestapo és kihallgatják. Speidel is „énekel", mint egy kanári. Nagyon érdekes, hölgyeim és uraim, ha elmegyek az Országos Archívumba, és azt mondom: szeretném megnézni a Gestapo kihallgatásainak dokumentumait, a híres Kaltenbrunner-jelentéseket, a július 20-ával kapcsolatos vallomásokat, akkor tele marokkal ideadják nekem az összes jelentéktelen személy tanúvallomását, de Speidel és Heusinger, későbbi NATO-főtábornokok vallomásai nincsenek már a dossziékban, eltűntek, Önök már nem láthatják azokat. ▶

▶ De én tudom, hogy Speidel mit mondott, mivel a Heinrich Kirchheim özvegye által nekem adott dokumentumok egyike Kirchheim tábornoknak egy jelentése a Becsületbíróság eljárása során, amelyet a Német Hadsereg Hans Speidel és más állítólagos összeesküvők ügyének kivizsgálása végett folytatott. Láthatják, a Német Hadsereg megkísérelte megőrizni hagyományos privilégiumait július 20. borzalmas katasztrófája után, ami szörnyű foltot ejtett a Német Hadsereg becsületén. Azt mondták: legalább vizsgáljuk ki a bűnöseinket. Mielőtt a Népbíróság elé kerülnek és felakasztják őket, először a Német Hadsereg döntse el, rászolgáltak-e arra, hogy a bíróság elé kerüljenek, és van-e megválaszolandó kérdés velük kapcsolatban.

Hans Speidel ügyében 1944. október 4-én ült össze a Becsületbíróság. Én pontosan tudom, hogy ott mi történt, mivel az egyik résztvevő német tábornok Heinrich Kirchheim tábornok volt (a többiek: Wilhelm Keitel tábornagy, a Német Főparancsnokság feje, ő volt a Becsületbíróság elnöke; Guderian tábornok, a hírneves páncélos parancsnok; Rundstedt tábornagy; és két másik személy [Kriebel és Schroth]).

Kirchheim vezérkari tiszt volt, aki már szemrehányást tett Rommelnek az észak-afrikai kudarc miatt az 1941-es hadjárat során. Valójában nem kedvelte Rommelt, de leírt egy beszámolót a Becsületbíróság eljárásáról az irataiban. Azt írja, hogy a Kaltenbrunner Gestapo-főnök által emelt vád szerint Speidel tanúvallomásában bevallotta, hogy előzetesen tudott a Hitler elleni merényletről, de Speidel azt is elmondta, hogy Hofacker, aki beszélt neki a Hitler elleni összeesküvésről, azt a tájékoztatatást adta neki, hogy ő – Speidel – megteszi a maga dolgát, ha erről jelentést tesz főnökének, Rommel tábornagynak. „Ezért a Bíróság hallgatni kényszerült" – írja Kirchheim a jelentésében.

Hallgatni kényszerült, mert tudatára ébredt, hogy fel kell menteni vagy Speidelt, vagy Rommelt – egyiket vagy másikat. Ha Speidel igazat mondott, megtette a kötelességét és jelentette azt Rommelnek. Rommel nem mondta el senkinek. Ha Speidel hazudott, akkor Rommel tiszta. Úgy döntöttek, hogy további vizsgálatok lefolytatását kérik Speidel ügyében. Ily módon ténylegesen megmentették Speidel életét, mert azután az ő ügyét elaltatták, de abban a pillanatban problémák támadtak Rommelre vonatkozóan.

Ez teljesen világos. Rommellel kapcsolatban már voltak problémák. Négyszeres koponyatöréssel egy németországi kórházba evakuálva fokozatosan megtudta a szóbeszédeket és suttogásokat arra vonatkozóan, hogy ő feltételezhetően belekeveredett a július 20-i merényletbe. Ezután követték a Gestapo autói.

Amikor sétálni ment a mezőre Manfred fiával, aki később Stuttgart polgármestere lett, egy megtöltött fegyvert vitt magával. Belső zsebében egy csomó iratot is magával vitt: sürgönyök másolatait, amelyeket a Főparancsnokságnak küldött a franciaországi csata folyamán, amelyek azt mutatták, hogy erősítést kért, mégpedig még a normandiai invázió előtt.

Rommel ugyanis azt hitte, hogy a neve körül támadt probléma nem annyira július 20-ával kapcsolatos, mert ő abban magát tisztának tudta – azzal kapcsolatban semmit sem tudott –, hanem bűnbaknak teszik meg a franciaországi összeomlásért. Arra az esetre vitte magával az iratokat a zsebében, ha letartóztatják, amíg a mezőn sétál a fiával, hogy meg tudja magát védeni a hadbíróság előtt, ha eljön az ideje. Azt mondta Manfrednak, hogy a normandiai dossziét mindig magával vitte.

Október 1-én, amikor Rommel megtudta, hogy Speidelt, aki nemcsak vezérkari főnöke, hanem hozzá hasonlóan sváb és közeli barátja, letartóztatták, leült és levelet írt Führerének, Adolf Hitlernek. Ezt a levelet megtaláltam inasának, Helmut Langnak az iratai között, és ebből idézek egy-két bekezdést, mert ezek megint azt mutatják, hogy semmit sem tudott július 20-áról, viszont egyenes, tisztességes férfi volt, aki még ebben a pillanatban is megtette azt, amit csak tudott Speidel megvédése érdekében, tekintet nélkül arra, ami történt, tekintet nélkül arra, amit Speidel róla mondott, és tekintet nélkül arra, amit Speidel végső soron tenni fog, s ami egyébként elősegíti a saját halálát. 1944. október 1-jén ezt írta Rommel:

„Vezérem, az egészségi állapotom, sajnos, nem olyan jó, amint szeretném: a négyszeres koponyatörés, a sebesülésem óta lezajlott kedvezőtlen nyugati események, nem utolsósorban pedig korábbi vezérkari főnökömnek, Speidel tábornoknak elbocsátása és letartóztatása, amelyről véletlenül értesültem, elviselhetetlenül megterhelik az idegzetemet. Nem érzem képesnek magamat bármilyen újabb teher elviselésére. Speidel tábornok 1944. április közepén került mellém Gause tábornok utódaként, mint vezérkari főnököm. Zeitzler vezérezredes és korábbi parancsnoka, Wöhler gyalogsági tábornok melegen ajánlották őt. Kevéssel azelőtt, hogy a B Hadseregcsoporthoz került, megkapta személyesen Öntől a Lovagkeresztet, és előléptették altábornaggyá. Nyugaton már az első hetekben nagyon tehetséges és energikus vezérkari főnöknek bizonyult. Nehéz helyzetben nagy megértést mutatott a katonák iránt, és lojálisan segített engem, hogy az Atlanti Fal az elérhető eszközökkel a lehető leghamarabb készen álljon az inváziós csatára. Amikor a frontra autóztam, ami szinte minden nap megtörtént, Speidelre támaszkodhattam: ő közvetítette parancsaimat a hadseregnek, a korábbi megállapodásunknak megfelelően, és tárgyalt helyettem a magasabb és egyenlő rangú tisztekkel."

A levél így folytatódik:

„Sajnos, lehetetlennek bizonyult úgy megvédeni Normandiát, hogy megsemmisíthettük volna az ellenséget még a vízen, vagy legalább aközben, hogy a szárazföldre teszik a lábukat. Őt az aggasztotta, hogy ezért őt fogják megtenni bűnbaknak. Ennek okait a július 3-i, mellékelt levelemben kifejtettem, amit Schmundt tábornok bizonyára megmutatott Önnek annak idején."

Az utolsó bekezdésben Rommel ezt írja:

„Július 17-i sebesülésemig Speidel mindig mellettem volt, és úgy tűnik, Kluge tábornagy nagyon meg volt vele elégedve. El sem tudom képzelni, mi okozta Speidel altábornagy elbocsátását és letartóztatását."

A végső szavak ezek:

„Ön, Führerem, tudja, hogy mindig mindent megtettem, ami hatalmamban és képességemben állt, az 1940-es nyugati hadjáratban, 1941-1943 között Afrikában, 1943-ban Olaszországban, vagy újra nyugaton 1944-ben. Mindig az volt legfőbb gondolatom: harcolni, győzni az ön új Németországáért."

Rommel Hitlerhez írt utolsó levele, amelyet könyvemben teljes egészében idéztem, nagyon érdekes levél.

Néhány nappal később Rommelnek azt mondták, hogy jelenjen meg Berlinben meghallgatása végett. Ő nem értette, hogy mi van folyamatban. Még súlyos beteg volt: nem tudott aludni rendesen hónapokig a koponyatörése miatt. Azt üzente vissza, a Hadsereg személyzeti tisztjének: attól tart, nem tud menni. **„A specialistáimmal találkoztam tizedikén, és ők azt mondták, hogy az én állapotomban nem szabad hosszú utazást tennem."**

Végül október 12-én Hitler kérette Keitel tábornagyot, a Német Főparancsnokság fejét, és lediktált neki egy Keiteltől Rommelnek szóló levelet, amely a következőképpen szól:

„Rommel tábornagy, látni fogja Speidel tábornok, Stülpnagel tábornok és Hofacker alezredes mellékelt vallomását, hogy Ön gyanúba keveredett a Führer elleni merénylettel kapcsolatban. Egyedül Ön tudhatja, hogy ez valóság, vagy nem, vagy hogy van-e valami igazság ezekben az állításokban, vagy nem. Ha úgy gondolja, hogy ártatlan, el kell jönnie Berlinbe és végül felelnie kell a Népbíróság előtt. Ha úgy tudja, hogy nem képes magát megvédeni, akkor, mint német tiszt tudja, hogy mi a legjobb az Ön számára, amit tehet."

Ez nagyon világos célzás arra, hogy mit kell tennie.

Keitel két személyzeti tisztet kéretett magához: Burgdorf tábornokot és Maisel tábornokot, a Személyzeti Osztály fejét és helyettesét és azt mondta nekik: **„Vigyék el ezt a levelet Rommelnek, mutassák meg, és mondják meg neki, hogy mit kell tennie."** A két német tiszt október 14-én ebédidőben érkezett. Rommel tudta, hogy jön a két tiszt a Személyzeti Osztályról, mert előző nap telefonon jelezték jöttüket. Optimista módon, ahogy némelykor gondolkodott, azt hitte, hogy egy új hadseregcsoport feletti parancsnokságról folytatnak vele megbeszélést, amelyet valahol a Keleti Fronton kell felállítani. De a pesszimista azt mondta benne, hogy rossz hírek is lehetnek. **„Lehet, hogy azért jönnek, hogy kérdőre vonjanak a franciaországi összeomlásért."**

„Mindenesetre készítse el a normandiai dossziét" – mondta az adjutánsának. **„Lehet, hogy szükség lesz rá."** És várta ebédidőben a két tábornok érkezését.

Ők nagyon kicsiny, szerény autóban érkeztek. Rommel nem tudta, hogy a temetési koszorúja már megérkezett a helyi vasútállomásra. Nem tudta azt sem, hogy köröskörül minden autópálya 20 mérföldnyire le van zárva menekülésének megakadályozására. A két német tábornok bement a házba. Rommel meghívta őket ebédre, de azok azt mondták: **„Nem, ebédre nem maradhatunk. Ez hivatalos ügy."**

Rommel, meglehetősen megdöbbenve behívta őket a dohányzó szobába és megkérdezte: „Miben állhatok az urak rendelkezésére?" Feleletképpen Burgdorf tábornok átadta a levelet, amelyben az állt, hogy a Hitler elleni merényletben való bűnrészességgel vádolják, Speidel, Hofacker és Stülpnagel vallomása alapján. Rommel elolvasta a számára felajánlott két lehetőséget: szembesülni a Népbírósággal, ha ártatlan, vagy teljesíteni a tiszti kötelességet, ha nem tud válaszolni a vádakra.

Mit tehet ekkor Rommel? Milyen gondolatok futhatnak át a kialvatlan, törött koponyájú, megkínzott, fájdalmas agyán? Csak önmagára gondolhatott. **„Ez a vég. Én valójában nem mehetek Berlinbe, és nem mondhatom: nem tudtam semmit sem a Führer elleni összeesküvésről, nem tudtam semmit sem az élete elleni merényletről, nem tudtam semmit sem erről az árulásról – mindaz, amit tenni terveztem: megvitatni kollégáimmal és a vezérkarommal, hogy esetleg meg lehet nyitni a Nyugati Frontot, megegyezni Montgomeryvel és Eisenhowerrel és velük együtt menni az oroszok ellen. Én nem tudom megtenni ezt! Ha megtenném, valamiképpen halott ember lennék. Az én életemnek vége! Ha beismerem, hogy tudtam az összeesküvésről, akkor megmenthetem Speidel tábornoknak – az én jóbarátomnak, Speidelnek az életét."**

Ironikus egy dolog, nemde?

Így hát Rommel ebben a percben egy csodálatra méltó döntést hozott, bizonyosan a legnemesebb és legtisztességesebb döntést, amit bármely német tábornok hozott a második világháború alatt. Burgdorf tábornok felé fordult és ezt mondta: **„Igenis, el kell feledkeznem magamról. Minden igaz."**

Ekkor Burgdorf ezt mondta: **„Ha Ön most tudja, hogy egy tisztnek adott körülmények között mit kell tennie, a Führer a következőt garantálja az Ön számára: egy nagy hősnek kijáró állami temetést. A német népnek és a világnak azt mondjuk, hogy Ön a júliusi géppuskás támadás alkalmával szerzett sebesülésében halt meg. Még a felesége sem tudja meg az igazságot. Senki sem fogja megtudni – a Führer erre a szavát adja Önnek."**

És Hitler tényleg megtartotta a szavát, ahogy a későbbiek során tapasztalható volt.

Rommel így szólt: **„De én nem tudom lelőni magamat."** Burgdorf: **„Óh, nem, nem! Önnek nem szabad lelőnie magát, mi nem sebesíthetjük meg az ön koponyáját, nem tehetünk semmi olyat, ami látható. Hoztunk magunkkal olyan anyagot, ami 20 perc alatt hat."**

Rommel megkérdezte: **„Elbúcsúzhatok a feleségemtől és a fiamtól?"** Ők teljesítették ezt a kérést, és ő felment a feleségéhez, Lucie-hoz, aki ágyban feküdt, és ezt mondja neki (mi ezt azért tudjuk, mert Lucie írásban beszámolt erről később, amikor megkísérelte megállapítani, hogy ténylegesen mi történt):

„Rendkívüli dolog. Speidel, Stülpnagel és Hofacker azt mondták, hogy belekeveredtem a július 20-i összeesküvésbe. Azt mondták, hogyha nem sérült volna meg a fejem, engem tettek volna meg parancsnoknak. Nincs lehetőségem a menekülésre. Ezért 20 percen belül halott leszek."

Manfred, a fia, aki akkor 15 éves volt, belépett a szobába, sürgölődve és meglehetősen zavartan a rendkívüli atmoszféra miatt, amit az apja és az anyja között tapasztalt. És az apja elmondta ugyanezt Manfrednak. Manfred és Rommel, a tábornagy együtt hagyták el a hálószobát. Lementek a lépcsőn és Rommel felvette a nagy bőrkabátját és kiment a kertbe Burgdorf és Maisel tábornok kíséretében. Manfred még mindig nem értette, hogy mi történik. Amikor Rommel felvette a kabátját, megtalálta a lakáskulcsokat és a pénztárcáját a kabát zsebében. Ezeket átadta a fiának, mondván: **„Ezekre már nem lesz szükségem többbé."**

Rommel bemászott a kis autó hátsó ülésére, és a két tábornok melléje ült. Becsukták az ajtókat. Manfred kívül maradt. Rommel, a tábornagy, aki belül ült, lecsavarta az ablakot és azt mondta Manfrednak: **„Manfred, gondoskodjál Frau Speidelről. Nem hiszem, hogy sikerül megmentenem a férjét."**

Az autó elindult az ösvényen. 200 yardnyit haladt (ezt azért tudjuk, mert írásos szemtanúi beszámolót szereztem Heinrich Doose SS-tizedestől, Hitler berlini autójának sofőrjétől, aki ennek a kis kocsinak is a sofőrje volt). Heinrich Doose ezt mondta: **„Kétszáz yardnyit tettünk meg az úton, és azután Burgdorf megérintette a vállamat, és azt mondta, hogy állítsam meg az autót és szálljak ki. Azután azt mondta, hogy sétáljak 5 percig. Amikor visszamentem, azt tapasztaltam, hogy Rommel tábornagy lesüppedt a kocsi hátsó ülésén. Nem nyöszörgött – hanem zokogott. Felültettem egyenesen, de a kalapja leesett, ezért a kalapot hátra tettem a kocsiban."**

Így halt meg Rommel tábornagy. Valóban hősként halt meg, hős volt élete utolsó percéig. Tisztességes módon vívta meg a csatáit. Mindig olyan taktikával küzdött, ami megkímélt életeket mindkét oldalon. Nem szerette látni, hogy katonákat megölnek. A katonáinak azt mondta, hogy ássák be magukat. Megpróbált túljárni az ellenség eszén és fortéllyal megadásra kényszeríteni őt.

Oly módon halt meg, amivel megmentette közeli barátjának, Speidel tábornoknak életét, noha akkor már tudta, hogy éppen ennek az embernek köszönhető az a tény, hogy átadták neki a szókratészi méregkelyhet. Meg kell mondanom, hogy Rommel életrajza volt az egyik leghasznosabb könyv, amit valaha írtam, nem pénzügyileg, hanem azért, mert mindig nagyszerű érzés könyvet írni egy hősről, és ő hős volt. Ahogy maga Winston Churchill mondta róla 1942-ben, olyan időben, amikor a dolgok nagyon sötéten álltak számunkra – elvesztettük Szingapúrt, elvesztettük egész Birodalmunkat keleten –, akkor Churchill felállt az Alsóházban és azt mondta: **„Nagyon bátor és szakavatott ellenségünk van, és azt mondhatom, hogy a háború pusztításain keresztül egy nagy tábornokkal állunk szemben."**

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Egy fiú küzdelme apja becsületéért

Wolf Rüdinger Hess:

ÉDESAPÁM, RUDOLF HESS ÉLETE ÉS HALÁLA

(Bemutatva videón a 11. IHR-konferencián, 1992-ben) II. befejező rész

Nürnberg

1941 szeptembere után édesapámat teljesen elszigetelték. 1942. június 25-én a Dél-Wales-ben lévő Abergavenny-be szállították, ahol egészen addig raboskodott, amíg 1945. október 8-án légi úton Nürnbergbe nem szállították, ahol az úgynevezett „Nemzetközi Katonai Törvényszék" elé állították, mint „háborús főbűnöst", illetve másodrendű vádlottat.

Nem szándékozom részletekbe bocsátkozni azzal a szégyenteljes perrel kapcsolatban, amelyet a „győztesek" folytattak a „legyőzöttek" ellen. Mindössze arra a megjegyzésre szorítkozom, hogy még a szövetségesek bíróságának is fel kellett mentenie édesapámat a „háborús és emberiség elleni" bűncselekmények alól, hanem azt állapították meg, hogy a „béke ellen" követett el bűncselekményeket ő – egy olyan ember, aki életét kockáztatta a béke biztosításáért! A bíróság eljárása Hess-szel szemben egymagában több mint elégséges ahhoz, hogy a Nürnbergi Törvényszéket ne tekintsük egyébnek, mint a bosszúálló győztesek kengurubíróságának, amely messze nem az igazságosságra törekedett, hanem annak csupán színlelésére.

A spandaui börtön

Édesapámat hat nürnbergi vádlott társával együtt 1947. július 18-án átszállították a Berlin Spandau kerületében lévő zord erődítménybe, amelyet a Szövetségesek Katonai Törvényszéke jelölt ki börtönül.

A börtönrendszabályok, melyek a hét fogolyra vonatkoztak, oly súlyosak voltak, hogy még a francia börtönlelkész, Casalis is tiltakozott a foglyokkal való borzalmas bánásmód ellen 1948-ban. Ezen túlmenően Spandaut a lelki kínzás színhelyeként jellemezte. 1952 októberében, két évi hosszas vita után a szovjetek beleegyeztek abba, hogy a foglyok a következő „különleges privilégiumokban" részesüljenek: Havonta 30 perces beszélgetés a látogatójukkal. Hetente egy levél, amely legfeljebb 1300 szóból állhat. Orvosi ellátás a börtönben. Halál esetén börtönben való temetés a hamvak szélben való szétszórása helyett.

Albert Speer és Baldur von Schirach 1966. október 1-i szabadulása után egyedül Rudolf Hess maradt fogolyként a börtönben. Több mint 20 éven át édesapám egyedüli lakója volt annak a börtönnek, amelyet mintegy 600 fogoly számára terveztek.

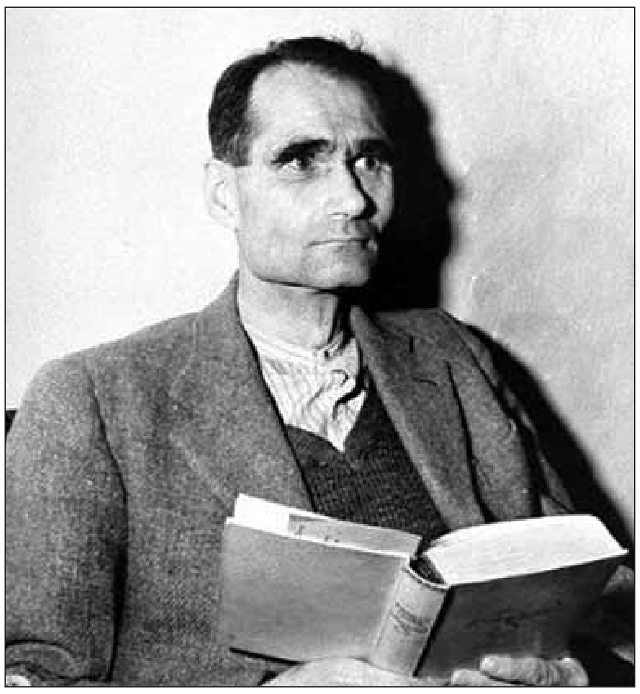
A börtönszabályokat az 1970-es évek elején újból megreformálták: engedélyezték, hogy egy családtag havonta egyszer 1 órán át beszélhessen a fogollyal. Azt is engedélyezték, hogy a fogoly négy könyvet kaphasson havonta. A korábbiakhoz hasonlóan, a látogatásokat, leveleket és könyveket szigorúan cenzúrázták. Semmilyen utalást nem engedélyeztek az 1933 és 1945 közötti eseményekre. Nem volt szabad utalni a Törvényszék ítéletére vagy az azzal összefüggő dolgokra. A látogatót a négy hatalom megbízottai és legalább két börtönőr figyelték. Minden fizikai érintkezés tilos volt – még a kézfogás is. A látogatót egy különleges „látogatási terembe" vezették, amelynek egyik oldalán egy nyitott „ablak" volt.

Édesapámnak engedélyezték, hogy havonta 4 újságot kapjon, és az 1970-es évek közepétől kezdve televíziót is nézhetett. Mindazonáltal az újságokat és a televíziót a fenti szempontok szerint cenzúrázták. Édesapámnak nem engedélyezték, hogy televízión hírösszefoglalókat nézzen.

Édesapám sok éven át elutasította, hogy családtagjai látogassák, mivel azok a körülmények, melyek között az ilyen látogatásokat engedélyezték, sértették emberi méltóságát, és inkább nyomasztották, minthogy igazi örömöt szereztek volna. 1969 novemberében, amikor súlyos beteg volt és küzdenie kellett az életéért, megváltoztatta a felfogását. Ilyen körülmények között és az új látogatási feltételek miatt beleegyezett, hogy édesanyám, Ilse Hess és jómagam meglátogassuk a berlini Angol Katonai Kórházban. Így 1969. december 24-én édesanyám és én – gyermekkorom óta először – meglátogattuk őt. Ez volt az egyetlen alkalom, amikor megengedték, hogy egyszerre két személy látogassa.

Miután visszavitték a Szövetségesek spandaui börtönébe, beleegyezett a további látogatásokba. A következő években családtagjai Hesst összesen 232 alkalommal látogatták meg. Csak a legközelebbi családtagjai számára engedélyezték a látogatást, vagyis feleségének, nővérének, unokahúgának, unokaöccsének, feleségemnek és nekem. Tilos volt vele kezet fogni vagy megölelni. Az ajándékokat is megtiltották, még karácsonykor és a születésnapján is.

Édesapám ügyvédjének, Dr. Alfred Seidl nyugalmazott bajor államminiszternek az egész negyven éves időszak alatt mindössze hat alkalommal tették lehetővé, hogy találkozzon védencével. Dr. Seidl is alá volt vetve a szigorú cenzúrázási rendszabályoknak. Minden egyes látogatás előtt figyelmeztették, hogy ne beszéljen védencével a peréről, bebörtönzése okáról és a kiszabadulás érdekében tett erőfeszítésekről. A megszálló szövetségesek kormányai mindig elutasították, hogy állják a börtön fenntartásával kapcsolatos költségeket. 1966. október 1. után, amikor már csak édesapám volt az egyedüli fogoly, a Német Szövetségi

Köztársaság kormánya 40 millió márkát fizetett a börtön fenntartásáért. Ebben benne volt a több, mint 100 főből álló börtönszemélyzet fizetése, amelyet azért alkalmaztak, hogy működtessék ezt a börtönt egyetlen öreg ember számára.

Szovjet célzások

A Nyugat iránti szovjet politika 1986-ban nyilvánvaló jeleit mutatta a közeledésnek és az enyhülésnek. Számos korábbi kudarc ellenére elhatároztam, hogy hallgatok arra a tanácsra, amelyet 1986 decemberében keletről kaptam: közvetlenül a szovjetekhez fordulok, hogy megvizsgáltassam velük édesapám szabadon engedését.

1987 januárjában levelet írtam a bonni szovjet követségnek. 20 év óta első ízben választ kaptam. A követségi hivatalnokok azt javasolták, hogy látogassam meg a kelet-berlini szovjet követséget, hogy a szovjet megbízottakkal részletes megbeszélést folytassak édesapám helyzetéről. Végül megegyeztünk, hogy a kelet-berlini szovjet követségen 1987. március 31-én délután 2 órakor találkozunk. Ahogy a követségi tisztviselők bizonyosan tudták, ez a nap volt kijelölve édesapámmal való következő látogatásom számára.

Aznap reggel utoljára látogattam meg édesapámat a berlini spandaui börtönben. Szellemileg élénknek, teljes értékűnek, de fizikailag nagyon gyengének találtam. Csak úgy tudott menni, ha egyik oldalán botra, másik oldalán egy őrre támaszkodott. Fárasztó volt leülnie és feltámasztania lábát egy székre. Ezt nem tudta segítség nélkül megtenni. Noha jómagam a látogató terem hőmérsékletét teljesen normálisnak találtam, ő fázott, kérte a kabátját, sőt mellette még egy takarót is.

Édesapám a beszélgetést érdekes hírrel kezdte. Kérte, hogy a részleteket foglaljam írásba. Ő a négy megszálló hatalom államfőihez újra beadványt intézett, amelyben kérte, hogy 46 év börtön letöltése után engedjék szabadon. Egy pont különösen meglepett. Azt mondta, hogy külön fordult a szovjet államfőhöz, hogy támogassa kérését a másik három megszálló hatalomnál. „Jól értettem?" – kérdeztem. Édesapám helyeslőleg bólintott. Tehát tudta – nyilván maguktól az oroszoktól –, hogy támogatják a szabadlábra helyezését.

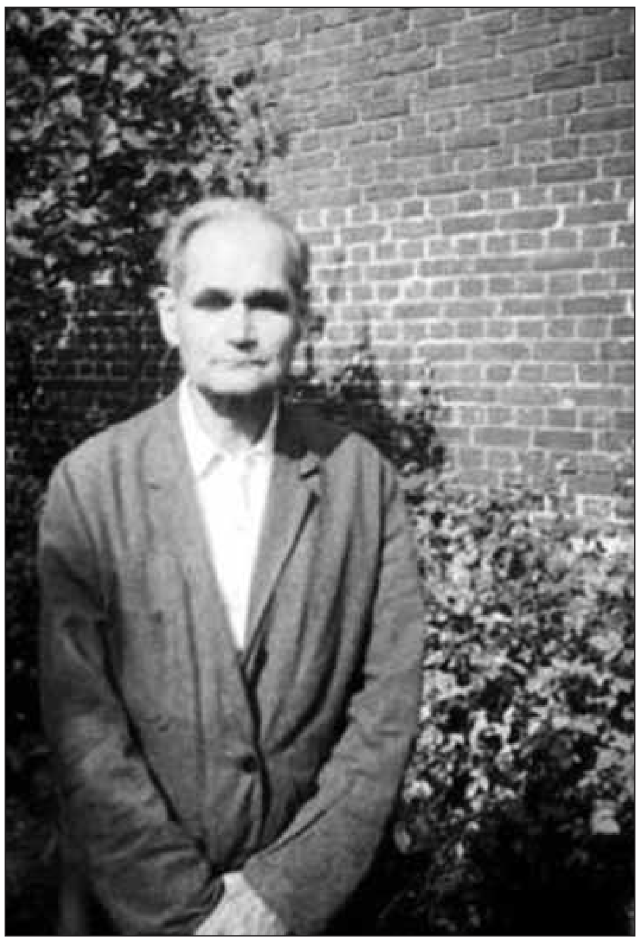
Találkozásunk után a spandaui börtönből egyenesen a szovjet konzulátusra hajtottam. Grinin követségi tanácsossal beszéltem. Ő azzal kezdte, hogy megmagyarázta: nem a bonni, hanem a kelet-berlini szovjet követség a felelős minden szovjet jogért és kötelességért Nyugat-Berlinben. Azt mondta, hogy az egyik ilyen kötelezettség – és érdemes a szavait szó szerint ismételni – „Spandau kellemetlen öröksége". Hozzátette, hogy mindenki, akire ilyen örökség száll, mint a német földön lévő „Szövetséges Katonai Börtön" (és ilyet kapott a Szovjetunió a háború végén), bizonyosan meg akarna szabadulni tőle.

Nem vártam semmilyen szenzációs eredményt ettől a találkozótól. Ez kölcsönös szondázás volt, és – szerintem – mindkét fél számára pozitív eredménnyel járt. E találkozás során az is világossá vált számomra, hogy Moszkvában különböző nézetek csapnak össze a „Hess-ügy" kezelési módjával kapcsolatban. A Gorbacsov főtitkár vezette, számunkra rokonszenves tábor volt nyilvánvalóan uralkodó helyzetben.

Ezt az értékelést nem sokkal később megerősítette egy szemle, amelyet a Der Spiegel német hírmagazin közölt (1987. április 13.). A cikk, amely „Gorbacsov szabadon akarja engedni Hesst?" cím alatt jelent meg, arról számolt be, hogy alapvető változás következett be a szovjet pártvezető magatartásában a „Hess-üggyel" kapcsolatban. Gorbacsov arra a meggyőződésre jutott, hogy a spandaui utolsó fogoly elengedését „világszerte humanitárius gesztusként fogadnák", és ez „igazolható lenne a szovjet nép előtt is". A hetilap ebben a vonatkozásban említette Weizsäcker szövetségi elnök közelgő moszkvai látogatását is, amelyet május közepére terveztek.

Ugyancsak 1987. április 13-án egy német magánszemély a Hess-üggyel kapcsolatban levelet írt a Moszkvai Rádió német nyelvű szolgálatának. Az 1987. június 21-i keltezésű válaszlevél kijelentette: „Amint kormányfőnk, Gorbacsov legújabb nyilatkozatai alapján remélhető, a háborús bűnös Rudolf Hess szabadon engedését célzó, sok éves erőfeszítéseiket nemsokára siker koronázza." Biztosra vehető, hogy felsőbb jóváhagyás nélkül nem írt volna ilyen levelet a Moszkvai Rádió.

Ez a három esemény – fogadtatásom a nyugat-berlini szovjet konzulátuson 1987. március 31-én, a Spiegel magazin 1987. április 13-i szemléje és a Moszkvai Rádió 1987. június 21-i válasza – egyértelműen mutatja, hogy a Gorbacsov főtitkár vezetése alatt álló Szovjetunió szabadon akarta engedni Rudolf Hesst. Ez a szabadon bocsátás nemcsak Gorbacsov megbékélési politikájával állt volna teljes összhangban, hanem lényeges vonása lett volna a második világháború még megoldatlan következményei rendezésének is, ami nélkül Németország és Berlin újraegyesítése lehetetlen lett volna. ▶

Rudolf Hess a spandaui börtön udvarán

Öngyilkosság?

Ha a nyugati megszálló hatalmak nem tudtak volna már korábban is Gorbacsov szándékáról, akkor a Spiegel-cikk áprilisi megjelenése után erről bizonyosan tudomást szereznek. Ez pedig kétségtelenül félreverte a vészharangot Angliában és az Egyesült Államokban, mivel ez az új szovjet lépés minden bizonnyal elmozdította volna az utolsó jogi akadályt édesapám szabadon bocsátása elől. Az angol, amerikai és francia kormányok sok éven át hangoztatták, hogy készek engedélyezni Hess szabadlábra helyezését, ezt azonban a szovjet vétó folyamatosan megvétózza. Gorbacsov kezdeményezése azzal fenyegetett, hogy az angoloknak és amerikaiaknak nyíltan színt kell vallaniuk.

A londoni és washingtoni hatalmasságoknak tehát valami új, tartósabb eszközt kellett találniuk avégett, hogy Hesstől megtagadják a szabadságot és továbbra is megakadályozzák, hogy szabadon beszéljen.

1987. augusztus 17-én, hétfőn hivatali helyiségemben egy újságíró tájékoztatott arról, hogy édesapám meghalt. Később otthon este 6 óra 35 perckor Mr. Darold W. Keane, a spandaui börtön amerikai igazgatója telefonon hivatalosan közölte édesapám halálhírét. A hivatalos angol nyelvű tájékoztatás így hangzott: „Felhatalmaztak, hogy közöljem Önnel: édesapja ma délután 4 óra 10 perckor meghalt. További részletek közlésére nincs jogom."

Másnap reggel Dr. Seidl kíséretében Berlinbe repültem. Amikor a börtönhöz értem, meglehetősen nagy tömeg gyülekezett a kapu előtt. A berlini rendőrség elzárta a bejáratot, és csak személyazonosságunk igazolása után kaptunk engedélyt, hogy megközelítsük a zöldre festett vaskaput. Miután becsengettem, kértem, hogy beszélhessek Mr. Keane-nel. Némi várakozás után Mr. Keane láthatóan rendkívül idegesen és bizonytalankodva jelent meg. Azt mondta: nem engedélyezheti nekünk a börtönépületbe való belépést, és nekem, hogy megtekinthessem halott édesapámat. Hozzáfűzte, hogy nem tud közölni további részleteket a halálról. Azt mondta, hogy új jelentés készül édesapám haláláról, ami délután 4 óra körül hozzáférhető lesz. Majd miután megadtuk neki annak a berlini szállodának a címét és telefonszámát, ahol várni fogunk a további hírekre, ott hagyott minket a börtön kapujában.

A várva-várt telefonhívás végre délután 5 óra 30 perckor futott be. Keane ezt mondta:

„Felolvasom Önnek a jelentést, amelyet közvetlenül ezután átadunk a sajtónak. Így hangzik:

'Az első vizsgálat szerint Rudolf Hess öngyilkosságot kísérelt meg. Augusztus 17-én délután Hess a szokásos felügyelet kíséretében kiment a börtön kertjében lévő nyári kunyhóhoz, ahol általában üldögélni szokott. Amikor néhány perccel később az őr benézett a nyári kunyhóba, azt tapasztalta, hogy Hess nyaka köré elektromos drót van tekerve. Megkísérelték újraélesztését, és átszállították az Angol Katonai Kórházba. További újraélesztési kísérletek után délután 4 óra 10 perckor megállapították, hogy halott. Az a kérdés, hogy ez az öngyilkossági kísérlet volt-e a halál oka, vizsgálat tárgya, ami a boncolást is magában foglalja. Ez a vizsgálat még folyamatban van.' "

A gyenge, 93 éves Hessnek, aki alig bírta magát cellájából a kertbe vonszolni, nem volt erő a karjában. Hogyan lehetett feltételezni róla az ily módon elkövetett öngyilkosságot? Felakasztotta volna magát dróttal egy kampóra vagy ablakkilincsre? Vagy megfojtotta saját magát? Ezek az illetékesek nem szándékoztak azonnali részletes magyarázatot adni ezzel kapcsolatban. A halál körülményeivel kapcsolatos végleges hivatalos nyilatkozatra egy teljes hónapig kellett várnunk. Ezt a szövetségesek 1987. szeptember 17-én hozták nyilvánosságra, a nyilatkozat a következőképpen hangzik:

„1. A négy nagyhatalom most abban a helyzetben van, hogy hivatalosan nyilatkozzék Rudolf Hess haláláról.

2. A vizsgálatok megerősítették, hogy augusztus 17-én Rudolf Hess felakasztotta magát a börtön kertjében lévő kis nyári kunyhóban egy ablakkilincsre. Öngyilkosságához eszközül egy elektromos hosszabbító drótot használt, amit bizonyos ideje a nyári kunyhóban tartottak, és olvasólámpához való összeköttetésül használtak. Megkísérelték újraélesztését, majd az Angol Katonai Kórházba szállították, ahol további sikertelen újraélesztési kísérletek után délután 4 óra 10 perckor megállapították a halál beálltát.

3. A zsebében találtak egy rövid levelet, amely a Hess-családhoz volt címezve. Ez annak a levélnek a hátoldalára volt írva, amelyet Hess a menyétől 1987. július 20-i dátumozással kapott. E szavakkal kezdődött: 'Kérem a börtön vezetőit, küldjék ezt haza. Néhány perccel halálom előtt írtam.' Az angol hivatalos vegyi laboratórium fő dokumentum-vizsgálója, Mr. Beard megvizsgálta ezt a rövid levelet, és azt a következtetést vonta le: nem lát okot arra, hogy kételkedjék benne: e sorokat Rudolf Hess írta.

4. Augusztus 19-én az Angol Katonai Kórházban Dr. Malcolm Cameron teljes boncolást végzett Hess holttestén. A boncolás a négy hatalom orvosképviselőinek jelenlétében történt. A jelentés egyenes vonalú nyomot állapított meg a dróttal összekötött nyak bal oldalán. Dr. Cameron kijelentette, hogy véleménye szerint a halált fulladás okozta, amit a felfüggesztés következtében a nyak összenyomódása váltott ki.

5. A vizsgálatok megerősítették, hogy az őrség napi foglalkozása Hess öngyilkosságának napján megegyezett a normális gyakorlattal. Hess 1977-ben megkísérelte átvágni a csuklóját egy asztali késsel. Ezt követően azonnal őröket helyeztek a zárkájába, és a nap 24 órájában figyelték minden mozdulatát. Ezt néhány hónap múlva abbahagyták, mint Hess magánéletébe történő hasztalan, szükségtelen és nem megfelelő beavatkozást."

Az angol patológus, Dr. Cameron által augusztus 19-én végzett boncolás jegyzőkönyvét később hozzáférhetővé tették a család számára. A boncolási jegyzőkönyv azt a következtetést vonta le, hogy Hess halála nem természetes okok következménye, és ez összhangban állt a szövetségesek végső hivatalos nyilatkozatának ötödik pontjával.

Boncolás és temetés

Még 1982-ben a szövetségesek abban egyeztek meg családunkkal, hogy Rudolf Hess holttestét nem égetik el, hanem átadják a családnak temetés végett, amelyet „Bajorországban csendben, a közvetlen hozzátartozók jelenlétében" kell elvégezni.

A szövetségesek megtartották ezt az egyezményt, amit azóta minden bizonnyal nagyon megbántak. Az egyezménynek megfelelően 1987. augusztus 20-án reggel édesapám holttestét átadták a családnak Grafenwöhrben az amerikai katonai gyakorlótéren, ahová a koporsó ugyanazon reggel korábban egy angol katonai repülőgépen érkezett.

A koporsót a három nyugati börtönigazgató és általam nem ismert két orosz személyiség, valamint egy bizonyos Gallagher őrnagy, az úgynevezett" Királyi Katonai Rendőrség Különleges Vizsgálati Irodájának" főnöke kísérte. Az átadás rövid és lényegre törő volt. Majd a holttestet azonnal elszállítottuk a müncheni Törvényszéki Orvostani Intézetbe, ahol Dr. Wolfrang Spann professzor családunk kérésére készen állt arra, hogy egy második boncolást végezzen. Az egész úton, a grafenwöhri katonai gyakorlótértől a müncheni Törvényszéki Orvostani Intézetig a szállítmányt a bajor rendőrségnek egy kontingense kísérte.

A hírneves müncheni patológus, Spann professzor 1988. december 21-én, a második boncolásról készített jelentésének végén rámutatott azokra a nehézségekre, amikkel meg kellett küzdenie, mivel semmilyen információt sem kapott az állítólagos akasztás részleteiről, különösképpen édesapám állapotáról holttestének feltételezett felfedezése után. Mindazonáltal – e korlátozások ellenére is – Dr. Spann a következő figyelemreméltó következtetésekre tudott jutni:

„Dr. Cameronnak további következtetése, hogy ezt az összenyomódást az akasztás okozta, nem egyezik meg szükségszerűen a mi leleteinkkel...

A törvényszéki orvostanban a nyakon lévő kötéléknyom irányát úgy tekintik, mint olyan klasszikus jelzőt, amelynek alapján meg lehet különböztetni egymástól az akasztást és a fojtogatást. Ha Cameron professzor a halál okának értékelése során arra a következtetésre jut, hogy a halál oka fulladás volt, amelyet az akasztás következtében a nyak összenyomódása okozott, akkor elmulasztja figyelembe venni az összenyomásnak egy másik módját: a megfojtást... E megkülönböztetés megkívánta volna a kötéléknyom irányának vizsgálatát. A nyom pontos iránya nem szerepel Cameron professzor boncolási jelentésében...

Itt nincs leírva és kiértékelve a kötelék iránya sem a nyakon, ahogy említettük, sem a torkon, sem a helyzete a gégefő kidudorodásához viszonyítva... Mivel a nyak sérült bőrén, ahol a boncolási vágás varratán a torzulás lehetősége ki van zárva, az összenyomódásra utaló nyom majdnem vízszintes iránya azonosítható, ez a lelet, valamint az a tény, hogy a torkon lévő nyom világosan kivehetően nem a gégefő felett helyezkedik el, inkább fojtogatásra utal, mint akasztásra. A leletek semmi szín alatt nem értelmezhetők egy ún. típusos akasztással. Az arcon észlelt sérült véredények, amiket vértolulás okozott, szintén összeférhetetlenek a típusos akasztással."

Édesapám halála idején egy tunéziai egészségügyi szaksegéd, bizonyos Abdallah Melaouhi polgári alkalmazottja volt a spandaui börtönnek. A négy megszálló hatalom egyikének sem volt állampolgára, sőt – ami ebből a szempontból még fontosabb – nem volt a fegyveres erőik tagja sem. Ennek következtében nem volt elhallgattatható vagy a világ valamely távoli sarkába áthelyezhető, mint a többiek, akik jelen voltak a bűncselekmény színhelyén.

Édesapám halála után Melaouhi érintkezésbe lépett a családunkkal. Abból a rövid levélkéből, amelyet édesapám írt neki, nyilvánvaló, hogy személyes bizalmi viszony volt a két férfi között. Melaouhi beszámolójának lényege, amit (eskü alatt tett) vallomásában lefektetett, a következő:

„Amikor a kerti nyári kunyhóba értem, olyan jelenetet találtam, mintha birkózás folyt volna le. A talaj fel volt forgatva, és a szék, amelyen Hess általában ülni szokott, a földön feküdt, jelentős távolságban szokásos helyétől. Maga Hess élettelenül feküdt a földön. Semmire sem reagált: légzése, pulzusa és szívverése nem volt többé mérhető. Jordan (egy amerikai őr) Hess lábánál állt, és láthatóan magán kívül volt."

Melaouhi meglepődve vette tudomásul, hogy Anthony Jordan-en, a fekete amerikai őrön kívül két idegen is jelen van amerikai katonai egyenruhában. Ez szokatlan volt, mivel katonákat általában nem engedtek belépni a börtönnek ebbe a részébe: mindenekelőtt azért, mivel a Rudolf Hess-szel való mindennemű érintkezés a legszigorúbban tilos volt. Melaouhi véleménye szerint a két idegen visszafogottnak és nyugodtnak tűnt, éles ellentétben Jordan-nel.

Eskü alatt tett vallomás Dél-Afrikából

A tunéziai egészségügyi szaksegéd beszámolóján kívül van egy további (eskü alatt tett) vallomás is a Spandauban az 1987. augusztus 17-én történt eseményekre vonatkozóan. Ezt a vallomástevőt a feleségem hozta Dél-Afrikából, ahol egy dél-afrikai ügyvéddel találkozott, aki kapcsolatban állt a nyugati titkosszolgálatokkal. Rá tudtam beszélni az

illetőt, hogy fogalmazza meg beszámolóját eskü alatt tett tanúvallomás formájában, ami egy bíró számára készült. Az 1988. február 22-i dátumozású (eskü alatt tett) vallomás így hangzik:

„Az egykori német birodalmi miniszter, Rudolf Hess halálának részleteivel kapcsolatban kérdéseket intéztek hozzám.

Rudolf Hess birodalmi minisztert az Angol Belügyminisztérium utasítására gyilkolták meg. A gyilkosságot az angol SAS (=Special Air Services = Különleges Légi Szolgálatok) két tagja követte el (22. SAS-ezred, Hereford, Anglia). A SAS katonai egysége a Belügyminisztériumnak, nem pedig a Védelmi Minisztériumnak volt alárendelve. A gyilkosságot az MI-5 tervelte ki és irányította. A Rudolf Hess meggyilkolását célzó titkosszolgálati akciót oly gyorsan tervelték ki, hogy még fedőnevet sem kapott, ami abszolút szokatlan dolog.

Az Amerikai, a Francia és az Izraeli Titkosszolgálatot beavatták a tervbe. Nem tájékoztatták sem a (szovjet) KGB-t, sem a GRU-t, sem a Német Titkosszolgálatot.

Rudolf Hess birodalmi miniszter meggyilkolása azért vált szükségessé, mivel a Szovjetunió kormánya 1987 júliusában (Weizsäcker német szövetségi elnök moszkvai látogatásának kapcsán) szabadon akarta bocsátani a foglyot, de Weizsäcker elnök megegyezett a szovjet kormányfővel, Gorbacsovval, hogy a szabadon bocsátást elhalasztják 1987 novemberéig, amikor a ciklikus őrségváltásban a szovjet időszak elkezdődik.

A két SAS-ember szombatról vasárnapra (augusztus 15-ről 16-ra) virradó éjjeltől kezdve tartózkodott a spandaui börtönben. Az amerikai CIA 1987. augusztus 17-én járult hozzá a gyilkossághoz.

Rudolf Hess birodalmi miniszter délutáni sétája idején a két SAS-ember a börtön kertjében lévő nyári kunyhóban várt a fogolyra. Egy 4 és fél láb hosszú kábellel akarták megfojtani. Majd azt a látszatot kellett kelteniük, hogy a fogoly 'öngyilkos lett: felakasztotta magát'. De mivel Rudolf Hess birodalmi miniszter ellenállást fejtett ki és segítségért kiáltott, ami legalább egy amerikai őrt riasztott, a gyilkossági kísérletet megszakították, és kihívták az Angol Katonai Kórház egyik betegszállító autóját. Az eszméletlen Rudolf Hess birodalmi minisztert a betegszállító autóban az Angol Katonai Kórházba szállították.

A fenti információt az Izraeli Titkosszolgálat egyik tisztjétől személyesen, szóbelileg szereztem 1987. augusztus 18-án, kedden dél-afrikai idő szerint reggel 8 óra körül. Az Izraeli Titkosszolgálatnak ezt a tagját hivatalosan is, személyesen is négy éve ismerem. Teljesen biztos vagyok abban, hogy őszinte és tisztességes ember, és semmi kétségem sincs az információjával kapcsolatban. A velem való beszélgetésének feltétlen bizalmas jellege is kétségtelen."

Közvetlenül Cameron félrevezető boncolási jelentése után maguk az angolok szolgáltatták a legdöntőbb nyomravezető jelet a spandaui börtön kerti nyári kunyhójában bekövetkezett titokzatos halál problémájának megoldására.

Öngyilkossági búcsúlevél?

Amint már említettem, 1987. augusztus 17-én csak annyit mondtak nekem, hogy édesapám meghalt. A következő napig nem tudtam, hogy azt állítják: öngyilkosságot követett el. Kételyeimre (amiket e feltételezett öngyilkossággal kapcsolatban azonnal nyilvánosságra hoztam) a szövetségesek válaszul 1987. augusztus 19-én felfedték az öngyilkosság általuk cáfolhatatlannak feltételezett „bizonyítékát". Ez az úgynevezett „öngyilkossági búcsúlevél". Ez a dátumozás nélküli, kézírásos pár sor annak a levélnek hátoldalára volt írva, amelyet Rudolf Hess 1987. július 20-i dátumozással utolsó előtti alkalommal a családtól kapott. Ennek a feltételezett „öngyilkossági búcsúlevélnek" a szövege a következő:

„Kérem a börtön vezetőit, küldjék ezt haza. Néhány perccel halálom előtt írtam.

Szeretteim, köszönök mindent, amit értem tettetek. Mondjátok meg Freiburgnak, nagyon sajnálom, hogy a Nürnbergi Per óta úgy kellett tennem, mintha nem ismerném őt. Nem volt más választásom, mert különben a szabadulás érdekében tett minden próbálkozás hiábavaló lett volna. Előre örültem, hogy őt újra láthatom. Megkaptam a fényképeit, éppen úgy, mint valamennyiőtökéit. A ti legöregebbetek."

Ezt a levelet a családnak több mint egy hónappal a halál után adták át. Azt állították, hogy először meg kellett vizsgálni egy angol laboratóriumban.

Noha a levél édesapám kézírásának tűnt (jóllehet jelentős mértékben torzítva, éppen úgy, mint mindazon esetekben, amikor érzelmi megrázkódtatás, egészségügyi problémák vagy a gyógyszerezés miatt szenvedett), ez a „levél" nem tükrözi Rudolf Hess 1987-es gondolkodását, hanem inkább a mintegy 20 évvel korábbi gondolataira utal. A tartalom főleg „Freiburgra", egykori magántitkárnőjére vonatkozik, aki iránt 1969-ben érdeklődött, amikor perforált nyombélfekélye volt és közel állt a halálhoz. Ráadásul a levelet „a ti legöregebbetek" kifejezéssel zárta, amit mintegy 20 éven át nem alkalmazott.

Van egy másik nyomravezető jel is a levél szövegében, ami jelzi a keletkezési időpontját. A „megkaptam a fényképeit, éppen úgy, mint valamennyiőtökéit" fogalmazásnak csupán az 1969 Karácsonya előtti időszakban lett volna értelme, mivel addig a Karácsonyig semmi mást nem kapott, mint „Freiburg" fényképeit és a miénket. 1969 Karácsonya után családtagjai látogatták, és több levelet kapott „Freiburgtól", akinek nem engedélyezték a látogatást. Figyelembe véve azt a pontosságot, ahogyan édesapám kifejezte magát, ez a mondat kizárólag 1969. december 24 előtt íródhatott. 1987 augusztusában írva ennek a mondatnak egyáltalán nincs értelme.

Végezetül, a rövid levél kezdő szavai („néhány perccel halálom előtt írtam") nem egyeztethetők össze precíz kifejezésmódjával. Ha valóban ő írta volna – egy tervezett öngyilkosság előtt – ezt a levelet, minden bizonnyal olyan megfogalmazást választ, ami sajátosan öngyilkosságra utal, például: „röviddel azelőtt, hogy szándékosan kivonulok az életből", vagy valami hasonlót, de nem a kétértelmű 'halál' szót, ami nyitva hagyja a lehetőségét bármely lehetséges halálnemnek.

Mi, a család tagjai, akik nemcsak édesapám kézírását ismertük, hanem magát az írót is, és akik bizalmasan ismertük az őt foglalkoztató gondolatokat utolsó évei alatt, tudjuk, hogy ez a feltételezett „öngyilkossági búcsúlevél" éppen olyan durva, mint amilyen gonosz csalás.

Azt a következtetést lehet levonni, hogy édesapám majdnem 20 évvel korábban a halálra várva írt egy „búcsúlevelet", amelyet nem adtak át a családnak abban az időben. Ezt a levelet használták fel 1987-ben ennek a hamisítványnak a készítésére. E cél érdekében bizonyos modern technikával a sorokat annak a levélnek hátoldalára másolták, amelyet édesapám korábban tőlünk kapott. A „Spandaui Szövetséges Börtön" ellenőrző bélyegző, amely kivétel nélkül minden bejövő levélen látható volt, feltűnően hiányzott a mi, 1987. július 20-i dátumozású levelünkről. Végezetül, a feltételezett öngyilkossági búcsúlevélen nem volt dátum, ami ellentétben állt édesapám rutingyakorlatával: bármit írt, dátumozással kezdte. Az eredeti dátumot nyilvánvalón elhagyták.

Gyilkosság, nem öngyilkosság

Spann professzor boncolási jelentésének, a tunéziai egészségügyi szaksegédnek, a dél-afrikai ügyvédnek, és a feltételezett „öngyilkossági levélnek" alapján csak azt a következtetést vonhattam le, hogy Rudolf Hess halála 1987. augusztus 17-én délután **nem öngyilkosság volt, hanem gyilkosság.**

Noha 1987 augusztusában hivatalosan az USA hatósági szervei töltötték be az ellenőrző szerepet Berlin-Spandauban, figyelemreméltó, hogy brit állampolgárok játszották a döntő szerepet a Hess-dráma utolsó jelenetében. Az amerikai igazgatónak, Mr. Keane-nek csupán azt engedték meg az angolok, hogy felhívjon engem, és tájékoztasson édesapám haláláról. Ezt követően az volt az egyetlen feladata, hogy tartsa a száját.

Összefoglalva:

1. Az a két ember, akiket a tunéziai egészségügyi szaksegéd amerikai egyenruhában látott, akik bizonyosan Rudolf Hess gyilkosai voltak, az angol SAS-ezredhez tartoztak.
2. A halál beálltát az Angol Katonai Kórházban állapították meg, amelybe édesapámat angol betegszállító autóban vitték.
3. A halotti bizonyítványt angol katonai személyzet írta alá.
4. A boncolást angol patológus végezte.
5. Mr. Anthony Le Tissier, az angol börtönigazgató felügyelete alatt azonnal megsemmisítették a mesében szereplő valamennyi „bizonyítékot": az elektromos kábelt, a kerti kunyhót stb.
6. A Különleges Vizsgálati Ágazat (Special Investigation Branch = SIB) tisztviselői, akik a halálesetet vizsgálták, valamennyien angol állampolgárok voltak, és parancsnokuk angol őrnagy volt.
7. Az állítólagos „öngyilkossági búcsúlevelet" a feltételezés szerint egy angol tiszt találta meg Hess zsebében, és a levelet angol laboratórium vizsgálta meg.
8. Mr. Alan Green, az angol fő államügyész leállította azt a vizsgálatot, amelyet a Scotland Yard kezdeményezett édesapám halálával kapcsolatban. Ez utóbbi szerv „teljes skálájú gyilkossági vizsgálatot" indítványozott, mivel tisztjeik számos ellentmondást észleltek.

Rudolf Hess nem követett el öngyilkosságot 1987. augusztus 17-én, ahogy az angol börtönigazgatóság állítja, hanem súlyos bizonyítékok azt mutatják, hogy magas szintű utasításra angol tisztek gyilkolták meg édesapámat.

Wolf R. Hess 1941 óta először van egyedül édesapjával

Bűntett az Igazság ellen

Ugyanaz a kormány, amely saját bűnei helyett megpróbálta Rudolf Hesst bűnbakká tenni, és majd fél évszázadon át mindent megtett, hogy elfedje a Hess-ügy igazságát, végül a gyilkosságtól sem riadt vissza, hogy elhallgattassa őt. Édesapám meggyilkolása nemcsak egy beteg öregember ellen volt bűntett, hanem a történelmi igazság ellen is. Logikus végső felvonása egy hivatalos angol összeesküvésnek, amely 1941-ben, a Hess-ügy nyitányakor kezdődött.

De biztosíthatom őket és Önöket, hogy ez az összeesküvés nem lesz sikeres. Édesapám halála nem fogja örökre lezárni a Hess-dossziét, ahogy ők remélik.

Meggyőződésem, hogy a történelem és az igazság fel fogja oldozni édesapámat. Bátorsága, amellyel életét kockáztatta a békéért, a hosszan tartó igazságtalanság, amelyet elviselni kényszerült, és vértanúsága nem merül feledésbe. Igazságot fognak szolgáltatni neki, és a Nürnbergi Perben elmondott végső szavai: **„nem bánok meg semmit sem!"** mindörökre fennmaradnak.

(The Journal of Historical Review,
1993. január-február
Ford.: *Tudós-Takács János*)

Michael Collins Piper:

MIT MONDOTT VALÓJÁBAN EZRA POUND?

Amerika tekintélyromboló költőjét – a színpompás nyelvezetű Ezra Pound-ot, nemzedékének egyik legbefolyásosabb emberét – 1945-től 1958-ig Washington D. C.-ben elmegyógyintézetben tartották, hazaárulással vádolva.

Pound csak azt tette, amit mindig tett – kimondta, amit gondolt. Mindazonáltal a maga számára szerencsétlen módon elkövette azt a tévedést, hogy a háború alatt Olaszországból egy rádióbeszéd-sorozatban bírálta az amerikai kormányt. Ennek kellett az árát megfizetnie.

Itt arról adunk mélyre ható áttekintést, hogy pontosan mit akart mondani Pound ezekben a jelenleg hírhedtnek tartott rádióelőadásokban. Hazaáruló volt-e Pound – vagy próféta?

Az amerikai egyetemi hallgatóknak azt tanították a megbotránkoztatott oktatók, hogy a híres amerikai költő és filozófus Ezra Pound „hazaáruló" angol nyelvű rádióbeszédeket mondott Olaszországból (az amerikaiak és az angolok számára) a második világháború alatt. Azonban, ahogy Robert H. Walker, a Greenwood Press főszerkesztője megjegyezte: **„Ezrek hallottak róla, sokakra gyakorolt hatást, de csupán egy maroknyi ember hallgatta, vagy olvasta valaha őt."**

Pound legtöbb vitát kiváltó politikai retorikájának ez a nem ismerése groteszk dolog, mivel „egyetlen amerikai sem – és az egész világon is csak néhány ember – gyakorolt ilyen erőteljes hatást a XX. század ilyen sok szellemi színárnyalatára: a költészettől a közgazdaságig, a színháztól a filozófiáig, a politikától a pedagógiáig, Provence-tól Kínáig. Ha nem is fogadták el mindig teljesen Pound-ot, legalábbis kikerülhetetlen volt."

Az egyik kritikusa Pound rádióbeszédeit így jellemezte: „Zavaros keveréke a fasiszta apologetikának, a közgazdasági elméletnek, az antiszemitizmusnak, az irodalmi véleménynek és emlékezetnek."

Egy másik így jellemezte azokat: **„Borzalmas keveréke a kétértelműségnek, homálynak, a nem megfelelő tartalomnak [és] ócsárlásnak";** majd (kelletlenül) hozzátette, hogy volt „néhány gyöngyszeme is a nem várt bölcsességnek".

Pound – az 1941 januárja és 1943 júliusa között hallható – rádióbeszédei keltette harag folytán 1978-ig nem került sor e beszédek kiadására. 1978-ban Leonard Doob, a Yale Egyetem professzora, a fentebb említett Greenwood Press-szel együttműködve összeállította Pound rádióbeszédei hangfelvételeinek kompendiumát, összesen 465 oldalon. Poundnak a második világháború alatt elhangzott rádióbeszédeit tartalmazó, „Ezra Pound Speaking" címmel közzétett kötet átfogó képet nyújt az olvasónak Pound filozófiájáról, úgy, ahogyan a költő bemutatta önmagát, vagyis a „drámai túlzáshoz való érzékével", ahogyan őt Robert Walker jellemezte, aki előszót írt a kompendiumhoz.

Az alábbiakban megkíséreljük szintetizálni Pound terjedelmes verbális eszmefuttatásait. Úgy látszik, hogy ezek legtöbbje sehol sem jelent meg nyomtatásban Pound háború alatti beszédeinek kompendiumán kívül. Így a nagyközönség számára itt található első ízben az, amit Pound valójában mondani akart, és nem az, amit a kritikusai szerint mondott.

Amikor Pound a rádióbeszédeket tartotta Olaszországból a háború alatt, nyilvánvalóan mérlegelte annak lehetőségét, hogy egy napon összeállítja rádióbeszédeinek hangfelvételeit (legalábbis arra számított – és teljes joggal —, hogy egy napon összeállítja azokat valaki más). Azt remélte, hogy a rádióbeszédek összefüggő szálat fognak mutatni, amikor egyszer kinyomtatják azokat.

Pound elismerte, hogy amikor ilyen hatalmas mennyiségű információt közöl oly sok, egymással látszólag össze nem függő témáról, lehet, hogy ezzel összezavarja azokat a hallgatóit, akik kevésbé olvasottak, mint ő. Ennek ellenére a költőnek nagyon határozott elgondolásai voltak arról, hogy hallgatóinak képesnek kell lenniük szintetizálni azt a széles körű anyagot, ami megjelent a színes előadásaiban.

Ezra Pound

Biztos volt abban, hogy rádión keresztül tett megjegyzései nem lázítóak, hanem szigorúan informatív jellegűek, és elkötelezettek az amerikanizmus hagyományos elvei – közöttük különösen az alkotmányosság – iránt. Válaszul azokra a média-állításokra, miszerint ő fasiszta propagandista, ezt szándékozott mondani:

„Ha valaki veszi a fáradságot, hogy rögzítse és megvizsgálja a beszédsorozatot, amelyet ebben a Rádióban tartottam, azt fogja találni, hogy háromféle témát alkalmaztam: történelmi tényeket; tapasztalt embereknek tényeken alapuló meggyőződéseit és saját tapasztalatom gyümölcseit. A tények… többnyire a fasizmus korszakát megelőző időkből valók, és nem tekinthetők a jelen követelményeknek megfelelni akaró, kiagyalt improvizációknak. Washington, Johan Adams, Jefferson, Jackson, Van Buren és Lincoln nézeteit sem lehet kinevetni, mint pusztán fasiszta propagandát. De még a saját észrevételeim is nagyrészt a mostani háború kezdete előtti időből származnak.

Különösen az amerikai, észak-amerikai, USA-örökséget védem. Ha valaki találna valamit ezekben a beszédekben, ami az USA Alkotmányával ellentétes, nagyon érdekelne engem, hogy megtudjam, mi az. Lehet, hogy bizarr, különc, furcsa, régimódi dolog tőlem, hogy erre a dokumentumra hivatkozom, de szeretném, ha legalább több amerikai olvasná e dokumentumot. Ez nem könnyű olvasmány, de több olyan érdekes pontot tartalmaz, amelyekből néhány jelenlegi hivatalnokunk, ha akarna, sok hasznot húzhatna."

Pound közvetlen érdeklődési területe az európai háború volt – **„ez az ifjúság elleni háború – egy nemzedék elleni háború"** –, amelyet úgy jellemzett, mint **„a fő háborús kerítők korszakának"** következményét.

Éppen azt az elgondolást gyűlölte, miszerint az amerikaiak a háborúért lelkesedtek, és éppen Pearl Harbor napján emelt kifogást azon eszme ellen, hogy az amerikai fiúknak azonnal be kell lépniük a háborúba. **„Nem kívánom, hogy a 20-40 év közötti honfitársaim azonnal menjenek lemészároltatni magukat, hogy fenntartsák a Sassoont és a többi brit zsidó szélhámosságot Szingapúrban és Sanghajban. Én nem ilyennek gondolom az amerikai patriotizmust"** – tette hozzá.

Pound nézete szerint az amerikai kormány szövetkezése a brit pénzvilág kapitalizmusával és a szovjet bolsevizmussal ellentétes Amerika hagyományával és örökségével. **„Miért kötöttetek barátságot ezekkel a bűnözőkkel?"** – tette fel a szónoki kérdést hallgatóinak. **„Két bűnöző csoport van. [A] zsidók bandája Londonban, és [a] zsidó gyilkosok bandája Moszkvában. Szeretitek Mr. Litvinovot?** [A londoni szovjet nagykövet, Meyer Wallach, más néven Litvinov 1876-ban született – a szerk.] „Delaware, Virginia, Connecticut és Massachusetts népe…, amely kifestett, tiszta, fehér házakban lakik, … valóban megfelelően tartaná Mr. Litvinovot és bűnöző bandáját, és ő mindannyiukat támogatja?"

Azzal kapcsolatban, hogy semmi sem szól az USA külföldi intervenciója mellett, ezt mondta: **„Az amerikai örökség megvédésének helye az amerikai kontinens. És azok közül, akiknek volt valami részük [Franklin] Delano Roosevelt támogatásában, aki belevitte az USA-t [a háborúba], senkinek sincs annyi esze, hogy megnyerjen bármit is… Azok az emberek, akik a telet a Forge-völgyben töltötték, nem szenvedtek ezekben a hónapokban a nagy hidegtől és éhezéstől; abban reménykedtek, hogy a gyarmatok uniója egy napon képes lesz háborúkat szítani más országok között, annak érdekében, hogy eladják nekik a hadianyagot."**

Mi volt az amerikai hagyomány? Pound szerint: **„Őseink elhatározása, hogy létrehoznak és fenntartanak Észak-Amerikában egy olyan kormányt, amely jobb, mint bármi más. Annak elhatározása, hogy bensőleg jobban kormányozzuk magunkat, mint bármely más nép a Földön. Washington, Jefferson, Monroe eszméje, hogy tartsuk távol magunkat a külföldi viszályoktól."**

Roosevelt intervenciójáról kijelentette: **„Omaha-ból Szingapúrba küldeni fiainkat, hogy meghaljanak a brit monopóliumért és brutalitásért, nem egy amerikai hazafi cselekedete."** Mindazonáltal Pound azt mondta: **„Ne lőjük le az elnököt. Ki merem mondani: ő rosszabbat érdemelne, de… az orvgyilkosság csak nagyobb zűrzavart okoz."**

Pound úgy látta, hogy az amerikai nemzeti hagyományt eltemette az agresszív új nemzetköziség. Kemény ítélete szerint: **„Az amerikai gengszter nem azzal töltötte idejét, hogy nőket és gyermekeket gyilkoljon: lehet, hogy rossz útra tévedt, de általában azzal töltötte idejét, hogy nagyobb erők ellen küzdött, komolyan kockáztatva önmaga életét…, és nem azzal, hogy rejtett robbanószerkezetet tartalmazó tárgyakat dobjon le repülőgépről elővigyázatlan gyermekek számára. Ezért ellenzem azt a módot, ahogy az amerikai katonák engedelmeskednek a felsőbb parancsnokuknak. Ez a mód nem egyezik Washington és Stephen Decatur szellemével."**

Pound gyűlölte a háborút és leleplezett egy különös rejtett tendenciát a történelem korábbi háborúiban. Azt mondta, hogy a háborúk a nemzetállamok rombolói, de hasznot hajtanak speciális érdekeltségeknek. Szerinte különösen a nemzetközi zsidó bankárok azok, akik a háborúból származó profit elsődleges haszonélvezői. Nem tett lakatot a szájára, amikor kijelentette:

„Lehet, hogy valamikor az angolszászok tudatára ébrednek annak a ténynek, hogy… a nemzeteket azért taszították bele a háborúkba, hogy megsemmisítsék önmagukat, megtörjék a struktúrájukat, megsemmisítsék a társadalmi rendszerüket és a népességeiket. És semmi sem tűnik pusztítóbb és felháborítóbb eseménynek a történelemben, mint a mi polgárháborúnk, amely nyugati rekordnak mondható az alkalmazott hadseregek méretét tekintve, és csak [a Warburg bankár család] újabb diadalai, az 1914-es és a mostani háború múlják felül azt."

Noha Pound gondolatban sokat foglalkozott magával a második világháborúval, a költő elsődleges érdeklődési területe, amelyre a rádióbeszédeiben ismételten hivatkozott, az uzsora problémája, valamint a pénz és a speciális privát érdekek által a gazdasági élet kontrollálása volt. **„Nincs szabadság gazdasági szabadság nélkül. Az olyan szabadság, amely nem zárja ki az adósságtól való szabadságot, nem más, mint nyilvánvaló ostobaság. Undorító, ostoba játék a szavakkal az ilyen szolgaságot szabadságnak nevezni… Igen; valódi szabadság a mindenfajta adósságtól való mentesség, amely magában foglalja az uzsorakamattól való szabadságot is"** – mondotta.

„Az uzsora volt az oka a háborúnak az egész történelem folyamán" – jelentette ki. Pound szerint az uzsora problémájának megértése középponti jelentőségű a történelem megértése szempontjából: **„Ameddig Önök nem tudják, hogy ki kölcsönzött, mit és kinek, a világon semmit sem tudnak a politikából, semmit sem tudnak a történelemből, semmit sem tudnak a nemzetközi viszályokból.**

Az uzsora rendszere… semmi jót nem eredményez egyetlen nép számára sem. Belső veszélyt jelent annak számára, aki birtokos, és nem képes hasznot hajtani a nemzeteknek a nemzetközi diplomácia játszmájában, kivéve, hogy ellentéteket támaszt közöttük, és a legrosszabbakat buzogányul használja a legjobbak ellen. Az uzsorás játszmája abban áll, hogy odadobja a barbárt a civilizált ellenfél ellen. Ez nem szép, és meglehetősen bizonytalan kimenetelű játszma. Senki iránt nem támaszt bizalmat."

Pound így vázolta fel az akkor folyó háború történetét:

„Ez a háború nem 1939-ban kezdődött. Nem egyetlen következménye a hírhedt Versailles-i Szerződésnek. Lehetetlen ezt a háborút megérteni legalább néhány előző történelmi esemény ismerete nélkül, amelyek jelzik a küzdelem korszakát. Senki sem értheti meg azt, ha nem ismer legalább néhány tényt és azok kronologikus egymásutánját. Ez a háború része az uzsorás és az emberiség többi része közötti ősi küzdelemnek, annak, amely folyik az uzsorás és a paraszt, az uzsorás és a termelő, és végül az uzsorás és a kereskedő, az uzsorokrácia és a merkantilista rendszer között…

A jelenlegi háború kezdete legalább a Bank of England XVII. századi alapításá-

tól számítható (1694-1698). Fél évszázaddal később, 1750-ben a londoni uzsorokrácia beszüntette a papírpénz kibocsátását a Pennsylvania-i gyarmat számára. Ezt általában nem hangsúlyozzák az USA iskolás történelemkönyveiben. A 13 gyarmat teljes sikerrel fellázadt 26 évvel később, 1776-ban.”

Pound szerint (mindenekelőtt) a pénzkibocsátás egyesítette a Szövetségeseket a XX. századi háborúban Németország ellen. **„Az arany. Semmi más nem egyesítette Anglia, Oroszország és az USA kormányait. Vagyis az érdek, az arany, az uzsora, az adósság, a monopólium, az osztályérdek és valószínűleg a nagy közömbösség és mély megvetés az emberiség iránt.”**

Noha „az arany” középponti szerepet játszott a világháborúban, Pound mindig úgy érezte, hogy az arany **„gyáva. Az arany nem gerince a nemzeteknek. Az a pusztulásuk. Olyan, mint egy gyáva ember: a veszély első leheletére elszáll; elszáll az arany az országból.”**

Pound a Hitler vezetése alatt álló Németországot úgy fogta fel, mint egy olyan nemzetet, amely ellenállt a nemzetközi pénzkölcsönzőknek és a Sztálin vezetése alatti kommunista Oroszországnak, amely magával az emberiséggel fordult szembe. Hallgatóinak ezt mondta:

„Nos, ha Önök tudnak egyáltalán valamit a modern Európáról és Ázsiáról, akkor tudják, hogy Hitler álláspontja az, hogy az embereket a gépek fölé helyezi. És ezen túl vagy tudják, vagy nem, hogy a sztálini rezsim az emberiséget semmi másnak, mint nyersanyagnak tekinti. Ezért szállítanak oly sok vagonnyi emberanyagot a felhasználás színhelyére. Ez logikus következménye a materializmusnak. Ha Önök azt állítják, hogy az emberek hitványak, hogy az emberiség csupán anyag, akkor itt kötnek ki. És a vén grúz postarabló [Joszif Sztálin – a szerk.] **teljesen logikusan cselekedett. Ha minden lény anyag, akkor az ember is anyag. Az emberellenes rendszer az embert anyagnak tekinti.”**

Az igazi ellenség Pound szerint a nemzetközi kapitalizmus. Az áldozat mindenhol az összes ember. **„A kapitalisták éjjel-nappal dolgoznak; kifosztják az Önök zsebeit. Minden nap és minden éjjel kifosztják az Önökét és az orosz munkásokét is”** – mondta.

Mindazonáltal a tőke szerinte **„nem nemzetközi, nem nemzetek feletti, hanem nemzetalatti. Aláássa a népeket, elpusztít minden népet, elpusztít minden törvényt és kormányt, elpusztítja a nemzeteket, egyazon időben az Orosz és az Osztrák Birodalmat, majd 20 évvel később Franciaországot, ma pedig Angliát.”**

Pound szerint az amerikaiaknak fogalmuk sem volt arról, hogy miért várták el tőlük, hogy harcoljanak Nagy-Britanniának Németországgal folytatott háborújában. **„Még Mr. Churchill sem állt az amerikai nép elé, hogy elmondja: miért óhajtja ő, hogy az amerikaiak meghaljanak annak érdekében, hogy megmentsék azt, amiért ő harcol: az arany árfolyamáért és a monopóliumáért, azért a hatalomért, hogy éheztesse az egész emberiséget, és az utóbbi borsos árat fizessen, mielőtt ehetne munkája gyümölcséből.”**

Ami az angolokat illeti, Pound rádióbeszédeinek az volt a céljuk, hogy figyelmeztessék a brit szigeteken élő rádióhallgatókat, hogy – noha az orosz-stílusú kommunista totalitarizmus fenyegetést jelent a brit szabadság számára – nem ez a legnagyobb fenyegetés, amellyel Nagy-Britanniának szembe kell néznie:

„Önök fenyegetve vannak. Az uralom orosz módszerei fenyegetik Önöket. Ezek a módszerek [nem] az egyedüli veszélyt jelentik az Önök számára. Arra, amit én két éven keresztül e Rádióban ténylegesen az önök egyedüli veszélyének mondottam, valószínűleg senki sem utalt sohasem korábban. Az uzsora Erzsébet királynő napjai óta rágcsálja Angliát. Először az a grófi nagybirtokokra terhelt jelzálog volt; a feudális nemesség elleni uzsora. Azután történtek támadások a közös föld ellen, a falusi közös legelő eltolvajlása volt ez. Majd Cromwell kora óta egyre növekvő mértékben kialakult a nemzetközi uzsora rendszere.”

Végezetül Pound sejteni engedte, hogy valójában a nagy pénzérdekeltségek fogják megnyerni a háborút – és nem valamely konkrét nemzetállam —, és az anyagi alap a következő háborúkra el lesz helyezve. **„A kóborló paraziták áttelepülnek Londonból Manhattan-be. És ez nemzeti jelszavak álcázásával lesz elénk adva. Úgy lesz bemutatva, mint amerikai győzelem. Pedig az nem lesz amerikai győzelem. Az időpont fontos, de egyben zavarba ejtő is: mert két konkuráló jelenség-sorozat létezik: az, amely ennek a háborúnak a folytatásával függ össze, és az, amely elszórja a következő háború magvait.”**

Pound meggyőződése szerint a jelenlegi fontosabb problémák egyike – amely egymagában is hozzájárult a háborús lázhoz – a sajtó manipulálása, különösen az USA-ban. **„Én természetesen nem hiszem el az Amerikából érkező újsághíreket. Tapogatózom a hazugságok tömegében, tudván, hogy a legtöbb forrás megbízhatatlan”** – jelentette ki.

Pound szerint: **„Az USA tévesen van tájékoztatva. Az USA-t becsapták, és lehet, hogy még jobban félrevezetik. Egész idő alatt működik a hírzárlat”.**

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

David Duke:

HÁBORÚ GRÚZIA ÉS OROSZORSZÁG KÖZÖTT: A RIDEG TÉNYEK

„Oroszország betört egy szomszédos szuverén államba és a népe által megválasztott demokratikus kormányt fenyegeti. Az ilyen akció elfogadhatatlan a XXI. században.” Bush elnök elítéli Oroszországot – AP, 2008. augusztus 10.

A szokásos gyanús személyek, akik ellenőrzésük alatt tartják az USA médiáját és politikáját, újra hazudnak az amerikai népnek és a világnak. Itt vannak a tények, amelyek könnyen ellenőrizhetők a fő sodrú médián belül, de el lettek temetve az oroszellenes retorika mögé.

Lássuk a rideg tényeket:

1) Oszétia területileg 90%-ában Oroszországhoz tartozik. Grúzia ismételt erőfeszítéseket tett a régió etnikai tisztogatására. Orosz békefenntartó csapatok évek óta Oszétiában vannak, amit nemzetközi egyezmények jóváhagytak. Ennek célja, hogy a régió polgárait megvédjék a grúz katonaság támadásától.

2) Grúzia kezdte ezt a háborút, nem Oroszország. Grúzia betört Oszétiába, megkísérelte ellenőrzése alá vonni a régiót és etnikailag megtisztítani az orosz népességtől.

3) Az izraeli állampolgárságú grúz védelmi miniszter parancsnoksága alatt álló grúz hadsereg meglepetésszerű betörést és támadást indított, ami az első 24 órában legalább 1000 ember halálát okozta. Ezt a támadást az alatt követték el, amíg a világ figyelme az Olimpia felé fordult.

4) A grúz katonaság betörése és tömeggyilkos akciói nyomán Oroszország a harcot választotta: olyan erővel szállt szembe a grúz katonasággal, hogy az nem tudta folytatni betörését és támadását. Mindenesetre a grúz támadás következtében oszétiai polgárok ezrei menekültek el otthonukból.

5) A zsidó befolyás alatt álló média – ahelyett, hogy beszámolt volna a világnak ezekről a rideg tényekről – hazug módon azt állította, hogy a cionistákkal szövetséges grúz állam „orosz agresszió” és „orosz betörés” áldozatává vált. Pedig Grúzia tört be Oszétiába, Grúzia bombázta és gyilkolta tömegesen Oszétia népét és ez indította el a szóban forgó konfliktust. Miután Grúzia megindította a betörést és megkezdte a tömeggyilkosságokat Oszétiában, a távirati hírhálózatok órákon át minden amerikai számára Grúzia elnökét és az USA Külügyminisztériumának zsidó tisztviselőit mutatták, akik azt kiabálták, hogy Oroszország betört Grúziába!

6) Az olyan neokon irányítás alatt álló politikusok, mint George Bush, ahelyett, hogy az első pillanattól kezdve elítélték volna Grúziát a betörésért és a tömeggyilkosságokért, Oroszországot ítélik el, és megkísérlik Amerikát és Európát belevinni egy teljesen igazolatlan konfliktusba Oroszországgal.

Legalább hat oka van annak, hogy Amerika zsidó befolyás alatt álló médiája és politikai vezetősége miért foglal állást Grúzia mellett:

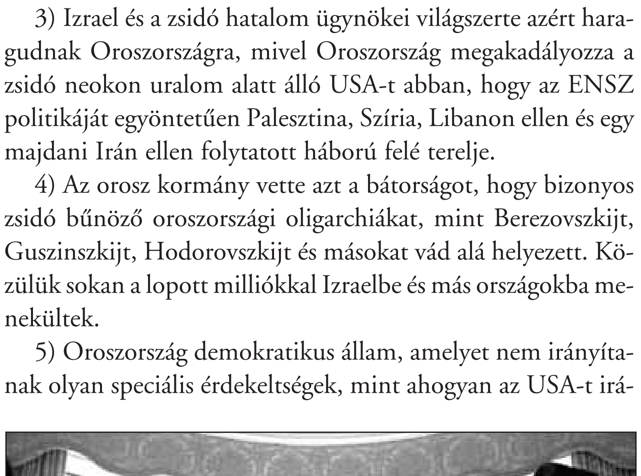
1) Amint az izraeli újságok spontán beszámolóiból ismeretes, Izrael régóta szövetséges Grúziával. Kiképezte csapatait, ellátta fegyverekkel Grúziát. A grúz kormányban a kulcsfigurák izraeli állampolgárok és Izrael mellett elkötelezett személyek, közöttük az a „grúz”, aki közvetlenül elindította a háborút: Davit Kezerasvili védelmi miniszter. „Grúzia” fő szóvivője Temur Jakobasvili, aki egyben Grúzia újraegyesülési minisztere, szintén izraeli állampolgár.

2) Izraelnek olaj-távvezetéke és gazdasági érdekeltségei vannak Grúziában, ezeket ellenőrzése alatt akarja tartani.

3) Izrael és a zsidó hatalom ügynökei világszerte azért haragudnak Oroszországra, mivel Oroszország megakadályozza a zsidó neokon uralom alatt álló USA-t abban, hogy az ENSZ politikáját egyöntetűen Palesztina, Szíria, Libanon ellen és egy majdani Irán ellen folytatott háború felé terelje.

4) Az orosz kormány vette azt a bátorságot, hogy bizonyos zsidó bűnöző oroszországi oligarchiákat, mint Berezovszkijt, Guszinszkijt, Hodorovszkijt és másokat vád alá helyezett. Közülük sokan a lopott milliókkal Izraelbe és más országokba menekültek.

5) Oroszország demokratikus állam, amelyet nem irányítanak olyan speciális érdekeltségek, mint ahogyan az USA-t irányítja az AIPAC és a zsidó kampánypénz. A zsidó befolyás alatt álló újságok és politikusok Oroszországgal kapcsolatban a „demokrácia” hiányára vagy elégtelenségére panaszkodnak, hallgatnak azonban arról, hogy az USA-ban olyan kétpártrendszer működik, amelyet úgy alakítottak ki, hogy lehetetlenné váljék bármilyen harmadik párt országos érvényesülése, egy ilyen párt ellenvéleményét vagy képviseletét elnyomják. Oroszország viszont már nem kommunista, hanem valódi értelemben antikommunista állam. Mialatt Oroszország a nagyobb szabadság és az egészséges nemzeti érzések felé mozdult el, addig az USA-ban az élet minden területén fokozzák az állami ellenőrzést. Jelenleg az amerikai politikát ironikus módon a neokonok irányítják, vagyis egy olyan zsidó szélsőséges csoport, amelyet Trockij (Lev Davidovics Bronstein) követői alapítottak. Trockij a hírhedt zsidó bolsevik volt a Vörös Hadsereg feje az oroszországi kommunista forradalom első éveiben, egy olyan ember, aki a keresztények millióit gyilkoltatta meg.

Bush elnök a Fehér Házban arról biztosítja a szélsőséges zsidó szekta tagjait és Kabad Lubavicsot, hogy ő mindig meg fog tenni mindent, amit Izrael óhajt.

6) A cionisták megpróbálják Oroszország nagy és túlnyomóan fehér fajú nemzetét Amerika és Európa ellenségévé tenni, mivel a nacionalista Oroszország útjában áll közel-keleti terveiknek és az Új Világrendnek. Az Oroszország és Grúzia közötti konfliktus nem áll érdekében egyik országnak sem, viszont ebben a háborúban Oroszország, a cionisták fő ellensége mind pénzügyileg, mind a világ közvéleményének szemében meggyengülhet, miközben Izrael több fegyvert tud eladni Grúziának.

Amikor az emberek megértik majd a zsidó szupremácisták óriási média- és kormányzati hatalmát, akkor kezdik majd megérteni a világ jelentősebb konfliktusainak természetét is.

Mindez végül is abban az egyszerű tényben kristályosodik ki, hogy a hatalmas zsidó befolyás az USA politikájában és médiájában oda vezet, hogy az uralkodó látszat szerint Izrael és a zsidó nép érdekében áll a Grúzia melletti kiállás és a kárkozás Oroszországnak. Sajnos az USA Izrael-politikája, a katasztrofális amerikai háború Izrael érdekében Irak ellen, a zsidók által irányított tántorgásunk egy Irán elleni katasztrofális háború küszöbéig, csak úgy, mint a kommunistaellenes Oroszországgal való konfliktusnak ez az esztelen fokozása egyaránt azt tükrözi, hogy az USA kormánya nem az amerikai nép érdekében, nem a szabadság, igazságosság érvényesüléséért cselekszik, hanem egyszerűen a zsidó szélsőségesek akaratának veti alá magát.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Rick Shenkman:

ADOLF HITLER, JESSE OWENS ÉS AZ 1936-OS OLIMPIA MÍTOSZA

Mindenki úgy tudja, hogy az 1936-os Olimpián Hitler semmibe vette Jesse Owens-t. A szóbeszédek szerint miután Owens megnyert egy aranyérmet, Hitler felbőszülve kiviharzott az Olimpiai Stadionból, mert nem akart gratulálni Owens-nek a győzelme alkalmából.

Ez mint színpadi játék tökéletes lett volna, de nem történt meg. William J. Baker, Owens életrajzírója azt állítja, hogy az újságok találták ki az egész történetet. Maga Owens eredetileg erősködött, hogy nem igaz, de végül azt kezdte mondani, hogy megtörtént, láthatóan pusztán azért, mert unta az ügyet.

A tények egyszerűek. Hitler nem gratulált Owens-nek, de aznap nem gratulált senkinek, még másnap sem, még a német győzteseknek sem. Tény, hogy Hitler nem gratulált senkinek sem az olimpiai játékok első napja után. Az első napon kezet rázott az összes német győztessel (ami nem gratuláció), de bajba keveredett az Olimpiai Bizottság tagjaival. Azok – neheztelve amiatt, hogy csak a német versenyzőkkel fogott kezet – azt mondták neki, hogy tartsa meg az olimpiai semlegességet, és vagy mindenkinek gratuláljon, vagy senkinek. Hitler azt választotta, hogy senkinek sem adja meg ezt a tiszteletet.

Hitler tényleg semmibe vett egy amerikai atlétát, de az Cornelius Johnson volt, nem Jesse Owens. Ez az olimpiai játékok első napján történt. Éppen mielőtt Johnson megkapta az aranyérmét, Hitler elhagyta a Stadiont. Egy náci szóvivő ezt úgy magyarázta, hogy Hitler távozása előzetesen tervbe volt véve, de ezt senki sem hitte el.

Az 1936-os Olimpiával kapcsolatban különféle más téves hiedelmek is szárnyra kaptak. Nemcsak Hitler részéről nem érte elutasítás Owens-t, hanem semmilyen más német személyiség nem kerülte el a vele való találkozást. Baker leírja, hogy Owens el volt ragadtatva, amikor arra gondolt, hogy őt a tömeg több alkalommal fülsiketítő ünneplésben részesítette. Owens ellenséges fogadtatásra volt felkészülve; egyik edzője előzetesen figyelmeztette: ne izgassa fel semmi sem, bármi is történik a lelátókon. „Ne vedd tudomásul az inzultusokat.” Később Owens úgy emlékezett vissza, hogy egész pályafutása alatt Berlinben részesült a legnagyobb ünneplésben.

Egy másik népszerű hiedelem, hogy az olimpiai játékok megaláztatást jelentettek a nácik számára, mert néhány fekete olimpikon egy halomnyi aranyérmet szerzett, jóllehet Hitler azt jósolta, hogy a teuton legények lesznek a nagy nyerők, bizonyítván a fehér faj emberfeletti képességeit. A valóságban az Olimpia minden volt, csak nem a németek megalázása. Feledésbe merült, hogy Németország több aranyérmet szerzett, mint az összes többi ország együttvéve. Hitler örült az eredménynek.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Mark Weber:

A VARSÓI GETTÓ ÉS A „KISFIÚ”

Valószínű, hogy egyedülálló, mind közül a legszélesebb körben ismert és legemlékezetesebb holocaust-kép: egy rémült és látszólag pusztulásra szánt fiúgyermek, amint feltéve a kezét, a varsói gettó többi zsidójával együtt egy fegyveres német katona őrizete alatt áll.

Egy nem régi esszéjében Erwin Knoll, a The Progressive című, befolyásos havi lap főszerkesztője találóan összegzi ennek a fényképnek a népi szemléletét:

„Ez az a fénykép, ami a holocaust szimbólumává vált: egy zsidó kis fiút látunk, aki rémült tekintetét a földre szegezve, kezét a válla fölé emelve, náci katonáktól körülvéve áll a képen. Ez a végzetes letartóztatása a „kivégzésre kijelölt” zsidóknak a varsói gettó 1943-as felkelése alatt. Több zsidó, kezét felemelve látható a háttérben. Amikor a fényképre nézünk, tudjuk, hogy ők hamarosan mind meghalnak.

A fénykép megjelenik a holocausttal kapcsolatos irattárakban és kiállításokon, magazinokban és újságcikkekben, televíziós dokumentumfilmekben és történelemkönyvekben. Mindeddig több százszor kellett látnom…”

Ez a fénykép a varsói gettó elleni 1943. április-májusi német rendőri akcióról készült hivatalos SS-jelentésben szereplő több tucat fotó egyike. (Ennek a fényképnek a Stroop-Jelentésben szereplő aláírása így szól: „Erőszakkal kiűzve a bunkerekből.” Az 1943-as Stroop-Jelentést a vád bűnjelként nyújtotta be az 1945–1946-os Nürnbergi Perben, és a Nemzetközi Katonai Törvényszék hivatalos 42 kötetes „kék sorozatának” 26. kötetében tették közzé, mint 1061-PS (USA-275) jelzésű dokumentumot. Ennek a jelentésnek angol nyelvű fordítását és a hozzáírt kommentárt facsimile kiadásban közzétették „The Stroop Report: The Jewish Quarter in Warsaw Is No More!” címmel, New York: Pantheon, 1979.) A háború vége óta eltelt évtizedek során több milliószor reprodukálták számtalan könyvben, magazinban és filmben, egyfajta „minden célra alkalmas” holocaust-illusztrációul szolgálva. Nagyításai megjelentek holocaust-kiállításokon és bemutatásokon a világ különböző országaiban.

Emberek millióival hitették el, hogy a szóban forgó szívbemarkoló képen látható megrémült fiút meggyilkolták, miután ezt az emlékezetes képet megörökítette a filmszalag. **„A fénykép szívet tépő, mert látható, hogy a fiú, a zsidók millióihoz és másokhoz hasonlóan, meg fog halni a nácik kezétől”** – kommentálta a The Washington Post.

Az egyik vezető amerikai hetilapban, 1979-ben egy meghökkentő holocaust-sztorit tartalmazó könyvsorozat reklámjaként ez a kép, ezzel a képaláírással jelenik meg:

„A neve Arthur Schmiontak. Most májusban lenne 42 éves, de elgázosították egy náci koncentrációs táborban, mielőtt

Tsvi Nussbaum 1982-ben.

a 10. évét betölthette volna. Miért? Mert ’nem-kívánatos’ személy volt; gyomnövény Hitler tiszta árja virágoskertjében. Csupán egyike a több, mint 6 millió kiküszöbölendőnek…”

Christian Bernada 13 kötetből álló könyvsorozatának (Pleasant Valley Press of Pittsburgh) reklámja. National Enquirer, 1979. április 3. Egy 1993-as Associated Press- képaláírás így jellemzi ezt a fényképet: **„Egy csoport zsidó, közöttük az Arthur Schmiontak-ként azonosított fiú német katonák kísérete mellett távozott a varsói gettóból 1943-ban.”** Lásd: Orange County-Register, 1993. április 18. 23. o.; és Savananah News- Press, 1993. április 18.

Németországban egy széles körben használt iskolai tankönyv ezt a fényképet a fiatal olvasóknak e szavakkal jellemzi: **„Varsó, 1943. május: a zsidó gettó elpusztítása és lakóinak deportálása a treblinkai táborba elgázosításra.”**

Mindazonáltal, a legendával ellentétben, a „gettó fiúját” nem gyilkolták meg. A háborút Varsóban és egy német koncentrációs táborban élte túl.

Néhány évtizeddel azután, hogy a felvétel készült, egy New York-i orvos, Tsvi C. Nussbaum felfedte, hogy ő volt a szóban forgó fiú a fényképen. **„Emlékszem, állt egy katona velem szemben, és rám parancsolt, hogy emeljem fel a kezemet”** – emlékezett vissza később Nussbaum. A nagybátyja közbenjárása után a 7 éves fiúnak megengedték, hogy csatlakozzék a család többi tagjához. A fiatal Nussbaumot a rokonaival együtt 1943-ban Varsóból a nyugat-németországi Bergen-Belsen-i táborba deportálták. A háború végén, a felszabadulás után Izraelbe ment, ahonnan 1953-ban az USA-ba emigrált. 1990-ben Rockland-megyében, New Yorkban élt.

Nussbaum története kiállta a kritikai vizsgálat próbáját, és még évtizedek múlva is *szembeszökő hasonlóságot* mutatott a fényképen látható fiúhoz.

A zsidó holocaust-történészek, „akik hosszú időn át a fényképet egyfajta szent dokumentumnak tekintették, nem örültek Nussbaum nyilatkozatának, mert meggyőződésük volt, hogy a fénykép szimbolikus ereje csökkenni fog, ha kiderül, hogy a fiú túlélő” – közölte a The New York Times. Maga Nussbaum csodálkozott az ilyen nyugtalanságok miatt. **„Sohasem jutott az eszembe, hogy bárki is a 6 millió zsidó teljes súlyát erre a fényképre helyezi. Számomra egy mellékes esemény volt, amibe belekerültem, és tényleg az volt”** – mondta.

Dr. Lucjan Dobroszycki, a Yivo Intézet (egy New York-i zsidó történészközpont) munkatársa arra figyelmeztetett, hogy „a holocaust legdrámaibb eseményének ez a nagy jelentőségű fényképe nagyobb szintű felelősséget követel meg a történészektől, mint bármi más. Túlságosan szent ez ahhoz képest, hogy megengedjük az embereknek, hogy azt csináljanak vele, amit akarnak.” (The New York Times, 1982. május 28., B1, B2 o.) Más szóval, Dobroszycki azt engedte sejtetni, hogy a történelmi igazságnak nem szabad megengedni, hogy csökkentse a fénykép érzelmi hatását és hasznosságát.

Ez a fénykép, amelyet széles körben a XX. század érzelmileg leghatásosabb képének tekintenek, valóban tanúskodik az európai zsidók második világháború alatti sorsáról, azonban bizonyos szempontból egészen másról tanúskodik, mint ahogyan azt sok ember hiszi.

Ez a fénykép, amely talán a legismertebb holocaust-kép, a 7 éves Tsvi Nussbaumot mutatja, amint felemeli a kezét Varsóban, 1943-ban. A háború után Nussbaum Izraelbe ment, majd az USA-ba, ahol mint orvos dolgozott New York City-ben.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

James Bacque

A MEGTERVEZETT HALÁL

(Könyvismertető)

A második világháború után elterjedt számos tévhit egyike, hogy igazán csakis a szovjet fogságba esett hadifoglyoknak volt rossz soruk; aki a nyugati Szövetségesek fogságába esett, annak szinte gyöngyélete volt. E közkeletű tévedés eloszlatásához nagymértékben hozzájárult James Bacque kanadai történész, aki 1989-ben első kiadásban megjelent, rendkívül alaposan dokumentált könyvében a világ elé tárta az addig gondosan titkolt történelmi tényt, hogy rendkívül embertelenül bántak a hadifoglyokkal az amerikai és a francia táborokban, amelyekben nem voltak barakkok, a hadifoglyok a szabad ég alatt tartózkodtak, kitéve az időjárás viszontagságainak. A rendkívül hiányos táplálkozási lehetőségek miatt több mint 1 millió hadifogoly halt éhen. Az amerikaiak és a franciák a kimutatásaikban „egyéb veszteségek" címszó alatt könyvelték el ezeket a haláleseteket, vagyis eltitkolták saját népük és az egész világ előtt azt a tömeggyilkosságot, amely megvalósította a Nürnbergi Törvényszék által „emberiség elleni bűntettnek" minősített törvényi tényállást. E törvény alapján a győztesek számos legyőzött németet ítéltek halálra és végeztek ki.

Lényeges különbség volt azonban abban a bánásmódban, ahogyan a németek, ill. ahogyan a nyugati Szövetségesek bántak a foglyaikkal. A német koncentrációs táborokban a foglyok barakkokban voltak elszállásolva, és a második világháború utolsó hónapjait leszámítva a Nemzetközi Vöröskereszt által ellenőrzött módon a napi szükséges kalóriamennyiséget megkapták. Ugyanezen időszak alatt az orvosi ellátás is megfelelő volt. Csupán a háború utolsó hónapjaiban haltak tömegesen éhen a német koncentrációs táborok foglyai, de akkor is csak azért, mert a megszakítás nélküli, embertelen és katonailag teljesen értelmetlen angolszász terrortámadások teljesen megbénították mind a vasúti, mind a közúti közlekedést, és ezáltal a koncentrációs táborokba irányuló élelmiszerszállítást is. A német koncentrációs tábori foglyok éhhaláláért tehát az angolszászok voltak felelősek, nem a német hatóságok, ráadásul ez az éhínség nemcsak a táborokat, hanem az egész német lakosságot sújtotta.

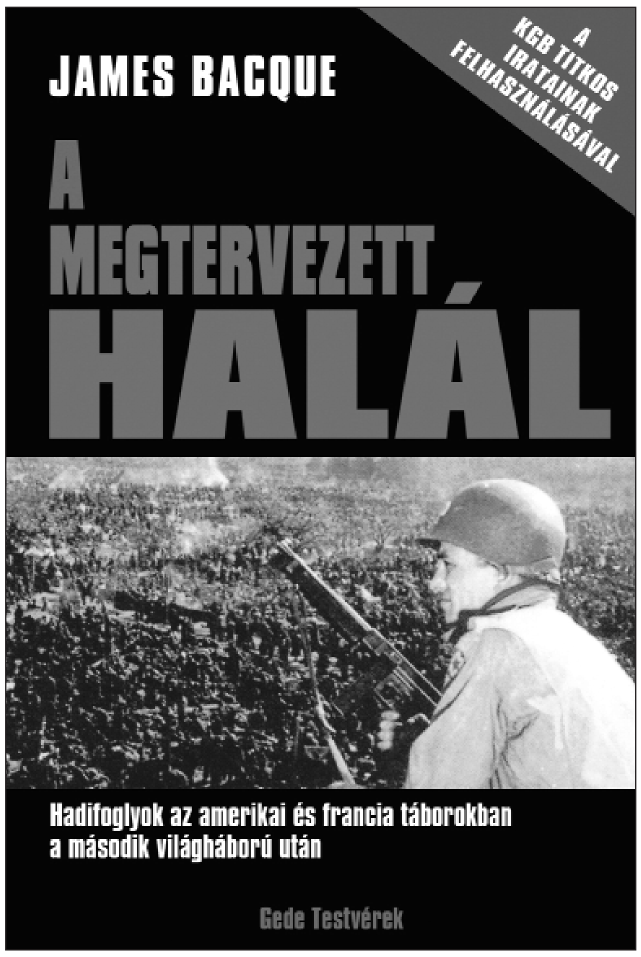
Ezzel szemben az amerikai és francia táborokban, ahol szálláshelyük nem volt más, mint a puszta föld, az esőtől és a hidegtől meggyötört több mint 1 millió hadifogoly éhhalála nem háborús viszonyok között, nem szőnyegbombázások sorozata által sújtott területeken, hanem *békeidőben*, kedvező közlekedési viszonyok között történt. **Tehát e hadifoglyok halála a szó szoros értelmében *megtervezett halál* volt!** Bacque helyesen utal arra, hogy a több, mint 1 millió hadifogoly halálának *tudatos* megtervezése már a második világháború során történt, mégpedig több lépésben. A táborokban később lejátszódó katasztrófa burkoltan már ott rejlett az 1943. januári casablancai nyilatkozatban, amelyben az USA és Nagy-Britannia kinyilvánította, hogy Németországtól és Japántól kizárólag a „feltétel nélküli megadást" fogadják el. Ugyanis a feltétel nélküli, 1945. május 8-i német fegyverletétel a törvényes német kormány eltörlésének lehetőségét jelentette (amely 13 nappal később ténylegesen be is következett). Ez a nemzetközi egyezményekbe foglalt jogok elvesztésével járt, beleértve a Genfi Egyezmény értelmében a hadifoglyok védelmét is. A „feltétel nélküli megadás" kikényszerítése tehát az első lépés volt a megtervezett halál megvalósítása felé.

Sztálin 1943. november 30-án, a Teheráni Konferencián bejelentette, hogy a világháború befejezése után 50 000 német tisztet agyon akar lövetni (több mint kétszeresére emelve a katyni tömeggyilkosságot), mire **Eliott Roosevelt, az elnök fia „sok százezer náci" halálára emelte poharát.** Ez a jelenet híven tükrözte, hogy az amerikai vezetők lelkülete rokon volt a bolsevista vezetők lelkivilágával. A „sok százezer náci" megölésének terve valósult meg az amerikai és a francia fogolytáborokban néhány évvel később, amikor 1 millió fogoly éhen halt.

Majd 1945. május 15-én Churchill és Eisenhower megegyeztek a hadifoglyok fejadagjainak drasztikus csökkentéséről. Ezt a döntést tehát nem a hadi helyzet tette szükségessé, hanem ugyanaz a németellenes gyűlölet, amely szovjet részről az egész világháború alatt a nem is teljesen normális, szadista propagandista, Ilja Ehrenburg, amerikai részről pedig a zsidó Henry Morgenthau pénzügyminiszter oldaláról nyilvánult meg. **Az utóbbi még a német férfilakosság egy részének kasztrálását, Németország iparának teljes megsemmisítését és Németország „pásztorállammá" való átalakítását is tervbe vette.** Ez ugyan ebben a formában nem valósult meg, de a Morgenthau-terv megvalósult része is elegendő volt az egész német lakosság négy éven át tartó éhezéséhez…

Mindehhez hozzájárult, hogy Eisenhower utasítására Németország amerikai zónáját elzárták minden segélyszállítmány elől, egészen 1945 decemberéig. Mindez együtt világosan mutatja, hogy a több mint 1 millió hadifogoly halála az amerikai és a francia fogolytáborokban megtervezett halál volt!

De az amerikai felügyelet alatt álló táborokban nemcsak német hadifoglyok raboskodtak, hanem magyar hadifoglyok, sőt vezető magyar politikusok is. Szálasi Ferenc és az általa vezetett hungarista kormány tagjai 1945. május 8-tól 1945. július 31-ig Augsburgban, 1945. július 31-től 1945. szeptember 18-ig Salzburgban, a tartományi fogházban, végül – az 1945. október 3-i hazaszállításukig – a Salzburgtól délre fekvő Marcus Camp nevű táborban voltak fogva tartva. Valamennyi hely közül élelmezés, elhelyezés és bánásmód szempontjából Marcus Camp volt a legrosszabb. Ott a régi repülőteret dupla drótkerítéssel vették körül, azon belül viszont nem voltak barakkok, a foglyok a puszta földön aludtak. A politikai foglyok mellett mintegy 60 000 hadifogoly gyötrődött. A szeptemberi forró nappalok mintegy 30 fokos nappali hőmérsékletét

5-6 fokra lehűlő éjszaka váltotta fel. Az emberek éheztek, fáztak, és a vérhas tizedelte őket. Aki meghalt, azt koporsó nélkül kaparták be a földbe. Az ellátás éppen olyan silány volt, mint a salzburgi börtönben, de ott legalább fedél volt a fejük felett és szalmazsákon aludtak.

A német túlélők milliói üdvözölték Bacque leleplezéseit, de bizonyos akadémikusok, a francia kormány és egyes újságírók túlzással vádolták, ám cáfolni nem tudták. A szerző 1992-ben Moszkvába repült, ahol az újonnan megnyílt KGB-archívumban új bizonyítékokat talált állításaira. Ezeket is beledolgozta könyvének 2002-es, második kiadásába.

James Bacque könyvének a Gede Testvérek BT. által kiadott, magyar nyelvű fordítása hozzásegíti a magyar olvasókat, hogy megismerjék a hosszú ideig eltitkolt igazságot, és a megtervezett halál korszaka után az eljövendő új magyar élet tisztán látó tervezői legyenek.

Tudós-Takács János

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://www.szittya.com

e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR

Felelős szerkesztő:
GEDE TIBOR

Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS

Olvasószerkesztő:
UNGVÁRI GYULA

A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

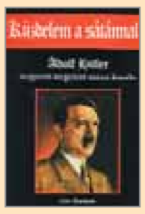
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft,
Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland,
Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

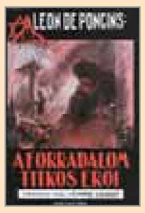
ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)

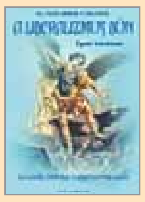
Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.
Ára: 3500 Ft.

LEON DE PONCINS:
A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG

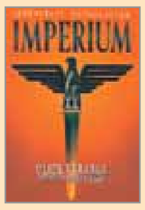
A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.
Ára: 1400 Ft

Ksz. 53. DON FELIX SARDÁ Y SALVANY
A LIBERALIZMUS BŰN
(Az Egyház tanítása a liberalizmus ellen!)

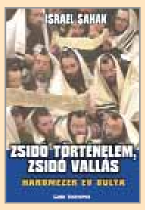
A Katolikus Egyház már évszázadokkal korábban felismerte a liberalizmus pusztító voltát a nemzetek politikai, vallási és erkölcsi életére. Ez a klasszikus kötet közérthetően ismerteti az Egyház tanítását és útmutatását a liberalizmussal szemben, és bemutatja a liberálisok nézeteit a maguk visszatetsző meztelen valóságában.
Kartonált. 212 oldal. Ár: 1100 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM
A történelem és a politika filozófiája

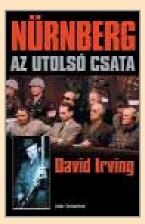
A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS ÚJ
(Háromezer év súlya)

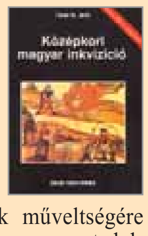
A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanításait. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

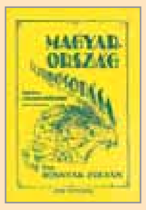
Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.
Ára: 2300 Ft

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

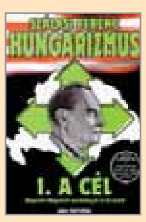
A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tettének és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.
Ára: 850 Ft.

Ksz. 21. BOSNYÁK ZOLTÁN
MAGYARORSZÁG ELZSIDÓSODÁSA
(Kiegészítve Fővárosunk elzsidósodása című tanulmányával.)

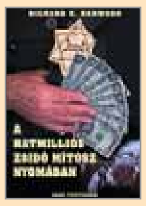
Ma, amikor Juda újabb kétmilliós nomád törzse bevándorlásáról és a hazai választások befolyásolásáról szól a nyílt titok, rendkívül tanulságos áttekinteni, hogy miként zsidósodott el hazánk és fővárosunk. A szerző a tények feltárásáért életével fizetett.
Kartonált, 223 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

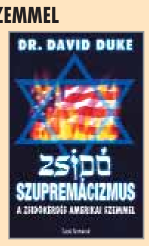
A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlölettel jes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN

A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgépezet propagandaosztályának egyik máig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízekre szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeteg rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver.
Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

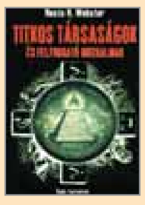
A világ legolvasottabb antiszemita könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

CHALDEUS SIMON
A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE

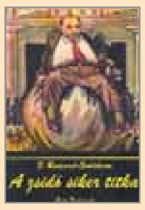
A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.
Ára: 1700 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK

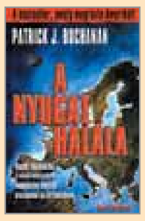
A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, ill. az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM
A ZSIDÓ SIKER TITKA

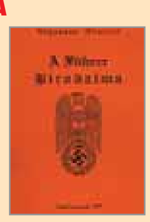
Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszataszító erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

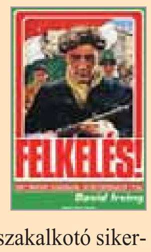
A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA

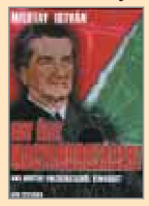
Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

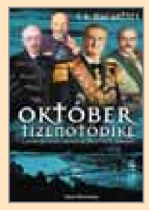
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezrek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

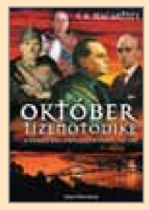
MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT

Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.
Ára: 1800 Ft

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

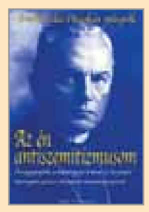
Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

Ksz. 42. KOÓS KÁLMÁN
VOLTUNK, VAGYUNK, LESZÜNK

Történelmünk legtöbbet vitatott és erős érzelmeket kiváltó politikai mozgalma a Hungarista Mozgalom volt, de mégis a köztudat ismeretei erről tárgyról a leghiányosabbak. A szerző szigorú tárgyilagosságra törekedve, érzelmektől elvonatkoztatva ismerteti a mozgalom történetét. Részletesen vizsgálja azt a társadalmi és politikai helyzetet, amely előidézte a magyar történelem legnagyobb és legsikeresebb radikális nemzeti mozgalmát, a Hungarista Mozgalmat.
Kartonált. 341 oldal. Ár: 1700 Ft.

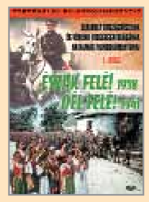
PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!

Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!

Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

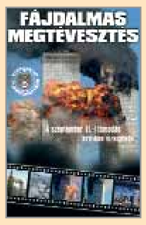
Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mestereműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

Ksz. 7. TED PIKE
A MÁSIK IZRAEL

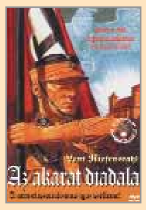
Ez a keresztény társadalmat álmából felrázó dokumentumfilm hiteles zsidó források alapján bizonyítja, hogy létezik egy tendencia, amely a „kiválasztott népet" hazánk és az egész világ urává törekszik tenni. A kamera által a néző eljut a féllig titkos zsidó iratokhoz, amelyek állatoknak tekintik a nem zsidókat és esküvel fogadják a felettük való uralmat. Ez egy olyan dokumentumfilm, amit minden kereszténynek látnia kell. Színes 60 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS ÚJ
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

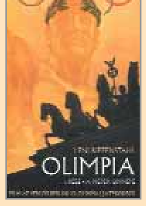
Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint fél-évszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.